

Lạc Hoa Hữu Ý

Contents

Lạc Hoa Hữu Ý	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	38
7. Chương 7	46
8. Chương 8	54
9. Chương 9	65
10. Chương 10	76
11. Chương 11	84
12. Chương 12	91
13. Chương 13	99
14. Chương 14	106
15. Chương 15	110
16. Chương 16	115
17. Chương 17	120
18. Chương 18	126
19. Chương 19	131
20. Chương 20	136

Lạc Hoa Hữu Ý

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ tiểu thuyết, cổ trang, cường công cường thụ, ngược, HE
Biên tập: Phiêu Linh
Và cái

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-hoa-huu-y>

1. Chương 1

~Chương thứ nhất

~Bắt đầu từ ngày đầu tiên quen biết, Tô Nhạn Quy chỉ biết, cuối cùng có một ngày, Ninh Giản sẽ giết hắn.

Mùng ba tháng sáu, mặt trời chói chang thiêu người, gió kéo theo cát bụi ngoài biên thành liên tục quần quanh bốn phía trấn Nguyệt Nha, thổi trên thân người, mang tới cái oi bức khiến người ta hít thở không thông.

Tô Nhạn Quy cánh tay trần ngồi ở trên chạc cây, vừa quạt quạt lá cọ, vừa híp mắt hướng nhìn ngoài trấn, cổ đại ngậm trong miệng bị hắn cắn vang lên lạo xạo.

Ngoài trấn đất chết miên man, cát bụi bị gió cuốn tung rồi lại phát tán, khiến cho chân trời bị che một khoảng vàng tối.

Không biết qua bao lâu, xa xa truyền đến một đợt tiếng vó ngựa mơ hồ, Tô Nhạn Quy tinh thần phấn chấn, hai mắt nhìn nơi phương xa cũng trở nên sắc bén mà sáng ngời.

Chỉ trong chốc lát, tiếng vó ngựa ấy lại càng gần, một người một ngựa đi đầu xuyên qua từ trong bão cát, người trên ngựa kia một thân áo trắng đã bị máu nhuộm đỏ, y quay lưng ngồi trên lưng ngựa, hai chân kẹp chặt ngựa, đoản kiếm dài hơn một thước trong tay múa đến mức như tấm lưới kín không có khe hở.

Theo sau là mười con tuấn mã màu nâu đột phá khói bụi, trên ngựa là một đám người trang phục cùng kiểu, cầm trong tay đoản cung, tên như sao băng mà bắn về phía Bạch y nhân kia.

Bạch y nhân kia hiển nhiên đã là nỗ lực hết đà, lại vẫn đem mưa tên cản khỏi người, liều mạng giục ngựa, đội kỵ mã khoảng cách dần rút lại phía sau.

Thấy tấn công mãi không xong, một người trong đội kỵ mã phóng người lên, mũi chân liên tục đạp, lướt qua đồng bạn mà hướng Bạch y nhân đánh tới, trường kiếm quét ngang, mũi kiếm bức người.

Bạch y nhân giữa người né tránh, hai chân thuận thế quét mưa tên phía sau ập tới, còn chưa ngồi dậy lại cảm thấy một kiếm gấp gấp nhằm án đường mà đến, y nghiêng đầu muốn trốn, mũi kiếm liền vạch lệch sang, đâm thẳng trước ngực, y không thể tránh khỏi, buộc phải quay kiếm đâm cổ tay đối phương, vai liều mạng trúng một kiếm khiến cho người nọ thu kiếm đỡ, phía sau mưa tên đã đến.

“Lấy nhiều bắt nạt ít, anh hùng cái gì.” Tô Nhạn Quy đem cổ đại trong miệng dùng sức nhổ ra, nhanh nhẹn mà từ trên cây nhảy xuống, “Nhìn ta anh hùng cứu mỹ nhân đây!”

Nói xong, hắn vừa hướng cổng trấn chạy tới, lại vồ lấy sào trúc phơi quần áo bên cạnh hướng về phía đội kỵ mã dùng sức phi, cây sào như mũi tên mà bay tới, lao trúng một con ngựa đi đầu, ngựa kia hí lên một tiếng bật ngược về phía sau, máu tươi một khoảng, người trên ngựa cũng bị văng khỏi, những người phía sau cả kinh đều tránh né.

Chỉ một trở ngại như vậy, mũi kiếm Bạch y nhân liên tục đâm đã bức lui đối thủ, nghiêng người phóng ngựa phi như điên, một mạch vào trấn nhỏ, hướng về phía Tô Nhạn Quy chạy tới.

Tô Nhạn Quy đứng ở đằng kia vỗ ***g ngực giang hai tay, cười nói: “Mỹ nhân, lao vào lòng ta đi!”

Bạch y nhân kia giống như không kiên trì được, bóng dáng vừa nghiêng, liền lập tức ngã xuống. Tô Nhạn Quy cuống quýt chạy hai bước tới, vững vàng đón lấy y, tràn ra một nụ cười tươi cực sáng lạn: “Ninh Giản.”

“Gọi sư phụ.”

Bạch y nhân kia mũi chân chấm đất liền giãy giụa tránh khỏi, hướng mặt đất nôn ra một miệng máu đọng, vung tay về phía móng ngựa một kiếm, nhìn ngựa hí dài một tiếng guồng chân chạy về phía trước, y một tay lôi Tô Nhạn Quy hướng ngổ tất nhỏ mà chạy.

Tô Nhạn Quy bị kéo đến trước mắt nghiêng ngã, chờ rẽ qua hai khúc ngoặt, Bạch y nhân kia đưa hắn đẩy về trước, liền nghiêng người ngã vật xuống.

Tô Nhạn Quy hoảng sợ, vội vàng chạy qua nâng y dậy: “Ninh Giản, Ninh Giản!”

Bạch y nhân gọi là Ninh Giản ấy mượn lực của hân đứng lên, cúi đầu thở hổn hển: “Đi.”

Tô Nhạn Quy quay đầu nhìn thoáng qua, trần trên đã âm ỉ dần, chung quanh đều là tiếng người, hân trong lòng cũng biết không ổn, không nói thêm nữa, dìu người chạy về phía trước.

Nhà cửa hai bên ngõ tắt nhỏ xẹt qua trước mắt, Tô Nhạn Quy cảm giác được sức nặng của Ninh Giản dựa trên người mình càng lúc càng lớn, hân có chút luống cuống. Cho đến khi rẽ xong mấy khúc ngoặt, đứng ở trước một căn nhà nhỏ mái bằng, hân mới thoáng an tâm.

Ý thức của Ninh Giản đã có chút hỗn độn, chỉ nhú nhú mảy, liền mặc cho hân đỡ vào. Tô Nhạn Quy xoay người ra cửa dùng bụi đất giấu vết máu, vừa cẩn thận đóng cửa lại, lúc này mới nhảy vào hầm ngầm, đem tấm ván giường dịch lại chỗ cũ.

Hầm ngầm chính là mật thất rất nhỏ, chung quanh đắp đầy đồ linh tinh, chờ mắt thích ứng bóng tối, liền có thể nhìn thấy Ninh Giản vẫn không nhúc nhích mà nằm trên mặt đất, mặt úp xuống, trên người một mảng đỏ, rất là dọa người.

Tô Nhạn Quy ngồi xổm xuống cạnh y, căng thẳng mà kêu một tiếng: “Ninh Giản?”

Qua một hồi lâu, Ninh Giản mới rên rỉ ra tiếng, Tô Nhạn Quy nhất thời nhẹ thở ra, tay trượt đến bên hông Ninh Giản, sờ soạng một phen, trong lòng rung động, miệng còn có tinh thần mà kêu: “Ninh Giản, người không sao chứ?”

Ninh Giản không có trả lời, Tô Nhạn Quy lại nhéo nhéo, mắt như thu thủy: “Ninh Giản, Ninh Giản!”

“Câm miệng.” Người nằm úp sấp đằng kia cuối cùng khàn khàn mà thốt ra hai chữ, giãy giụa muốn nhắc người lên, chính là vừa động, liền kịch liệt ho khan.

Tô Nhạn Quy lúc này mới vội vàng nâng y dậy, có chút chột dạ mà rút tay lại.

Chờ qua trận ho khan, trong hầm ngầm nhỏ hẹp chỉ còn lại tiếng hít thở khe khẽ hỗn loạn của Ninh Giản, Tô Nhạn Quy đứng lên bối từ trong đám đồ linh tinh ra một cái chai, nhìn thấy y tái nhợt mặt, nhỏ giọng nói: “Ta phải cởi quần áo người để bôi thuốc.”

Ninh Giản rất lâu không có hưởng ứng, Tô Nhạn Quy thử đưa tay thăm dò túi lấy kiếm của y, tay cầm kiếm của Ninh Giản liền siết chặt, Tô Nhạn Quy cuống quýt dời tay, bắt đầu cởi quần áo Ninh Giản, Ninh Giản không có động đậy nữa.

Dưới quần áo là làn da màu tiểu mạch, chạm tay vào ấm áp, mang theo cảm giác trơn nhẵn như tơ lụa, Tô Nhạn Quy nhìn không được sờ soạng một phen, còn chưa sinh ra suy nghĩ lệch lạc, đã bị chấn động bởi một số vết thương đan xen.

Đầu ngón tay dính thuốc dừng ở một vết thương do kiếm, hân hỏi: “Truy giết người là những ai?”

“Đủ cả.” Ninh Giản miễn cưỡng mà đáp một câu, “Trên giang hồ, trong triều...”

Tô Nhạn Quy lòng khê động: “Người không phải người Hoàng đế phái tới sao?”

Ninh Giản tựa hồ ngay cả mắt cũng không mở ra được, trên mặt không có một tia huyết sắc, rất lâu mới dứt quãng nói: “Hoàng đế bệnh sắp chết, Thái tử sợ kho báu rơi vào tay người khác sẽ mất ngôi vị Hoàng đế, liền đem tâm phúc phái tới...”

“Vậy người trên giang hồ là ai?” Tô Nhạn Quy lập tức hỏi một câu.

Ninh Giản hé hé miệng, lại bị một cơn ho khan làm sặc đến không thốt nên lời, qua một lúc lâu mới nói:

“Tần Nguyệt Sơ nói ta muốn độc chiếm kho báu... Người trên giang hồ, làm sao chịu thiệt... E là đợi không được đến mừng bốn tháng bảy năm nay rồi...”

Tô Nhạn Quy không có hỏi nữa, giọng Ninh Giản cũng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ nói một câu không rõ ý tứ, rồi hoàn toàn im lặng, nếu không phải tiếng thở dốc khe khẽ kia, Tô Nhạn Quy đã cho rằng y chết mất rồi.

Lặng yên cởi quần áo y, cẩn thận mà bôi thuốc lên, đầu ngón tay lưu luyến trên người Ninh Giản, cuối cùng dừng ở kiếm Ninh Giản nắm chặt trong tay, Tô Nhạn Quy trên mặt sau cùng nhuốm một vẻ tự giễu.

Cho dù đang ở trong mê man, người này cũng thủy chung nắm chặt kiếm của y, có lẽ ngay sau đó, thanh kiếm này sẽ đặt ở trên cổ chính mình, thậm chí cắm ngập trong tim.

Tám năm trước là như thế, thời gian tám năm cũng không thay đổi được sự thật này.

Tần Nguyệt Sơ trong lời Ninh Giản là ai, hắn không biết cũng không muốn biết.

Người trong giang hồ cũng tốt, triều đình cũng được, kể cả là Ninh Giản, cũng đều chỉ vì kho báu mà thôi.

Đúng vậy, kho báu.

Tương truyền Thái tổ Hoàng đế bản triều nguyên là Tướng quân triều trước, công lao hiển hách, sau lại cùng bộ tộc Diệp Bắc liên thủ vây khốn đế đô Vĩnh Thành, giết vua đoạt ngôi.

Khi đó, người hiểu rõ sự tình đã đều bị diệt khẩu, chỉ có đứa con nhỏ Tô Thực nhà họ Tô sử quan thế gia* triều trước, được Thái tổ ra lệnh đặc xá, mang bí mật kho báu tiền triều, kể cả mọi chân tướng năm đó chôn vùi, rời khỏi kinh thành.

Vài chục năm sau, Tô Thực đã chết, hiện giờ người nắm giữ hết thảy mấu chốt bí mật, là hắn- đứa trẻ bị vứt bỏ trên trán Nguyệt Nha được Tô Thực nhận nuôi, Tô Nhạn Quy.

Tựa hồ ý thức được bản thân không hiểu sao lại sầu muộn, Tô Nhạn Quy lắc đầu, chăm chú nhìn khuôn mặt Ninh Giản. Tay rút về, lại duỗi ra, hắn dường như muốn xoa mặt Ninh Giản, cuối cùng đến thời điểm sắp chạm tới lại dừng, như thể sợ người trong mê man kia bừng tỉnh.

Cứng ngắc thật lâu, hắn mới nhẹ nhàng mà chạm vào máy Ninh Giản một chút, chạm vào ẩm áp, cảm giác được lông mày mềm mại khiến hắn thấy đầu ngón tay với cả trái tim đều ngứa ngáy.

Ninh Giản không có phản ứng, Tô Nhạn Quy vẫn là đợi thật lâu, mới một đường xoa khẽ lông mày.

Giữa đôi mày, mắt, chớp mũi lành lạnh, đôi môi bợt đến khiến ngực người ta phát đau, Tô Nhạn Quy cuối cùng nhịn không được mà đến gần ở trên môi hôn một cái.

“Nếu không có kho báu thì tốt rồi.”

Trên môi bởi vì một chút đụng chạm kia mà nổi một ít sắc hồng, mang theo quyến rũ mê người, Tô Nhạn Quy nhịn không được lại hôn một cái.

“Nếu người bằng lòng buông bỏ kho báu thì tốt rồi.”

Ninh Giản từ đầu đến cuối không có phản ứng, tay Tô Nhạn Quy xoa nhẹ trên trán y, một lát sau lại dọc theo khuôn mặt một đường tìm tòi xuống, dừng ở bên cổ.

“Ninh Giản...” Hắn kêu một tiếng rất khẽ, đôi mắt nhìn Ninh Giản hơi hơi tỏa sáng.

Nghe không thấy hưởng ứng, hắn liền nhếch miệng cười, neho mắt lại, trên mặt dần dần dấy lên một vẻ hưng phấn, tay cũng linh hoạt mó mó bả vai Ninh Giản, rồi mới xuôi trước ngực, một đường trượt đến bên hông.

Trên lưng là một vết thương dài chừng hai, ba tấc, được bôi thuốc qua máu đã sớm ngừng, lúc này xoa lên chỉ cảm thấy xung quanh nhẩn nhụi không sẵn sùi, tay Tô Nhạn Quy dừng một chút, lại sờ tới tới lui lui nơi miệng vết thương, cho đến khi nghe thấy Ninh Giản như bị đau hừ một tiếng, mới cuống quýt rút tay.

Nhưng Ninh Giản không có tỉnh lại, Tô Nhạn Quy liền tựa bên cạnh y ngồi xuống, vểnh tai nghe động tĩnh trong căn phòng trên đầu, bên ngoài lặng yên không một tiếng động, dường như bọn họ thật sự đã thoát, cũng không có người phát hiện bọn họ trốn ở đây.

Thời gian càng kéo dài, tựa hồ không lâu sau trời bên ngoài liền tối sầm, trong hầm lại tối đen một khoảng, cái gì cũng không thấy rõ, bên ngoài từ đầu đến cuối lại không hề động tĩnh, Tô Nhạn Quy có chút mệt nhọc.

Hắn lui lui về phía Ninh Giản, vừa nhắm mắt vừa thì thào lẩm bẩm: “Ta cũng chỉ ngủ một lúc, nếu một tí nữa có người đánh tới, chúng ta sẽ chết cùng một chỗ.”

Trong thanh âm lơ mơ ẩn sự thoả mãn, tràn ngập trong bóng đêm, thông thả tản mát, ai cũng không nghe thấy.

Tĩnh lẫn nữa, là bị lay dậy.

Còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, lại bị người vặn cái tai, Tô Nhạn Quy đau đến hú to: “Tĩnh, đã tỉnh!”

Ngón tay trên cái tai buông ra, Tô Nhạn Quy mở mắt, liền nhìn thấy Ninh Giản đã ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt như trước, tinh thần cũng đã tốt hơn rất nhiều.

“Người không sao chứ?”

Ninh Giản thần nhiên đáp một tiếng, không có nói thêm gì nữa.

Tô Nhạn Quy làm như đã quen sự lặng yên của hắn, liền tiến sát một chút, nhếch miệng cười nói: “Người thật giống như đã lâu không nhéo tai ta.”

Ninh Giản sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt mờ mịt.

Tô Nhạn Quy thở dài, không có nói thêm gì nữa.

Trước đây cùng Ninh Giản học võ, hai năm đầu thường thường không chịu dậy sớm, lần nào cũng bị Ninh Giản từ trên giường xách lên, xoắn cái tai cho đến khi tỉnh táo kêu đau mới thôi.

Hắn vẫn nhớ rõ những việc nhỏ giữa hai người, cảm thấy sự tác động qua lại này, cũng là một biểu hiện thân thiết, mà Ninh Giản hiển nhiên lại không thêm để ý chút nào.

Sẽ chẳng nhớ rõ thời điểm nào làm như thế, sẽ chẳng nghĩ đến như vậy là đại biểu cho cái gì, sẽ chẳng biết bản thân có bao nhiêu khát khao được tiếp xúc thể này, chính là tùy ý làm, sau đó liền quên.

Trong không gian nhỏ hẹp tối tăm lập tức liền bị yên lặng lấp kín, thật lâu, Ninh Giản mới nói: “Ta ngủ bao lâu?”

“Đại khái là hai, ba canh giờ, hoặc là một ngày cùng hai, ba canh giờ, hoặc là hai ngày cùng...”

“Keng” một tiếng, đoản kiếm đã đặt trên cổ hắn, Tô Nhạn Quy ngoan ngoãn nói: “Hắn chỉ là hai, ba canh giờ, trời sắp sáng.”

Ninh Giản tra lại kiếm vào vỏ, trầm ngâm một lúc mới mở miệng: “Có Tần Nguyệt Sơ ở đây, người trong giang hồ thật ra cũng không dám xông thẳng vào trong trấn, chính là Tần Nguyệt Sơ tìm được nơi này cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

Nghe ngữ khí y bình thản như vừa rồi người mới rút kiếm ra không phải là y vậy, Tô Nhạn Quy cũng đã thành quen: “Tần Nguyệt Sơ... Là người Thái tử phái tới?”

Ninh Giản gật gật đầu, đột nhiên một tay bịt kín miệng Tô Nhạn Quy: “Có người.”

Tô Nhạn Quy giương mắt nhìn y, sau một lúc lâu vươn đầu lưỡi liếm lòng bàn tay Ninh Giản một chút, Ninh Giản tay co rút lại, lật tay kiếm đã xuất khỏi vỏ, Tô Nhạn Quy liền thụt lùi ba bước cạo vào tường, cười làm lành chỉ chỉ trên đầu.

Ninh Giản lúc này mới nắm chặt kiếm, khắp khiêng đi đến bên cạnh thang dây, cảnh giác nhìn lối vào trên đầu.

Thật lâu, phía trên cũng không có động tĩnh gì, Tô Nhạn Quy đi đến bên cạnh Ninh Giản, nhỏ giọng nói: “Nếu không ta lên xem thử?”

Ninh Giản còn chưa có đáp lời, trên đầu đã truyền đến một giọng nam: “Ninh Giản, ta biết người ở đây.”

“Là Tần Nguyệt Sơ.”

Ninh Giản nói một câu liền không nói nữa, Tô Nhạn Quy cũng không lên tiếng thêm, hai người chỉ yên lặng nhìn chăm chăm trên đầu.

Một lát sau, giọng kia lại nói: “Ta mặc kệ người trốn ở chỗ nào, ta cũng không hao tâm tổn trí đi tìm, muốn người bây giờ tự mình đi ra, còn nếu muốn chờ ta đem nơi này phóng hỏa, người cũng đừng mong ra được.”

Tô Nhạn Quy nhìn Ninh Giản, cười hỏi: “Đây là Tô gia, hần sẽ không lo ta cũng bị chết cháy chứ? Người này thật là đến tìm kho báu sao?”

“Hần chính là muốn bức chúng ta đi ra ngoài thôi, chúng ta ở trong tối hần ở ngoài sáng, tìm kiếm cẩn thận mấy hần cũng không chiếm được lợi là bao, còn không bằng chờ chúng ta tự ra ngoài.”

Chẳng qua là một câu bông đùa của mình, người này lại còn nghiêm túc giải thích phân tích, Tô Nhạn Quy nhin không được cười đến càng sáng lạn: “Ninh Giản người thật đáng yêu.”

“Câm miệng!” Ninh Giản hất tay chính là vỗ kiếm đập qua. Trên đầu Tô Nhạn Quy đã trúng một cú, cũng không dám hừ một tiếng.

Tần Nguyệt Sơ ở bên trên kêu: “Ta đếm tới ba, người nếu không ra ta sẽ phóng hỏa. Sống hay chết, đều là người tự tìm lấy, đừng trách ta.”

“Vì cái gì người này còn muốn rạch ròi quan hệ? Nam tử hán đại trượng phu, làm là làm, có cái gì không dám thừa nhận.” Mối Tô Nhạn Quy cơ hồ dán trên tai Ninh Giản, Ninh Giản ngoài ý muốn không trả lời.

Trên đầu truyền đến tiếng Tần Nguyệt Sơ đếm: “Một... Hai...”

Ninh Giản mày nhíu lại: “Chỉ có thể ra ngoài, một lúc nữa ta ngăn hần, người...”

Không đợi y nói xong, Tô Nhạn Quy đã cười kéo hần lại, tiếp theo giọng Tần Nguyệt Sơ đếm tiếp: “Ba!”

Ninh Giản còn chưa kịp phản ứng, Tô Nhạn Quy đã lấy ra đá lửa không biết từ chỗ nào, ở thang dây bên cạnh cách cách một chút, ánh lửa như rồng, ở giữa không trung ngưng lại một lát rồi theo thang dây một đường cháy lên trên.

“Người làm cái gì?” Ninh Giản kinh hãi kêu lên, vung kiếm cắt rơi nửa đoạn thang dây đang cháy, đốm lửa còn lại vẫn là nhanh chóng lan tràn lên trên.

Cùng lúc đó, phía trên truyền đến tiếng Tần Nguyệt Sơ: “Phóng hỏa!”

Ngay sau đó, nơi cửa ra có ánh lửa nháng lên, khói dày đặc bắt đầu len vào, sặc sụa khiến người khó chịu.

Tô Nhạn Quy ho khê hai tiếng, vừa đưa tay tản khói nồng, vừa đem Ninh Giản kéo ra chỗ sáng sửa xa thang dây nhất, còn chưa đứng vững, chợt nghe giọng Ninh Giản lạnh lùng nói: “Người muốn chết phải không?”

Tô Nhạn Quy cười mím hỏi: “Không thể sao? Ninh Giản, chúng ta cùng nhau chết ở nơi này đi!”

Ngay sau đó kiếm của Ninh Giản đã ra khỏi vỏ, Tô Nhạn Quy lệch đầu nhìn kiếm đặt trên cổ, ánh mắt dọc theo kiếm dạo một đường đến tay cầm kiếm.

Cái tay ấy xương ngón tay rõ ràng, lộ ra một màu trắng trong, hần cơ hồ có thể nhìn thấy mạch máu dưới làn da khê nẩy, cảm giác này khiến hần mê muội muốn vươn tay, sờ lên.

Ninh Giản lật tay thu hồi kiếm, chuôi kiếm ở trên tay Tô Nhạn Quy hung ác gõ một cái, Tô Nhạn Quy liền kêu lên ai ái.

Ninh Giản mặt mày nhăn đến lợi hại hơn, tay nắm chặt kiếm, cắn môi đứng ở đó nhìn chằm chằm Tô Nhạn Quy, lại tựa hồ hoàn toàn không biết nên làm gì với hần.

Tô Nhạn Quy càng kêu càng vang dội, khói trong hầm nồng nặc càng tích tụ càng nhiều, hần hít ngay vài cái, ho đến nước mắt đều tuôn ra.

Ninh Giản theo bản năng đưa tay thay hần vuốt vuốt lưng, Tô Nhạn Quy lúc này mới nở nụ cười, chỉ chỉ hướng thang dây:

“Lấy hỏa công hỏa, bây giờ lửa cháy lên trên, lửa thay đổi sức gió bốn phía, hình thành trở ngại, lửa bọn họ phóng sẽ không dễ dàng cháy vào hầm. Ngược lại, nếu không đốt cái thang này, cho dù ngọn lửa sẽ không dễ dàng lọt xuống, cũng sẽ theo thang dây một đường cháy xuống, đến lúc đó chúng ta liền thật sự thành lợn quay.”

“Chính là hiện tại cũng chỉ là ngồi chờ chết. Nơi này kín không kê hở, chúng ta lại ở đây, cho dù không bị chết cháy, cũng bị sặc chết.”

Ninh Giản nói rất nghiêm túc, Tô Nhạn Quy thì như là phụ họa lời hắn nói, càng ra sức ho khan. Ninh Giản vốn đã thu tay về rồi, thấy hắn như vậy, đành phải đưa trở lại, vụng về mà thay hắn vuốt lưng.

Tô Nhạn Quy hít mắt ho một hồi, khói càng ngày càng đậm tràn ngập khắp nơi, Ninh Giản cũng nhận không được ho khê hai tiếng, Tô Nhạn Quy liền như hiển bảo vật kéo kéo ống tay áo y, rồi mới đi đến góc sáng sửa ngồi xổm xuống, sờ mó một lúc, cứ nhiên khiến một tảng đá mở ra, lộ một cái hốc bề rộng đủ một người.

“Hồi nhỏ cha ta phạt ta đều thích giam trong hầm, có khi một lần liền ba, bốn ngày, ta không nín được buồn, tìm mấy bằng hữu trôn trên lỗ trợ, đào một địa đạo, không dài lắm, hốc này thông đến khoảng đất trống chỗ ngõ phía sau.”

Tô Nhạn Quy nói xong, cười sờ sờ sau gáy, “Đã lâu không dùng, bên trong có thể rất bẩn, hơn nữa rất hẹp, đủ để đi...”

Ninh Giản cũng không nói cái gì, chỉ đi đến cửa hốc khom người đi vào.

Nhìn Ninh Giản đi vào, một đoạn áo trắng thong thả cọ a cọ mà biến mất trong hốc, Tô Nhạn Quy cười giống như mèo trộm cá, hai mắt sáng lên đi theo sát.

Nói cũng không dài, chỉ chốc lát nghe thấy tiếng Ninh Giản gõ vách tường, rồi sau đó ánh sáng liền chiếu đến từ phía trước, hai người đi lên, chỗ này là khoảng đất trống giao giữa các ngõ, quay đầu lại còn có thể nhìn thấy nóc nhà của Tô gia đang bốc khói.

Bốn phía đều có tiếng hét “Đi lấy nước”, Ninh Giản cảnh giác đánh giá bốn phía một chút: “Đi mau.”

Tô Nhạn Quy gật đầu, chạy đến ngồi xổm trước mặt Ninh Giản, vỗ vỗ vai, nhếch miệng cười nói: “Người trên chân có thương, ta công người.”

“Để người luyện võ thì kén chọn, khinh công của người, ta không tin được. Không có việc gì, ta còn có thể đi.”

Ninh Giản trong giọng nói không có một điểm xem thường, Tô Nhạn Quy lại vẫn cảm thấy trong lòng mình giống như bị hung ác cầm một tên, nhưng thấy Ninh Giản đã chạy lên trước, hắn cũng chỉ ôm ngực ừ xừ theo sát phía sau.

Không ngờ mới ra khỏi ngõ, liền nghe có người hét lớn: “Ồ bên kia!”

“Đi!” Ninh Giản tay túm lấy Tô Nhạn Quy đẩy lên trước mình, y cầm kiếm theo đoạn hậu.

Tiếng vó ngựa từ hai đầu đường truyền đến, thanh thế lớn, tới rất nhanh, trong lúc đó khoảng cách tới chỗ hai người là mười bước chân.

Ninh Giản vừa đưa người che trước mặt Tô Nhạn Quy, đoản kiếm rời tay lao đến chỗ sơ hở của kỵ binh cầm đầu, lập tức người giờ roi muốn đánh rơi đoản kiếm, kiếm kia như có trí tuệ, nửa đường tạo một đường cong bay về.

Ninh Giản nhảy lên, chân đá ngay ngực người, vừa quơ tay tiếp kiếm, lật tay vát một cái, đầu người nọ bay lên, thân thể cũng văng sang một bên, máu tươi một khoảng.

Ninh Giản một tay kéo cương, xoay người túm lấy cánh tay Tô Nhạn Quy xách lên. Tô Nhạn Quy vừa lên lưng ngựa, kiếm Ninh Giản đã đâm bên tai hắn, Tô Nhạn Quy chỉ nghe thấy phía sau hét thảm một tiếng, có chất lỏng âm âm sau cổ, khiến hắn dựng thẳng tóc gáy.

“Ngồi yên!” Ninh Giản khê quát một tiếng, xoay tay lại là một kiếm, cản lại người đứng trước ngựa, không đợi Tô Nhạn Quy đáp lại, liền kẹp mạnh bụng ngựa.

Ngựa kia chạy như bay mà đi, số kỵ binh trước mặt bị vẻ hung tàn vừa rồi của Ninh Giản dọa, ai cũng không dám lên ngăn cản, chờ hai người một ngựa chạy một đoạn, mới giật mình tỉnh lại mà đuổi theo.

“Ô oa, người vừa rồi ác quá, ta sợ quá.” Gió vun vút bên tai, Tô Nhạn Quy khoa trương mà kêu một tiếng, tay lại ôm chặt thắt lưng Ninh Giản, thậm chí cả mặt cũng dán lên.

Ninh Giản như không phát hiện, chỉ lạnh lùng nói: “Bọn chúng không chết thì chúng ta chết, không thể nói ác.”

Mặt Tô Nhạn Quy ở trên lưng y cọ khê một chút, vẻ thỏa mãn, ngoài miệng lại lải nhải: “Người vừa tới trấn Nguyệt Nha năm ấy, cũng không phải toàn thích đem ta treo lên tra khảo bí mật kho báu sao? Rõ ràng ta nói không biết, người vẫn liên tục dọa ta nói muốn đem ngón tay ngón chân ta từng cái xẻo xuống, thực nhẫn tâm...”

Ninh Giản không có đáp lại, chỉ phóng ngựa chạy như điên.

Truy binh phía sau càng ngày càng gần, người cũng tựa hồ càng ngày càng nhiều, Tô Nhạn Quy thoảng nhìn qua phía sau, chỉ thấy trong đội kỵ mã một người quần áo đen, ngồi trên ngựa ô cường tráng, khuôn mặt tuấn dật toàn thân sát khí, trong tay cầm một trường cung trang trí rực rỡ, đầu ngón tay kẹp tên lông vũ, như bất cứ lúc nào cũng sẽ rời tay bắn ra.

Tô Nhạn Quy nhú nhú mày, miệng lại cười nói: “Ninh Giản, ta xem người kia, hẳn nếu lẩn vào đêm, khẳng định ngay cả bóng dáng cũng nhìn không thấy.”

Ninh Giản lập tức phóng người lên, một đá vào mông ngựa, kiếm trong tay vung vẩy như rồng, vừa vắn đỡ tên lông vũ bay tới.

Y không chạm đất lại nhảy lên, khi hạ xuống đã quay về ngồi sau Tô Nhạn Quy: “Đó chính là Tần Nguyệt Sơ, người phụ trách ngựa, ta chống đỡ.”

“Đi.” Tô Nhạn Quy kêu lên một tiếng, nhưng mà vừa nắm chặt dây cương, liền cảm giác phía sau nặng nề, hẳn kinh hãi: “Ninh Giản!”

“Đi!” Ninh Giản chỉ lên tiếng, hơi thở đã có chút gấp gáp.

Tô Nhạn Quy luống cuống, dám quay đầu lại nhìn, không ngờ vừa quay đầu, là một mũi tên lông vũ bay xẹt qua mặt, hẳn theo bản năng ngựa ra sau, liền trúng một khuỷu tay Ninh Giản: “Đi mau!”

Tô Nhạn Quy không quay đầu lại, nhưng vừa nhìn thoảng qua, đã có thể thấy vai trái Ninh Giản cắm một tên, hẳn cắn chặt răng, cuối cùng quát ngựa, hướng phía Tây thành thẳng tiến.

Thành phía Tây chỉ có một cánh rừng khô, hai người cưỡi ngựa vào trong đó, vòng vèo vài lượt, ngay cả đám Tần Nguyệt Sơ đều nhìn không thấy.

Tô Nhạn Quy vẫn một đường chạy tới, Ninh Giản vừa cắn răng nhổ tên nơi miệng vết thương xuống, xé một mảnh áo buộc chặt, vừa nói: “Người chạy tới chỗ này làm gì? Phía trước chính là núi, vách núi rất dốc, chúng ta không có khả năng lên trên.”

“Nhưng nơi này cây cối rất nhiều, bọn họ cũng không dám đuổi theo.”

Tô Nhạn Quy vừa dứt lời, phía sau tên liên tục tới, Ninh Giản vung kiếm quét: “Người không đến, tên đến!”

“Không sao!” Tô Nhạn Quy chính là liều mạng thúc ngựa chạy như điên, nhánh cây ở trên người hẳn vẽ từng vết máu, hẳn cũng không để ý chút nào, vẫn ruỗi ngựa chạy đến dưới vách núi, mới nghiêng người nhảy xuống ngựa, “Ninh Giản, xuống đi!”

Ninh Giản thấy hẳn xuống ngựa một khắc liền nhảy lên, nghe hẳn hét, liền phi thân dừng ở bên người Tô Nhạn Quy, giơ tay vung kiếm, đỡ tên lông vũ bay tới: “Người làm gì!”

Tô Nhạn Quy không lên tiếng, tay hướng bên hông Ninh Giản sờ, một đường vạch đến phía sau, Ninh Giản cả kinh, né sang bên. Tô Nhạn Quy tay đã vồ vào vách núi bên trên, chỉ nghe một tiếng âm ầm, y còn chưa hồi phục tinh thần lại, đã bị Tô Nhạn Quy giữ cổ tay kéo về phía trước.

Cuồng phong phía sau đột nhiên nổi lên, Ninh Giản lật tay bỏ tới, lại nghe một tiếng trầm đục, hình như có vật nặng ngàn cân gì đó nện xuống, y thu vội kiếm, ánh hào quang trước mắt nhanh chóng yếu ớt biến mất, chờ hết thấy an tĩnh lại, bốn phía chỉ còn một khoảng tối tăm.

Trong bóng đêm không có một tiếng động, ngay cả hô hấp của hai người đều như bị nuốt sống, trong hơi thở mang theo hương vị bụi bặm.

“Ninh Giản.” Không biết qua bao lâu, từ đầu đến cuối không nghe được âm thanh gì, Tô Nhạn Quy run giọng kêu một câu.

Ngay sau đó kiếm liên chuẩn xác đặt trên cổ hắn, Tô Nhạn Quy nhắm mắt lại.

Giọng Ninh Giản vang bên tai, trước sau hờ hững, lại như lộ một tia lạnh như băng: “Người vẫn luôn biết bí mật của kho báu?”

Tô Nhạn Quy không trả lời, bốn phía lại nhanh chóng im lặng.

Ninh Giản không nói nữa, cũng không thúc giục, đoản kiếm thủy chung kề trên cổ Tô Nhạn Quy, lại cũng không có nửa điểm hoạt động, có vẻ ngâm chịu đựng mà cố nén.

Qua không biết bao lâu, Tô Nhạn Quy giật mình, kiếm Ninh Giản như bóng với hình mà dán lên, vẫn kê ở đó, hàn khí bức người.

Trong bóng đêm thấy không rõ mặt nhau, Tô Nhạn Quy nhìn không được mà lặng im nở nụ cười.

Hắn có thể tưởng tượng, dáng Ninh Giản trong bóng tối. Bình tĩnh, hờ hững, không có một tia mất kiên nhẫn, thật giống như kẻ kiếm lên cổ người không phải hắn.

Người này tính nhẫn nại luôn rất tốt, hắn vẫn luôn biết thế.

*sử quan thế gia: nhà nhiều đời làm sử quan

v Đọc chương đầu cảm xúc như nào mọi người? Nói cho mình biết đi

Đọc bộ này mình thương em Quy lắm ấy, em ấy thật đáng thương ;____; mình hận cái chò ngược công mờ ;____; Em Quy yêu trong vô vọng và cố vịn vào một tia hy vọng mong manh ;____; Ts Giản đầu gỗ!

2. Chương 2

~Chương thứ hai

~Lần gặp gỡ đầu tiên, Tô Nhạn Quy mới mười hai, Ninh Giản cũng đã qua lễ đội mũ.

Hết thầy đều nhanh đến khiến cho người ta trở tay không kịp, Tô Thực chết bệnh, Ninh Giản cũng giống như bây giờ đem kiếm để nơi cổ hắn hỏi kho báu ở nơi nào.

Khi đó hắn vẽ mặt kinh hoàng chỉ ván giường nói: “Cha chỉ bảo ta sau khi ông chết đem ván giường đốt.”

Dưới ván giường là một hàng chữ.

Mùng bốn tháng bảy, tuổi Hoa phía Nam trấn.

Lúc ấy đã là cuối thu, mùng bốn tháng bảy đã sớm qua, sang năm lại phải chờ thật lâu, Ninh Giản liền bắt chước lời người tìm kho báu trong kịch, đem hắn ra, vừa đâm vừa xoa hỏi vòng vèo bí mật kho báu, Tô Nhạn Quy nếm qua ngon ngọt cùng thử qua bị đánh đến thương tích đầy mình, lại từ đầu đến cuối chỉ trả lời: “Không biết.”

Như thế nửa năm, Ninh Giản cũng dần dần tin tưởng hắn là không biết thật, lại vẫn như trước canh ở trong trấn Nguyệt Nha, chờ mùng bốn tháng bảy năm sau đi tuổi Hoa.

Tô Nhạn Quy tuổi nhỏ vì cơ thể bị tra tấn cùng nội tâm hoảng sợ mà mắc bệnh, bệnh đến hồ đồ trong cuộc sống, là Ninh Giản cả ngày không rời mà ôm hắn trông hắn, nửa đêm khi bừng tỉnh, hắn ghé vào trong lòng Ninh Giản khóc, Ninh Giản sẽ lặng yên mà xoa đầu hắn.

Bắt đầu từ đó, Tô Nhạn Quy thủy chung cảm thấy, Ninh Giản kì thật là một người ôn nhu mà hiền lành.

Mùng bốn tháng bảy năm sau, Ninh Giản mang hấn tới bên dòng suối nhỏ phía Nam trấn, từ sớm đến lúc muộn, nhưng cũng không chờ bí mật gì về kho báu, chỉ chờ một cái thuyền lá sen không biết từ nơi nào đến, trên thuyền là một hàng chữ tương tự.

Sơ(lần đầu). Mùng bốn tháng bảy, nghĩa địa phía Bắc thành.

Nếu không phải cái chữ “Sơ” kia, thì hàng chữ không có khác biệt gì với dưới ván giường. Ninh Giản nghiên cứu thật lâu cũng không thể hiểu được, chỉ có thể từ bỏ, đem nhà cửa Tô gia sửa chữa một lượt, chuẩn bị chờ đợi.

Y bắt đầu dạy Tô Nhạn Quy luyện võ tăng cường khí lực, để Tô Nhạn Quy gọi mình sư phụ, dần dần về sau không hề canh suốt ở trong trấn nhỏ này, hàng năm sẽ bỏ đi khoảng thời gian rất dài.

Chính là mùng bốn tháng bảy mỗi năm, y sẽ trở lại trấn Nguyệt Nha, mang theo Tô Nhạn Quy, đến địa điểm chỉ định chờ đợi.

Năm thứ ba là “Túy(say)“, năm thứ tư là “Nguyệt“, rồi sau là “Yêu(mời)“, “Hoa“, “Lạc(rơi)“, năm trước là “Tuyết“.

Mỗi một năm là một nơi khác, chữ khác, không biết ý nghĩa, Ninh Giản lại chưa từng từ bỏ, cũng chưa bao giờ lộ ra một tia không kiên nhẫn.

Tính nhẫn nại của hấn cho tới giờ đã rất tốt.

“Dù sao ta biết, người cũng biết được hầu hết, có quan trọng gì?” Từ trong trí nhớ nảy ra, Tô Nhạn Quy cười hắc hắc, không chút để ý nói.

Kiểm trên cổ nhấn thêm nửa phần, tựa hồ vạch ra một vết nhàn nhạt, khiến cho hấn cảm thấy có chút đau.

“Ta đã biết từ lâu, chính là ngay từ lần đầu mà nói cho người, người sẽ lập tức giết ta nhỉ?” Cách thật lâu, Tô Nhạn Quy thở dài, “Cha ta chẳng những giữ lại bí mật kho báu, còn biết đương kim Thánh thượng đến tột cùng là con trai Thái tổ triều này, hay là con trai nối dõi của Hoàng đế triều trước... Người là Hoàng đế phái tới, vì chính cái này ha? Chỉ cần chiếm được kho báu cùng chân tướng, giết người diệt khẩu hoặc là cắt đứt vĩnh viễn hậu họa, người dù sao cũng muốn giết ta.”

Giọng hấn trong bóng đêm có vẻ yếu ớt, qua thật lâu, mới nghe thanh âm Ninh Giản vang lên, bình tĩnh mà lạnh như băng: “Người biết?”

Tô Nhạn Quy cười đến nheo hai mắt: “Ta không biết. Sự tình liên quan huyết mạch hoàng thất, làm không tốt chính là bị chém đầu, cha ta thương yêu ta, không nỡ nói.”

Kiểm lại nhích thêm nửa phần.

Tô Nhạn Quy cup mắt, trong giọng nói còn mang theo sự không đứng đắn từ đầu đến cuối: “Cha ta nói năm đó chân tướng và kho báu cùng chôn trong núi này, chỉ cần kho báu không bị người phát hiện, chân tướng cũng vĩnh viễn sẽ không có ai biết.”

Ninh Giản từ đầu đến cuối không mở miệng, chính là qua thật lâu, Tô Nhạn Quy có thể cảm giác được Ninh Giản từ từ thu kiếm.

Hấn thật cẩn thận sờ soạn đi qua chỗ y, cuối cùng túm chặt góc áo y: “Ninh Giản, sẽ không ai biết.”

Ninh Giản yên lặng thật lâu, không có đáp lại, chính là hỏi: “Chữ dưới ván giường năm đó, là người khắc lên?”

“Sao có thể, lúc cha ta chết, người còn đến sớm hơn ta mà?” Tô Nhạn Quy dừng một chút, “Mùng bốn tháng bảy, suối Hoa phía Nam trấn”, là cha ta ghi trên đó, đó là ngày cùng nơi hấn nhặt được ta. Lúc ấy chỉ nghĩ có thể kéo dài một khoảng thời gian, đã nói rồi mà.”

“Sau đó, tất cả cũng đều là giả?”

Từ trong lời Ninh Giản hoàn toàn không nghe ra tâm tình y, Tô Nhạn Quy vẫn là run rẩy trong lòng, rất lâu sau mới nói: “Nơi chốn cùng mấy thứ này nọ đều là giả, chữ là thật. Đến cả kho báu triều trước, cha ta cũng chỉ nói cho ta cửa vào, cùng chữ, còn chữ đại biểu cái gì, ta cũng không biết.”

“Còn bao nhiêu chữ?”

“Một.” Tô Nhạn Quy nở nụ cười, cười đến con mắt híp lại, “Từ ta mười hai tuổi, đến nay nhấc mũi, vừa vặn là toàn bộ, ta ít nhất cũng sống đến trưởng thành.”

Ngay khi hắn nói hết lời, hắn dường như thấy trong bóng đêm Ninh Giản quay đầu nhìn mình.

Tô Nhạn Quy ý cười càng sâu: “Sơ, túy, nguyệt, yêu, hoa, lạc, tuyết, còn một chữ cuối là “Phi(bay)”... Biết rồi thì thế nào?”

Ninh Giản không nói nữa, Tô Nhạn Quy đợi thật lâu, cuối cùng nhịn không được lại gần cọ một chút: “Ninh Giản?”

“Đi thôi.” Ninh Giản lại đột nhiên mở miệng.

Tô Nhạn Quy sửng sốt một chút: “Đi đâu?”

“Lên phía trước. Bên ngoài có đám Tàn Nguyệt Sơ cùng người trên giang hồ như hổ vồ mồi, chúng ta chưa chắc có thể thoát. Mà chúng ta ở cái nơi phía trước không lối đi đột nhiên biến mất, Tàn Nguyệt Sơ rất dễ dàng có thể đoán được chúng ta đi nơi nào, chúng ta có thể đi vào, bọn họ cũng nhất định có thể tìm được cửa vào, chúng ta không thể ở đây ngồi chờ chết.”

Ninh Giản mỗi khi phân tích sự tình đều có vẻ đặc biệt nghiêm túc, Tô Nhạn Quy lại cảm thấy y như vậy vô cùng đáng yêu. Lúc này nghe y nói một chuỗi dài, thật sự nhịn không được liền ôm y một phen: “Ninh Giản!”

“Gọi sư phụ.” Đáp lại cực trôi chảy, Ninh Giản không có giây giụa, chính là lấy chuỗi kiếm gõ tay hắn.

Tô Nhạn Quy ăn đau dừng tay, lại vẫn kéo một góc tay áo y: “Ninh Giản, có phải tìm được kho báu, người liền sẽ giết ta?”

Tám năm, hắn chưa từng hỏi qua vấn đề như vậy.

Chỉ cần Ninh Giản đạt được mong muốn gì đó, chính mình liền không còn giá trị lợi dụng nữa, hắn từng là người gần gũi bí mật này nhất, giết người diệt khẩu cũng tốt, vĩnh viễn cắt đứt hậu họa cũng được, bất luận thế nào Ninh Giản cũng là muốn giết hắn.

Chính là trong lòng hắn sẽ giữ lại một chút suy tưởng. Có lẽ người này trong tám năm qua sẽ nảy sinh tình cảm đối với mình, có lẽ người này sẽ không nỡ giết mình?

“Ta thực thích ngươi, vì ngươi, ta cái gì cũng có thể làm. Như vậy, ngươi vẫn còn muốn giết ta sao?”

Trong bóng đêm tràn ngập yên lặng khiến người ta hít thở không thông, Ninh Giản vẫn rất im lặng, Tô Nhạn Quy cũng không có hỏi tiếp.

Hắn không dám hỏi, ngươi có thể nào không bỏ được hay không?

Qua không biết bao lâu, Ninh Giản mới lên tiếng, bình thản đến nghe không ra ý nghĩa toan tính gì: “Ừm.”

Tô Nhạn Quy cố gắng nhìn về phía Ninh Giản, lại cái gì cũng nhìn không thấy. Một lúc sau, hắn mới đột nhiên ngồi xuống đất.

“Vẫn là không cần đi tìm kho báu.” Trong giọng hắn là một tia vô lại, “Nếu không ai có thể tìm được cửa vào, chúng ta liền cùng nhau chết đói ở chỗ này đi!”

“Nói bậy cái gì!”

Trong trí nhớ tựa hồ chưa từng nghe qua giọng Ninh Giản tức giận như thế, Tô Nhạn Quy trong lòng đau xót, miệng lại càng nói càng hăng say: “Ta chỉ biết là tiến vào ra sao, cũng không biết đường ra ngoài thế nào. Ra không được, ngươi sẽ không cần giết ta, chúng ta cùng nhau chết ở chỗ này là được rồi.”

Chúng ta chết cùng một chỗ. Lời giống thế này kì thật lặp lại quá nhiều lần, chính là người này từ đầu đến cuối đem ra dùng như lời nói ầu tả của trẻ con.

Tô Nhạn Quy nghĩ ngay sau đó kiếm Ninh Giản sẽ một lần nữa lên cổ hấn, nhưng mà chỉ là một lát sau, trong bóng đêm liền truyền đến tiếng bước chân khê khàng.

Tô Nhạn Quy lập tức luống cuống, hướng phía phát ra tiếng động nhào qua, không hề theo quy tắc mà ôm lấy thắt lưng người kia: “Ninh Giản ngươi muốn đi đâu? Không có ta ngươi nhất định tìm không thấy kho báu!”

“Ta không thể chết ở chỗ này.” Ninh Giản gần từng tiếng nói.

“Vì cái gì ngươi không thể từ bỏ kho báu? Ngươi sao thế nào cũng phải coi Hoàng đế như trung tâm thế?” Miệng kích động nói, cảm giác ôm người kia trong tay lại từng chút chân thật hơn, Tô Nhạn Quy nhận không được siết chặt cánh tay, người trong lòng ấm áp cùng mềm mại khiến hấn nhận không được rung động trong lòng, lời phía sau không nói được nữa.

“Tam ca còn ở kinh thành chờ ta, ta đã nói nhất định sẽ dẫn hấn rời khỏi kinh thành, cho nên tuyệt không thể chết ở chỗ này.”

“Tam ca là ai?”

Ninh Giản lặng yên, tựa hồ không rõ Tô Nhạn Quy vì cái gì còn muốn hỏi: “Tam ca chính là Tam ca.”

Tô Nhạn Quy ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Ninh Giản chưa từng đề cập qua người này, hiện giờ nói ra rồi lại như lẽ thường, khiến hấn có thể hiểu rõ ràng tầm quan trọng của “Tam ca” này đối với Ninh Giản.

Qua thật lâu, hấn cuối cùng nhận không được hỏi: “Ngươi vẫn muốn tìm kho báu cùng chân tướng huyết mạch hoàng thất, là vì Tam ca của ngươi?”

Ninh Giản không có trả lời, Tô Nhạn Quy biết y thừa nhận.

“Một người rất quan trọng?” Lên tiếng xong, hấn lại không chờ Ninh Giản trả lời, chính là tự giác mà buông Ninh Giản ra, cực sắc khoái nói, “Ta cùng ngươi đi tìm kho báu.”

“Vì cái gì?” Trong lời Ninh Giản hơn nửa phần nghi hoặc, lại không biết nói y là hỏi Tô Nhạn Quy vì cái gì theo mình đi, hay là hỏi vì cái gì đột nhiên thay đổi chủ ý.

Tô Nhạn Quy nở nụ cười: “Đương nhiên là bởi vì không có ta, ngươi liền tìm không thấy a. Ngươi muốn tiến lên, ta sao có thể ở lại nơi này, chết cũng muốn chết chung với ngươi mới có lời.”

“Ta sẽ không chết ở chỗ này.”

“Ta biết, ta biết...” Tô Nhạn Quy cười đáp, vừa đem hỏa chiết* bên hông lấy ra nhen lửa. Theo ánh lửa sáng lên, cảnh sắc bốn phía dần dần rõ ràng, trước mặt hai người chính là một hành lang u ám, một đường về phía trước.

Tay Ninh Giản nắm kiếm căng thẳng: “Đi thôi.”

Tô Nhạn Quy gật gật đầu, không dấu vết mà lướt lên trước Ninh Giản.

Hành lang rất dài, hai người đi trong đó, tiếng bước chân vang vọng bên tai, mang theo một tia bí hiểm dọa người. Hình như có gió không biết từ nơi nào thổi tới, ngọn đuốc trên Tô Nhạn Quy lay lắt không ngừng, bóng hai người chiếu trên tường, vắn vẹo lắc lư, thấp thoáng như ma quỷ.

Không biết đi bao lâu, sáng tỏ thông suốt, có ánh sáng từ trên đầu chiếu xuống, Tô Nhạn Quy thổi tắt lửa, cảnh vật chung quanh ngược lại dần rõ hơn.

Chỉ thấy chỗ hai người, chính là trong một thạch thất cực trống trải, bốn góc phía trên thạch thất đều nạm một viên dạ minh châu, châu lớn như nắm tay, tuy rằng không thể chiếu sáng cả thạch thất, nhưng cũng có thể khiến người ta thấy rõ tình hình bên trong.

Tô Nhạn Quy ngẩng đầu nhìn dạ minh châu kia, nhin không được than: “Bốn viên hạt châu này cầm đi bán, cũng đủ ta ăn cả đời, ta cũng không muốn kho báu gì cả.”

Ninh Giản tựa hồ có chút kinh ngạc mà nhìn hắn một cái, lại lập tức quay đầu, Tô Nhạn Quy nhảy bèn phát hiện, cười đi từ từ qua: “Ninh Giản ngươi nói coi, ta nói có đúng không?”

Ninh Giản không nhìn hắn, được một lúc lâu sau mới nói: “Vật tùy tiện bài trí đã như thế, kho báu thật sự thật còn không biết có bao nhiêu quý giá. Nếu đổi là người bên ngoài, nhìn thấy bốn viên minh châu này, đối với kho báu sẽ chỉ càng hướng về, ai lại như ngươi, không chí tiến thủ.”

Trong lòng lại cắm vào một mũi tên “không chí tiến thủ”, Tô Nhạn Quy ôm ngực vẻ mặt bị thương: “Ninh Giản ngươi cũng thêm muốn vàng bạc sao?”

“Chỉ có chúng mới đổi được tự do của Tam ca ta, ta tự nhiên sẽ không buông bỏ.”

Làm bộ không nghe thấy, Tô Nhạn Quy quay đầu nhìn bên trong thạch thất.

Chỉ thấy thạch thất bốn phía vuông vức, ba mặt khác đều có một cánh cửa, dường như được tạo ra bằng kim thạch, xa xa nhìn lại cũng có thể cảm thấy sự nặng nề của chúng.

Trung tâm thạch thất là chín cái cọc đá, thành ba hàng ba lối, đều đặn, ước chừng cao nửa người, trên đỉnh bằng phẳng, to cỡ có thể một người miễn cưỡng đứng ở trên.

“Đây là cái gì?” Tô Nhạn Quy nhìn chín cọc đá, vừa hướng tay muốn đi tới cửa.

“Cẩn thận!” Ninh Giản quát một tiếng, đưa tay kẹp bả vai hắn về phía mình, “Không biết có cơ quan gì.”

Ánh mắt Tô Nhạn Quy từ mặt Ninh Giản chuyển đến tay y đang nắm lấy vai mình, cuối cùng cười hắc hắc:

“Chính là có nguy hiểm ta càng muốn đi.” Nói xong, hắn kéo tay Ninh Giản ra, thuận tay cầm một phen, rồi mới lướt nhẹ về phía cửa.

Một đường đến cạnh cửa, bốn phía đều không có động tĩnh gì, Tô Nhạn Quy đánh giá cửa một hồi, chỉ thấy trên cửa một khoảng nhẵn bóng, đừng nói cơ quan, ngay cả hoa văn trang trí cũng không có, hắn suy nghĩ một lúc, đưa tay đẩy một cái, không mấy may di chuyển.

“Ninh Giản, ngươi lại đây đẩy thử xem.”

Ninh Giản sớm đã đến bên cạnh hắn, chờ hắn tránh ra liền tiến lên, vận chút khí, một chưởng đẩy cửa, sau một lúc lâu lại đem tay kia góp phần, cửa lại thủy chung không có một tia động tĩnh.

Y chậm rãi thu chưởng, mày cũng quện nếp mà nhíu lại.

“Không có việc gì chứ?” Tô Nhạn Quy căng thẳng tiến qua, thấy Ninh Giản không có phản ứng, đưa tay muốn sờ vai y.

Ninh Giản lại xoay người, nhìn về hai cánh cửa khác: “Chỉ sợ hai cánh cửa kia cũng thế, muốn mở cửa, hắn là ở trên chín cái cọc bí ẩn.”

Tô Nhạn Quy cúi đầu nhìn tay chính mình, vẻ mặt tiếc hận, miệng đáp lại: “Thế có cái gì bí ẩn?”

Ninh Giản không có nhìn hắn, vừa nghĩ vừa quay về lối ra hành lang, tinh tế đánh giá chín cái cọc kia: “Xem cách bố trí này, có lẽ là Cửu cung chi nghĩa*...”

Tô Nhạn Quy đến bên y, cười nói: “Này ta hiểu.”

“Ngươi hiểu? Ta nhớ rõ lúc trước giảng cho ngươi, ngươi hình như là ngủ gà ngủ gật?”

Tô Nhạn Quy gãi gãi đầu: “Cửu cung tính toán, Ngũ hành tham số, giống như tuần hoàn. Hai bốn làm vai, sáu tám làm chân, trái ba phải bảy, đội chín đạp một, nằm ở trung ương*. Kì thực chính là muốn đem từ một đến chín tới lấp trong lưới ô ba ngang ba dọc, chỉ cần theo quy luật, cuối cùng sẽ khiến mỗi ngang mỗi dọc đều bằng nhau, đúng không?”

Ninh Giản có chút ngạc nhiên nhìn hắn, cuối cùng gật đầu, thấy Tô Nhạn Quy vẻ mặt đặc ý, liền mở lớn mắt nói: “Nếu đây là sắp xếp dựa theo Cửu cung đồ, chúng ta cứ theo trình tự từ một đến chín giảm tới mấy cái cốc đá này, có lẽ có thể.”

“Vậy ta...” Tô Nhạn Quy còn chưa nói xong, Ninh Giản đã phi thân lên, vững vàng mà hạ xuống cái cốc đá ở giữa hàng thứ nhất.

“Ninh Giản!” Tô Nhạn Quy sợ đến quát to một tiếng, chờ thấy Ninh Giản dừng ở kia, lại không có khởi động cơ quan gì, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đi qua, “Người làm gì vậy?”

“Người đứng xa xa một chút, ta không biết sẽ phát sinh chuyện gì.” Ninh Giản không có nhìn hắn, xoay người muốn nhảy tới một cốc đá khác.

Tô Nhạn Quy đưa tay kéo y: “Người xuống đi, ta qua thử.”

“Vô công của người ta tin không được”

Tô Nhạn Quy hận đến cắn răng, đã thấy Ninh Giản vọt người nhảy lên, trong lòng hắn đột nhiên không hiểu sao run lên, không hề nghĩ ngợi liền nhào qua: “Không đúng!”

Cái cốc đá phía sau nổ bùng một tiếng, Tô Nhạn Quy chỉ cảm thấy trên lưng một cơn đau, không biết bị cái gì hung hăng mà bắn vài cái, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, tay lại gắt gao mà bảo vệ đầu Ninh Giản.

Tiếng nổ yếu dần, hắn lúc này mới hơi ngẩng đầu lên, mặt Ninh Giản cách hắn chỉ một tấc, trong hơi thở, có thể cảm thấy mùi đặc trưng của người này.

Tô Nhạn Quy sửng sốt chốc lát, liền cúi mạnh đầu, chuẩn xác mà hôn lên môi Ninh Giản.

Môi cùng môi chạm nhau nhưng sự việc chỉ là tức thời, có lẽ cảm thấy ấm áp cũng chỉ là ảo giác.

Tô Nhạn Quy rất nhanh ngẩng đầu lên, vừa nhảy lên vừa nói liên thanh: “Ta không phải cố ý, ta không phải cố ý.”

Ninh Giản cũng ngồi dậy, lấy mu bàn tay che miệng lại, vùng xung quanh chân mày nhăn đến cứng đờ, lại không nói gì.

Tô Nhạn Quy kêu một hồi, thấy y cả nhìn cũng không nhìn mình, nhịn không được lại gần một chút: “Ninh Giản, giận?”

Ninh Giản buông tay đứng lên, dòm hắn một cái, liền quay đầu nhìn chín cốc đá, rất lâu mới nói: “Người đã nói không cố ý, vì cái gì ta phải giận?”

Nghe được trong lời y mang theo một tia nghi hoặc, Tô Nhạn Quy nở nụ cười, chỉ là sau một khắc lại “Ồi” một tiếng, vẻ mặt đau đớn.

“Xảy ra chuyện gì?”

Tô Nhạn Quy chỉ chỉ về sau mình, đáng thương nói: “Có thể là vì cứu người, không biết bị cái gì làm bị thương lưng.”

Rõ ràng đau đến giọng cũng run, hai chữ “Cứu người” này lại nói đặc biệt rõ ràng cùng gắng sức.

Ninh Giản lặng yên, trên mặt từ đầu đến cuối không biểu tình, khiến cho rất khó đoán y đến tột cùng là đang suy nghĩ hay chờ ra.

Tô Nhạn Quy hai mắt sáng lên nhìn y, thỉnh thoảng “Ồi ời” kêu hai tiếng.

Một hồi lâu, Ninh Giản mới đi đến bên cạnh Tô Nhạn Quy: “Xoay lại, ngồi xuống.”

Tô Nhạn Quy nhanh chóng chạy qua ngồi xuống, vừa lui lại vừa lắc lắc đầu, nhìn lưng mình, lại nhìn mặt Ninh Giản. Trên lưng bị thương không sâu, chỉ là như bị cái gì đó vạch lung tung hơn mười vết nhàn nhạt, nơi đó chảy máu, có chút đau người.

Ninh Giản từ trong ngực lấy ra một bình ngọc nhỏ, đem thuốc bột hết thấy đổ trên lưng hắn, lại dùng đầu ngón tay tán đều, cẩn thận mà bôi trên mỗi vết thương.

“Có chút công phu mèo quào đã muốn cứu người, đáng đời.” Nói lạnh nhạt, trong giọng vẫn bình thản như trước, tay Ninh Giản dùng sức khê, bơi qua vết thương trên lưng, lại dọc theo những chỗ trên tay Tô Nhạn Quy trên đường bị cành cây quệt bơi một lần.

Tô Nhạn Quy sợ buồn, cảm giác được đầu ngón tay y trượt ở trên người mình, càng cảm thấy dường như có một cái móng vuốt ở trong lòng mình cào cào, thật sự nhịn không được liền lui cả người sang bên cạnh, bị Ninh Giản dùng sức chọc trên miệng vết thương, mới ngoan ngoãn mà ngồi lại, một câu cũng không dám nói.

Thật vất vả bơi thuốc xong, Ninh Giản lại đảo mắt nhìn cọc đá kia: “Người có biết bí ẩn nơi này.”

Không phải nghi vấn mà là khẳng định, Tô Nhạn Quy sửng sốt một chút, vội xua tay: “Ta không biết!”

“Nếu người không biết, vì cái gì lại kêu không đúng?”

“Bởi vì cảm thấy được người sẽ gặp nguy hiểm mà.” Tô Nhạn Quy nói đến hợp lý, vừa nhếch miệng cười lộ cái răng trắng, bị Ninh Giản trừng mắt liếc một cái, mới đứng đắn nói: “Ta chính là cảm thấy sẽ không đơn giản như thế, cách bố trí đám cọc này, quả thực giống như là gợi ý người khác dựa theo con số của Cửu cung mà đi. Người ngắm coi, vào cửa tuy bí ẩn, cũng không phải hoàn toàn tìm không thấy, nếu cả cơ quan bên trong cũng đơn giản như vậy, báu vật đã sớm mất, còn đến lượt chúng ta tìm đến sao?”

Ninh Giản trầm ngâm một hồi, tựa hồ tin ý kiến của hắn, thì thào lẩm bẩm: “Coi như là vậy, thì nên đi làm sao đây?”

Hắn suy nghĩ một lúc, từ trong ngực lấy ra mấy đồng xu, từng đồng ném đến trên cọc, không ngờ liên tiếp mấy đồng xu ném qua, cọc đá kia lại không có phản ứng gì.

“Có lẽ là muốn người đứng ở trên, mới có thể chạm đến cơ quan?”

Ninh Giản gật gật đầu, đem tiền xu cầm một chút, lại vận kinh tung, không ngờ tiền xu vừa rơi xuống, trên cọc đá ánh lửa hiện ra, lại là một tiếng nổ đùng, đồng tiền rơi xuống mặt đất đã bị cắt làm hai nửa.

Tô Nhạn Quy le lưỡi: “Gặp quỷ!”

Ninh Giản liếc hắn một cái: “Xem người còn dám trở tài anh hùng nữa không.”

“Nếu là người, liều mạng ta cũng sẽ đi cứu.”

Ninh Giản không đáp lại, đảo mắt nhìn mấy cọc đá, nói: “Xem ra cũng không phải dựa theo con số của Bát quái...”

Tô Nhạn Quy nhìn y đối với lời mình nói trong lòng không động, cũng đành phải thôi.

Ninh Giản cũng đã ở bên kia tập trung tinh thần mà nghĩ, ngoài miệng thỉnh thoảng thì thào tự nói, Tô Nhạn Quy vốn có chút bực, nay nhìn thấy vẻ mặt Ninh Giản vẫn nghiêm túc, tâm tình liền nhịn không được mà ngóc lên: “Nghĩ không ra thì trước đừng nghĩ nữa, nghỉ ngơi một lúc đi.”

Ninh Giản không có để ý hắn, Tô Nhạn Quy bất đắc dĩ thở dài, đi đến ngồi bên cạnh.

Ninh Giản suy nghĩ một hồi, lại thử vài lần, mới đi đến ngồi bên hắn, nhú mồm cắn môi, không rên một tiếng.

Tô Nhạn Quy không dấu vết mà hướng y cọ cọ, cười nói: “Đừng nhụt chí, nghĩ không ra thì quên đi.”

“Nghĩ không ra thì không có cách đi tiếp, ta nói rồi ta không thể chết ở chỗ này.”

Một khi động chạm đến vấn đề này, Ninh Giản sẽ biểu hiện ra sự kiên định khác với bình thường, Tô Nhạn Quy ánh mắt sụp tối, lập tức cười: “Nhưng Ninh Giản, chúng ta không có lương khô.”

Ninh Giản ngẩn ra, quay đầu nhìn hắn.

Tô Nhạn Quy nhìn y, cười đến vô tội: “Cho dù qua cửa này, ai biết phía sau còn dài bao nhiêu chứ. Nói không chừng, cả nơi này cũng qua không nổi, chúng ta sẽ chết đói, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?”

“Tô Nhạn Quy nhếch miệng cười: “Trừ phi có người giờ mang theo lương khô cùng nước vào, chúng ta... Giết người cướp của.”

Ninh Giản quét mắt liếc hần rồi đứng lên, đi đến cái cọc đá giữa, đem tiền xu rơi nhặt cả lên, tiếp tục thử tung từng cái. Từ đầu đến cuối không nói thêm một chữ.

Tô Nhạn Quy nhìn ra, Ninh Giản là sốt ruột.

So với chờ cái người không biết lúc nào sẽ tới, không bằng tự mình tiến lên, nói không chừng còn có thể tìm đường sống. Cho dù đợi có người vào, hiện giờ bọn họ trên người đều có thương thế, không chắc đã thật có thể đem thứ gì đó đoạt trên tay người khác, nói không chừng còn có thể lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Kì thật cho dù chết ở đây, hần cũng không biết là có cái gì không tốt. Chính là nhìn thấy Ninh Giản mặt không chút thay đổi đứng ở kia không ngừng thử, nhìn đến y bề ngoài lộ một tia lo lắng hiếm thấy, hần liền nhin không được mà cảm thấy thương tiếc.

Người này, vĩnh viễn là uy hiếp của hần.

Thở ra một hơi, Tô Nhạn Quy đứng lên, bắt đầu đánh giá thạch thất, nhưng nơi này thật sự rất bần cùng, bất luận nhìn sao cũng chỉ là bốn mặt vuông vức, ba cánh cửa, chín cái cọc đá, trên đầu bốn viên dạ minh châu nằm một nửa trên vách đá, cũng không giống cơ quan gì.

Một lúc sau, cảm giác đối khác dần dần rõ ràng, cái gì cũng không thể nghĩ được, cơ thể lại chịu không nổi. Tô Nhạn Quy thu hồi ánh mắt, ngừng lại tựa lên tường, quay đầu nhìn Ninh Giản, cũng là vẻ mặt tái nhợt, vẫn gắng gượng chống đỡ ném đồng tiền, không nén được nói: “Đủ rồi, Ninh Giản, trước dừng lại đã.”

Ninh Giản mắt đélec tai ngơ.

Tô Nhạn Quy cắn răng, nhào qua ôm ngang lấy: “Trước dừng lại, người mệt rồi!”

Ninh Giản tay trái vừa lật giữ lấy cổ tay hần đang thò ra, tay phải ấn một kiếm, kiếm đã để trước cổ Tô Nhạn Quy: “Ta nói rồi ta không thể chết ở chỗ này!”

Tô Nhạn Quy cả người sững sờ, thật lâu không nói nên lời.

Hần chưa bao giờ thấy Ninh Giản như vậy, từng tắc đều hoàn toàn rối loạn, lại nhìn không ra nửa phần lãnh đạm ngày thường.

Rất lâu, hần mới mở miệng: “Người cố ép mình như vậy, chỉ khiến thân thể gánh vác quá nặng, sẽ chết nhanh hơn. Phá giải cơ quan này chính là cần kiên nhẫn cùng tài trí, không phải cái kiểu người làm càn như vậy.”

Ninh Giản theo dõi hần, cuối cùng thả tay, chậm rãi di chuyển kiếm.

Tô Nhạn Quy nhẹ thở ra, lại nghe leng keng một tiếng, gương mặt nhìn lên, chỉ thấy kiếm của Ninh Giản đã rời tay rơi xuống đất, người cũng ngã về trước.

“Ninh Giản!”

Tô Nhạn Quy kinh hãi, một bước dài tiến lên đỡ y, Ninh Giản cũng mượn lực đứng vững, hơi hơi lắc lắc đầu.

Tô Nhạn Quy tay ôm chặt thắt lưng y, lòng hơi yên ổn, ngoài miệng liền nhin không được lải nhải: “Đã nói người đừng miễn cưỡng, người còn không tốt mà rút kiếm gác cổ ta, xem giờ là báo ứng ha?”

Ninh Giản trừng mắt liếc hần một cái, dựa vào tường ngồi xuống, nhặt đoản kiếm của mình, như trước mà nắm trong tay.

Tô Nhạn Quy cực thân mật mà dựa bên người y ngồi xuống: “Người hiện tại nên nghỉ ngơi, tĩnh tâm nghĩ cơ quan này là ra sao. Nếu mệt,” Hần vỗ vỗ bả vai mình, lóe lên cái răng trắng: “Cứ dựa vào người ta một chút.”

“Thực ờn.” Ninh Giản hai mắt từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm cọc đá không tha, lại đột nhiên nói hai chữ.

Tô Nhạn Quy sững sốt một chút, lập tức hiểu, giống như cún bự bị vứt bỏ cúi đầu ngồi ở chỗ đó, một chữ cũng không dám nói nữa.

*lễ đội mũ: thời xưa khi con trai đến 20 tuổi thì tiến hành lễ đội mũ, cho biết người đó đã trưởng thành

*Sơ túy nguyệt yêu hoa lạc tuyết phi: tạm dịch “Lần đầu say, trăng rời rụng, tuyết bay bay”

*hỏa chiết- : đại khái là đồ giữ lửa ^^

*Cửu cung chi nghĩa: tạm dịch “ý nghĩa của chín cung”. Lục lợi thì chỉ thấy trong cờ tướng là có giải thích 1 chút về “Cửu cung”. Bàn cờ tướng là một hình chữ nhật do 9 đường dọc và 10 đường ngang cắt nhau vuông góc tại 90 điểm hợp thành. Một khoảng trống gọi là sông (hay hà) nằm ngang giữa bàn cờ, chia bàn cờ thành hai phần đối xứng bằng nhau. Mỗi bên có một cung Tướng hình vuông (Cửu cung) do 4 ô hợp thành tại các đường dọc 4, 5, 6 kể từ đường ngang cuối của mỗi bên, trong 4 ô này có vẽ hai đường chéo xuyên qua.(wiki)

*Hai bốn làm vai, sáu tám làm chân, trái ba phải bảy, đội chín đập một, nằm ở trung ương: đây là khẩu quyết chỉ Cửu cung đồ == mình ko am hiểu cờ tướng hay trận pháp j sất == vắn vẹo cho ra chữ nghĩa chứ thực sự ko hiểu==ai giỏi cờ tướng thì ra tay cứu giúp== cửu cung đồ cuối cùng là thế này:

4 9 2

3 5 7

8 1 6

0

nhìn xa xăm em Quy có xu hướng làm M *cẩn thận* hức hức, cứ ưa bị gí kiếm vào cổ, bị đập, bị chửi, ko M thì là j, huhu, ăn đc xiu đậu hũ là sẵn sàng mãn nguyệt chịu chết

đá đá Giản đầu gỗ đích thị là đồ đầu gỗ==

3. Chương 3

~Chương thứ ba

~Trong thạch thất hoàn toàn im lặng, chỉ có tiếng hít thở vòng quanh ở bên tai, Tô Nhạn Quy cũng cố định mắt nhìn chín cốc đá kia, chính là không bao lâu, liền như từ bỏ mà chuyển mắt, chuyển hướng Ninh Giản.

Đó là khuôn mặt thực thanh tú, cho dù hiện tại cau mày vẻ chăm chú, cũng vẫn có thể mang theo vài phần quyến rũ của giới nữ. Ninh Giản từng nói qua, đó là bởi y trông giống mẫu thân của y.

Tô Nhạn Quy nghĩ, mẹ Ninh Giản nhất định là một tuyệt thế mỹ nhân, bởi vì Ninh Giản trong mắt hắn chính là ưa nhìn nhất.

Nhưng mà khuôn mặt này rất ít có biểu tình, không khóc không cười không đau không giận, Tô Nhạn Quy thường thường cũng cảm thấy như vậy thực lãng phí.

Hắn còn nhớ rõ Nguyên Tiêu năm mình mười lăm, đó là từ khi gặp nhau đến lúc ấy, Ninh Giản lần đầu tiên rời trấn Nguyệt Nha rồi trở về. Hắn mang theo nhớ nhung cùng vui sướng chứa chan không biết từ đâu tới, tìm hoa đăng đẹp đẽ nhất trên trấn, chạy một mạch trên đường, kích động mà nâng đến trước mặt Ninh Giản. Trên đèn đôi bướm nô trăng, sáng ngời mà tinh xảo, hắn lại cảm thấy kém xa so với nụ cười Ninh Giản.

Đó là lần đầu tiên hắn thấy Ninh Giản cười, từ ngày đó bắt đầu, hắn liền không còn gọi Ninh Giản một tiếng “Sư phụ”. Chính là hắn biết Ninh Giản sẽ không lưu tâm, lại càng không hiểu ý nghĩa biến hóa phía sau.

Ninh Giản từ đầu đến cuối không quay lại nhìn hắn, giống như hoàn toàn không nhận biết được hắn đang nhìn chăm chú, Tô Nhạn Quy thất vọng, nghĩ ngợi nên nói tới cái gì, lại nhìn Ninh Giản chậm rãi nhắm mắt lại.

“Ninh Giản?”

“Không có việc gì.” Giọng Ninh Giản rất thấp.

Tô Nhạn Quy có chút sợ hãi, rồi lại có chút hưng phấn khó hiểu. Hắn do dự một hồi, liền lên đưa tay duỗi ra phía trước, kéo bờ vai y lắc lắc.

“Ninh Giản, ngươi có khỏe không?”

“Đừng cử động, tiểu quỷ.”

Ta đã không còn là tiểu quỷ.

Tô Nhạn Quy trong lòng mặc niệm, vừa thật cẩn thận kéo bờ vai Ninh Giản để y dựa vào vai mình: “Dựa vào ta tương đối thoải mái.”

Ninh Giản không giãy ra, cũng không nói gì.

Tô Nhạn Quy cảm thấy mỹ mãn mà nở nụ cười, đáy lòng một chút sợ hãi kia dường như cũng đã biến mất.

Từ lúc Ninh Giản trở lại trần đến hiện tại, đại khái cũng đã một ngày, nước không đủ, ai cũng có thể khó chịu, huống chi không ai biết y trước khi trở lại trần, có bao nhiêu lâu không ăn gì. Hơn nữa trên người Ninh Giản còn có thương thế, máu chảy, lúc này lại vẫn vận kinh tung đồng xu ra thử cơ quan, thể lực kiệt quệ cũng rất bình thường.

Chính mình cũng thấy khát nước đói bụng, đại khái tiếp tục như này một ngày nửa buổi nữa, liền chống không được.

“Ninh Giản, cùng ta chết ở chỗ này thật tốt, hà tất ra ngoài.”

“Tam ca...” Từ trong lòng hắn một giọng nam trầm đáp lại, mang theo thống khổ nhàn nhạt.

Tô Nhạn Quy cảm thấy trong lòng giống như bị cái gì đó hung hăng đâm một phát.

“Tam ca cái quái gì...” Nhỏ toẹt một cái, hắn lại nhin không được ngẩng đầu nhìn về cốc đá trung tâm thạch thất.

Bên cạnh cốc đá rải rác một ít tiền xu vỡ không còn hình thù, cốc đá vẫn như khi bọn họ tiến vào, không có thay đổi gì. Trật tự lại thống nhất, ở dưới ánh sáng bao phủ của bốn viên dạ minh châu, giống như che một lớp lụa mỏng, mang theo bí hiểm cùng thiêng liêng nói không nên lời.

Thời gian trôi một chút, cảm giác trống rỗng trong bụng càng phát ra rõ ràng, nhìn chăm chăm thứ gì đó lâu lâu, trước mắt dần dần xuất hiện màu xám, Tô Nhạn Quy trừng mắt nhìn, miễn cưỡng nuốt nước bọt: “Ninh Giản.”

Ninh Giản không có trả lời.

Tô Nhạn Quy bàn tay ôm vai hắn nắm thật chặt, lại kêu một tiếng: “Ninh Giản.”

Người tựa vào hắn lúc này mới hơi hơi giật mình, mở mắt, ánh sáng trong mắt cũng rất ảm đạm, một hồi lâu, Ninh Giản mới giãy giụa ngồi dậy, khàn giọng hỏi: “Ta ngủ bao lâu?”

Tô Nhạn Quy cười cười: “Ta không biết.”

Ninh Giản thói quen mà nhú mày, nhưng không rút kiếm như bình thường, chính là căng thẳng nhìn về phía cốc đá.

Tô Nhạn Quy cười nói: “Dứt khoát chém đứt toàn bộ, nói không chừng có thể mở ra...”

Nói còn chưa dứt, Ninh Giản lại đột nhiên đề lại kiếm.

“Ninh...”

Ninh Giản nâng tay ý bảo hắn im miệng, nghiêng tai nghe ngóng, mới nói: “Có người đến đây.”

Tô Nhạn Quy căng thẳng, đứng lên đi đến bên cửa vào hành lang, hướng vào trong nhìn thoáng qua, lại chỉ thấy một khoảng tối đen.

Ninh Giản vật lộn đứng lên, đi đến bên hắn, khẽ kéo hắn.

Tô Nhạn Quy biết y muốn mình lui ra, lại bướng bỉnh không chịu di chuyển: “Ta ngăn cản trước, nói không chừng chỉ là một ít người, ta có thể giải quyết hết. Nếu không được, người nấp đi, thấy đúng cơ hội đánh lên bọn họ.”

Ninh Giản cũng không nói lời thừa, một tay vẫn giữ cổ tay hắn kéo về sau. Cổ tay bị vặn ra ngoài, Tô Nhạn Quy chịu đau không được, theo bản năng lui hai bước, Ninh Giản đã xông lên chắn trước hắn.

Tô Nhạn Quy còn muốn nói, tiếng bước chân trong hành lang đã có thể nghe thấy, có ánh lửa theo hành lang hắt ra, hai người cũng không nói nữa, chỉ nín thở tĩnh khí, vẫn không nhúc nhích mà chờ.

“Phía trước hình như có ánh sáng, xem ra đây thật là chỗ có kho báu.” Một lát sau, liền có âm thanh truyền đến, mang theo chút mừng thầm, “Ta đã nói đám quan binh lão luyện loay xoay bên ngoài, khẳng định có cái gì đó cổ quái.”

Tô Nhạn Quy nghe, một cử động cũng không dám, nhìn về Ninh Giản, ánh mắt Ninh Giản đã trở nên lợi hại, hoàn toàn không giống sự âm thầm khi này lúc dựa vào mình, mang theo vẻ đẹp khiêu người.

Song vào lúc Tô Nhạn Quy thất thần, Ninh Giản đã di chuyển, đoản kiếm ra khỏi vỏ tự nhiên không hề có tiếng động, quét qua đầy mắt hắn, cho đến khi nhìn thấy một khoảng đỏ, mới nắm được bóng dáng mũi kiếm, nhanh đến khiến người ta kinh ngạc.

Tựa hồ có người kêu lên một tiếng đau đớn ngã trên đất, gần như trong lúc nhất thời, có người quát hỏi: “Ai!”

Ninh Giản không trả lời, tiến nhanh lên trước, lại là một kiếm đâm tới, kiếm chưa hết, đột nhiên quay lại, tay trái cũng hướng thành chưởng chém thẳng vào cổ tay đối thủ.

Người nọ né không kịp, binh khí trong tay rơi xuống đất, bị y xoay người một cái, kiếm đã để trước cổ họng.

“Đừng cử động!” Tô Nhạn Quy cực phối hợp mà hô một câu, từ phía sau Ninh Giản đi lên trước nhìn lại, mới phát hiện đến chỉ có ba người, một đã bị Ninh Giản giết ngã trên mặt đất, một bị Ninh Giản bắt giữ, còn lại chính là một lão giả hơn trăm tuổi, cầm trên tay gậy đầu rồng, đề phòng mà đứng ở kia không hề động.

Ánh mắt Ninh Giản đảo qua cái xác trên mặt đất, lại nhìn về lão giả, cuối cùng từ từ mở miệng: “Gậy Đẳng Long, Long Kiếm Long đại gia, không ngờ ngài đối với kho báu cũng có hứng thú a.”

Lão giả gọi là Long Kiếm nhìn Ninh Giản, rất lâu mới cười nói: “Hóa ra là Ninh thiếu hiệp của Dịch Liên Sơn, xem ra, lời Tần Nguyệt Sơ kia nói Ninh thiếu hiệp muốn độc chiếm kho báu, là thật? Hay là nói, Thiên Kiếm Môn muốn chiếm kiếm phổ cùng tuyệt thế bảo kiếm trong kho báu, dễ dàng xưng bá võ lâm?”

“Thế gian đều biết, kho báu là kho báu của Hoàng gia triều trước, làm sao có võ công bí kíp cùng tuyệt thế bảo kiếm gì đó? Long đại gia có phải hiểu lầm gì không?”

Long Kiếm không chút nhường nhịn, cười lạnh nói: “Năm đó người đưa tin nói kiếm phổ cùng bội kiếm của kì tài kiếm thuật Quân Vô Nhai đều chôn ở trong kho báu, không phải là Ninh thiếu hiệp cậu sao?”

“Hãy bớt nói nhảm đi, dù sao kho báu không tới phiên ông, nhanh quay đầu lại, tha cho ông một mạng.” Nghe hai người càng nói càng xa, không đợi Ninh Giản nói lại, Tô Nhạn Quy liền cướp lời trước.

“Tiểu tử lỗ mãng đừng qua, này còn chưa đến lượt mi nói!” Long Kiếm quát một tiếng, “Ninh Giản, cậu chẳng những đã mưu đồ đả thương người, còn bắt con tin lợi dụng uy hiếp người khác, truyền ra giang hồ, lại không sợ bị chê cười sao?”

Ninh Giản thản nhiên nói: “Ta chưa bao giờ là anh hùng, bất kể cái gì là đạo nghĩa giang hồ. Huống chi, các người đều chết ở chỗ này, ai sẽ truyền ra được?”

Lời còn chưa dứt, y đã một chưởng đẩy người trong tay qua Long Kiêm, đoản kiếm theo sát phía sau, nhanh chóng đâm cổ họng Long Kiêm.

Long Kiêm phản ứng cực nhanh, cũng không quan tâm người lao tới là người một nhà, một gậy quét ngang, kẻ kia ngã vào tường, gậy đầu rồng thuận thế liền hướng thân kiếm Ninh Giản mà gõ.

Tay Ninh Giản đưa lên trước, lấy chuôi kiếm đón gậy đầu rồng, binh khí giao nhau, đoản kiếm hướng thẳng về trước, rốt cuộc rất kiên quyết vát một nửa gậy đầu rồng.

“Ninh Giản mi giỏi lắm!” Long Kiêm hét lớn một tiếng, gậy đầu rồng quay qua lia nhanh hạ bàn Ninh Giản.

Ninh Giản lui về sau, gậy đầu rồng như bóng đi theo sát quần lòng bàn chân y, Ninh Giản lui cũng không lui được, xoay người nhảy lên, người chưa hạ xuống, gậy đầu rồng đã đánh lên mặt.

“Ninh Giản!” Tô Nhạn Quy kinh hãi, không chút nghĩ ngợi liền tiến lên vung chưởng hướng Long Kiêm.

Long Kiêm quay gậy ngăn cản, gậy đầu rồng hiển nhiên quét ngang cổ Tô Nhạn Quy, Tô Nhạn Quy cúi mạnh đầu, gậy xẹt qua đỉnh đầu, quạt gió khiến tóc trên đầu hất tung lên, hất cũng không kịp nghĩ, nghiêng người đánh móc sau gáy Long Kiêm.

Long Kiêm nghiêng người tránh, xoay tay lại một chưởng đánh trên vai Tô Nhạn Quy, cười lạnh một tiếng: “Dựa vào mi mà cũng dám cùng lão phu giao thủ?”

Tô Nhạn Quy trên vai dính một chưởng, cả người ngã vật ra ngoài, được Ninh Giản đỡ từ phía sau, mới miễn cưỡng dừng thế rơi xuống, vừa mới đứng vững, còn chưa kịp nói chuyện, Ninh Giản đã đẩy hất ra, gậy đầu rồng của Long Kiêm sát ngay bên cạnh cánh tay Tô Nhạn Quy, đánh thẳng lên ngực Ninh Giản.

Ninh Giản tránh cũng không thể tránh, cắn răng cầm đoản kiếm trong tay đâm qua Long Kiêm, mũi kiếm vừa đưa tới trước ngực Long Kiêm, chính y cũng bị đung bay thẳng ra ngoài, đập lên tường rồi trượt xuống mặt đất, liền không cử động nữa.

Tô Nhạn Quy sợ đến mức liền kéo vội, lăn về phía sau: “Ninh Giản!”

Chỉ thấy Ninh Giản từ từ nhắm chặt hai mắt, có máu từ bên môi chậm rãi chảy ra, tích ở trên tay Tô Nhạn Quy, mang tới sự ám áp, lại khiến cho Tô Nhạn Quy đáy lòng không ngừng lạnh xuống.

Hắn thậm chí không dám thử hô hấp của Ninh Giản, chính là không ngừng lấy tay lau máu bên môi y, vừa kêu lên: “Ninh Giản, Ninh...”

Đúng lúc này, gió nổi bên tai, Tô Nhạn Quy cơ hồ là theo bản năng nghiêng người, trên vai lại bị hung hãn trúng một gậy, mà Long Kiêm bên kia tay ôm vết thương trước ngực, một tay cầm gậy đầu rồng, nâng tay muốn đánh tới.

Tô Nhạn Quy cắn răng một cái đá thẳng cẳng chân lão, xoay người nhảy lên một tay nắm chuôi đoản kiếm của Ninh Giản nhổ ra, Long Kiêm quát to một tiếng, như phát điên mà giơ gậy đầu rồng lên quạt thẳng đỉnh đầu hắn. Phía sau chính là Ninh Giản, Tô Nhạn Quy không dám né, chỉ hơi nghiêng đầu, lại là một kiếm đâm vào bụng Long Kiêm, thuận thế vạch xuống một đường.

Long Kiêm kêu thảm thiết không ngừng, gậy đầu rồng trong tay đã rời ra, nhưng vẫn đập vào cổ Tô Nhạn Quy. Tô Nhạn Quy kêu một tiếng đau đớn, ngã xuống đất.

Cảnh sắc trước mắt dần dần mơ hồ, Tô Nhạn Quy giãy giụa đứng lên, tay ôm gáy, dùng sức lắc lắc đầu. Trước mắt dần dần khôi phục rõ ràng, hắn lại nghiêng ngã lão đảo mà đi đến bên cạnh Long Kiêm, rút đoản kiếm của Ninh Giản, hướng ngực Long Kiêm bổ một kiếm, rồi sau đó đi đến hai người kia cũng bổ một kiếm như thế, lúc này mới đem đoản kiếm thu hồi, đặt vào lòng Ninh Giản.

Hắn từ đầu đến cuối không dám thử hô hấp của Ninh Giản, chỉ là lục lợi ba người kia một lần, đem lương khô, thuốc trị thương cùng nước đều lấy ra, bọc cùng một chỗ rồi quay lại bên cạnh Ninh Giản, lúc này mới cẩn thận mà đem người ôm lấy, hướng miệng y rót nước.

Khi Ninh Giản đưa nước uống xuống, Tô Nhạn Quy thở một hơi cực kì khẽ, không tiếng động nở nụ cười, cúi đầu ở trên môi Ninh Giản nhẹ hôn một chút.

Mớm nước xong, hắn lại đem lương khô bẻ vụn, đắp chút nước mà đút vào miệng Ninh Giản, rồi sau đó lại thay y bồi thuốc, lúc này mới đem người ôm chặt, tựa vào tường thở dài xả giận.

“Ninh Giản, ta chết người liền không tìm thấy kho báu, người có thể thương tâm hay không?”

Dĩ nhiên không ai trả lời hắn, trong thạch thất to như vậy một khoảng tĩnh mịch, trên mặt đất ba cái xác nằm đó, trong không khí vẫn như nhuốm mùi máu tươi.

Chỉ có dạ minh châu nơi đỉnh đầu, vẫn như trước tỏa ra ánh sáng nhạt nhòa, bao phủ hết thảy.

Ý thức Tô Nhạn Quy dần dần có chút mơ hồ, hắn nhìn cột đá trung tâm, nghĩ chính mình tựa hồ thấy được cái gì đó, lại nhìn kĩ, rồi lại cái gì cũng không có.

Trong ngày hè cơ nhiên cảm giác một tia rét lạnh, phảng phất có gió không biết từ nơi nào thổi đến, Tô Nhạn Quy run một chút, trong mắt lại sáng lên, vật lộn suy nghĩ, rồi lại bất lực, liền chỉ có thể nắm chặt tay Ninh Giản:

“Ninh Giản, tỉnh tỉnh... Ninh Giản, đừng ngủ, ta biết cơ quan này ra sao rồi...”

Người trong lòng thủy chung không cử động, giọng Tô Nhạn Quy càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng dường như từ bỏ mà ngừng lại.

Có quan hệ gì, chết cùng một nơi cũng tốt.

Khi Ninh Giản tỉnh lại, chỉ mơ hồ cảm thấy chung quanh có cái gì không như trước. Trước mắt vẫn là thạch thất kia, bốn phía lại im ắng như thời gian đã dừng.

Y kinh ngạc nhìn thi thể cùng vết máu trên mặt đất, rất lâu, mới ý thức bản thân còn đang được người ôm chặt.

“Tiểu quý, nóng quá.”

Người ôm y nhưng lại không lập tức buông y ra như bình thường, Ninh Giản ngẩng người một hồi, mới giống như nhớ ra cái gì, đưa tay gạt cánh tay Tô Nhạn Quy đặt bên hông mình ra, lại không ngờ Tô Nhạn Quy liền yếu ớt mà ngã xuống.

Ninh Giản sợ tới mức mở to mắt, lại qua một hồi, mới nhẹ nhàng mà đưa tay chọc chọc lưng Tô Nhạn Quy: “Tiểu quý...”

Tô Nhạn Quy vẫn không nhúc nhích.

Ninh Giản từ từ chau chặt mày, nhìn Tô Nhạn Quy, trên mặt hiện một sự ngỡ ngàng rất nhạt, dường như hoàn toàn không biết làm cái gì.

“Tiểu quý...” Y lại kêu một tiếng, đem Tô Nhạn Quy lôi lên, này mới phát hiện Tô Nhạn Quy đã hôn mê, mặt xanh lét, môi khô nứt, trên người có nhiều chỗ bầm tím, màu sẫm, cho dù là trong thạch thất u ám, cũng vô cùng rõ.

Đây đã không còn là bị trọng thương, đây là như người đã nhiều ngày không uống nước.

Mây Ninh Giản càng chau chặt.

Quét nhanh đập vào khoeo mắt là một cái bọc to để ở bên cạnh mình, y chần chờ một lúc mới đẩy lớp bọc ra, bên trong chính là ba túi nước, một ít lương khô. Bản thân hiển nhiên là nhờ mấy thứ này mới có thể khôi phục lại, mà đương nhiên, Tô Nhạn Quy không hề đụng mấy thứ này.

Ninh Giản nhìn nhìn người mình nâng trong tay, lại nhìn nhìn mấy thứ kia, cuối cùng buông kiếm, cầm lấy một cái bánh nướng khô cứng, xé một mẩu to nhét vào miệng Tô Nhạn Quy, rồi sau đó lại cầm túi nước, cũng không quan tâm miệng Tô Nhạn Quy bị nhét cái gì, miệng túi nước nhắm ngay đó mà đổ.

Nước ngay từ đầu là dọc theo khoeo miệng chảy xuống, qua không bao lâu, chợt nghe tiếng ho sặc sụa yếu. Y ngừng tay, cầm túi nước, mặt liền không chút thay đổi mà nhìn Tô Nhạn Quy gầy gù ho.

“Nước...” Một hồi lâu, Tô Nhạn Quy mới run rẩy vươn tay, khăn giọng kêu một chữ.

Ninh Giản lúc này mới thả lỏng cử động, đem túi nước đến bên miệng hắt.

Uống liền hai ngụm nước, Tô Nhạn Quy liền hơi hơi quay đầu, he hé miệng thở phì phò.

Ninh Giản cũng không nói gì, yên lặng mà thu túi nước.

“Ninh Giản, ngươi thật quá lãng phí...”

Ninh Giản không rên một tiếng.

“Ninh Giản, ngươi sao có thể đối xử như vậy với một người bị trọng thương!” Trong giọng Tô Nhạn Quy hơi dốc hết sức.

Ninh Giản ngoảnh mặt làm ngơ.

“Ninh Giản, ngươi sao có thể đối xử như này với người cứu ngươi chứ!” Tô Nhạn Quy trong lời lại có chút run rẩy.

Ninh Giản thủy chung suy nghĩ.

“Ninh Giản...” Tô Nhạn Quy nghẹn ngào kêu hai tiếng, liền không nói thêm lời nào, như đại cẩu bị oan, cọ quanh cổ Ninh Giản.

Ninh Giản nghĩ mình hình như thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng bởi vì cái gì mà thở phào nhẹ nhõm y lại không thể nói rõ. Thế là chỉ có thể ngồi như vậy mặc Tô Nhạn Quy ôm.

“Chúng ta đều sống.” Tô Nhạn Quy nhỏ giọng mà nói.

Ninh Giản trừng mắt nhìn, chính là không hề cử động.

Tô Nhạn Quy ôm y càng lúc càng chặt, cười không ra tiếng.

“Thế nhưng Ninh Giản, trên người ta đau nhức gần chết. Ngươi xem, chỗ bị đánh trúng đều hoá đen.”

Dừng một chút, thấy Ninh Giản không có phản ứng, Tô Nhạn Quy liền bổ sung một câu: “Ta nghĩ đầu khớp xương ta đều bị tan nát hết rồi.”

Ninh Giản cuối cùng cử động, vươn tay, có chút ngốc nghếch vỗ vỗ đầu hắt: “Cho nên sau này cần phải biết, lúc ta cùng người khác giao thủ, đừng tùy tiện chạy tới trở tài anh hùng.”

Tô Nhạn Quy ngẩn ngơ, nhất thời cảm thấy nghẹn một hơi không học ra được.

Tay ở trên đầu vỗ về cũng nhanh chóng thu trở lại, hắt không có cách nào, như đòi bồi thường mà ôm Ninh Giản thật chặt, mới không cam lòng mà thả tay, kêu đau “ai ái” như trước.

Ninh Giản lại cũng thay hắt bôi thuốc, chẳng qua là xoa xoa mấy chỗ bầm tím, cũng không có vì hắt bị thương mà dịu dàng nửa phần, Tô Nhạn Quy kêu đến càng lúc càng thê lương, y cũng chỉ nói một câu: “Không dùng lực chỗ tụ máu sao tan đi được?”

Tô Nhạn Quy vẽ mặt tủi thân ngồi đó, cuối cùng còn có phần phối hợp với tình hình mà nôn ra một miệng máu.

Ninh Giản chen ngang cổ tay hắt, một lúc lâu mới nói: “Nội thương không quá nặng, tự ngươi ngồi xuống điều tức thì được rồi.”

Tô Nhạn Quy sờ sờ chỗ trên cổ tay bị nắm, vô cùng cao hứng mà dựa vào Ninh Giản ngồi xuống, khoanh chân, nhắm mắt điều tức.

Ninh Giản lại nhìn hắt không hề động.

Tô Nhạn Quy vận khí dạo qua một vòng trong cơ thể, liền nhận thấy khác thường, mở mắt đối mắt Ninh Giản, hắt đầu tiên là ngẩn ra, lập tức cười đến vui vẻ: “Ninh Giản ngươi nhìn ta, chẳng lẽ là yêu ta rồi sao?”

“...”

“Cũng là nói, nói thế nào ta cũng là ân nhân cứu mạng của người, người muốn lấy thân báo đáp sao?”

“Câm miệng.” Ninh Giản lạnh lùng vớt hai chữ, không hề nhìn hắn, nhắc chân liền nhắm mắt lại.

Tô Nhạn Quy vẻ mặt thất vọng, rồi lại nhin không được mà nhìn Ninh Giản kinh ngạc đến xuất thần.

“Chuyên tâm tập trung tư tưởng, điều tức vận khí, bớt ở đó dờ ra đi.”

“Ta sợ có người trong lúc chúng ta nhắm mắt điều tức xông vào, vậy nguy hiểm lắm. Ninh Giản người mau chuyên tâm tập trung tư tưởng, đừng dứt đoạn khí, tẩu hỏa nhập ma không thể đùa đâu!” Tô Nhạn Quy cười meo meo mà đáp lại, nói cho hết lời thì, như thoáng ý thức được cái gì, dáng cười của hắn càng sâu.

Hắn nghĩ, hắn biết vì cái gì vừa rồi Ninh Giản vẫn luôn nhìn hắn.

Hai người đều cùng vận công dĩ nhiên là nguy hiểm nếu như có ai ập tới hướng bọn họ chém một đao trên người, này bất luận như thế nào cũng không sống được.

Thế nhưng nếu một người vận công chữa thương mà người kia ở bên bảo hộ, vậy không giống thế.

Nghĩ tới đây, Tô Nhạn Quy lại càng cọ càng thân mật bên người Ninh Giản. Ninh Giản còn đang vận công điều tức, hắn cũng không dám làm cản quá, chỉ là nhìn Ninh Giản, ánh mắt từ hàng mi dài sắc nét đến đôi môi nhạt màu dạo qua một vòng, lại không khỏi cảm thấy đứng núi này trông núi nọ.

Mãi cho đến khi Ninh Giản một lần nữa mở mắt ra, hắn mới đột nhiên nhớ tới cái gì đó mà kêu to: “A!”

Ninh Giản nhíu mày nhìn hắn, trong mắt đã có một tia mờ mịt.

Tô Nhạn Quy như hiển vật quý cười nói: “Ninh Giản, ta biết đi qua cơ quan này như nào rồi!”

Ninh Giản trừng mắt nhìn hắn, một lát sau mới ý thức được chuyện gì xảy ra, từ từ nói hai chữ: “Cái gì?”

Tô Nhạn Quy cười nhìn y, vẻ mặt ôn nhu: “Ta biết qua chỗ này như nào rồi.”

“... Nói.”

Tô Nhạn Quy ngẩng đầu nhìn bốn viên dạ minh châu dính trong phòng: “Trước tiên đem bốn viên châu che lại đã.”

Ninh Giản nghi hoặc mà nhìn hắn.

Tô Nhạn Quy chỉ vào cái cọc đá nhú ra trên nóc phòng: “Thấy được không? Lỗ nhỏ kia?”

Ninh Giản nhìn theo hắn chỉ, chỉ thấy lỗ nhỏ rải rác lẻ tẻ, từng cái to ước chừng một ngón tay, tựa hồ thông đến ngoài núi, nhìn kĩ có thể phát hiện ánh sáng cực mỏng chiếu xuống.

Y hình như hiểu ý tứ Tô Nhạn Quy, hít vào một hơi từ từ đứng lên, trầm ngâm một lát, cuối cùng nhảy lên, đem dạ minh châu góc đông nam thạch thất lấy xuống.

Thiếu một viên dạ minh châu, trong thạch thất nhất thời tối sầm lại, hai người đồng thời nhìn về phía cọc đá, lại phát hiện trên mấy cái cọc xuất hiện điểm sáng lơ lửng thật nhỏ.

“Quả thế!” Tô Nhạn Quy kêu một tiếng, “Ánh sáng Dạ minh châu che giấu ánh sáng từ trên chiếu xuống, chỉ cần đem dạ minh châu đi, căn cứ điểm sáng phía trên chiếu xuống, hắn là có thể biết trình tự của cọc đá kia.”

Ninh Giản không nói gì, chính là rất dứt khoát mà đem ba viên dạ minh châu khác cũng lấy xuống, dùng quần áo bọc lại. Thạch thất lâm vào một khoảng tối tăm, trên chín cái cọc lại từ từ xuất hiện đám điểm sáng hình dạng không giống nhau.

“Số điểm sáng không giống nhau, chính là trình tự trước sau đó, ta tới.” Không đợi Ninh Giản di chuyển thêm, Tô Nhạn Quy đã giành nhảy lên cọc trước.

Từng bước từng bước mà nhảy qua, tiếng nổ lại không xuất hiện, cho đến khi Tô Nhạn Quy từ cái cọc đá cuối cùng, cửa đối diện với hành lang liền mở ra.

“Ninh Giản!” Tô Nhạn Quy kinh hỉ mà quay đầu lại.

Ánh mắt Ninh Giản cũng dịu xuống, hơi chần chừ, rồi đề khí đem dạ minh châu kia một lần nữa đặt trở về.

“Ninh Giản, ngươi làm gì đó?”

“Cho dù có người tìm vào được, chỉ cần có dạ minh châu ở đây, bọn họ chưa chắc có thể đi qua nơi này.” Ninh Giản vừa nói, vừa đem viên dạ minh châu cuối cùng gắn vào nóc phòng, đến khi hạ xuống đất có chút chống đỡ không được, hơi hơi chao đảo một chút.

Tô Nhạn Quy cuống quýt ôm thắt lưng y: “Ninh Giản!”

Ninh Giản lắc lắc đầu, cầm kiếm của mình: “Vào đi thôi.”

Tô Nhạn Quy cẩn thận đánh giá y một hồi, cuối cùng mới do dự mà gật gật đầu, dìu y đi vào trong.

chống cầm có ai như em Quy, chỉ tha thiết muốn đc chết vs ng yêu như này không?

4. Chương 4

~Chương thứ tư

~Bên trong cánh cửa là một thạch thất còn tối tăm hơn, trên đỉnh cũng nạm dạ minh châu, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng thấy đó là một nơi hẹp dài, trái phải rộng chừng mấy trượng, trước sau cũng không vượt quá khoảng cách năm, sáu bước.

Hai người đứng ở lối vào, nhìn thạch thất trống rỗng không một vật cùng mười hai cánh cửa cách nhau độ một cánh tay trên tường đối diện, cũng không ngăn được có chút mờ mịt.

“Ninh Giản?” Thật lâu sau, Tô Nhạn Quy cúi đầu gọi một tiếng.

Ninh Giản không để ý, chính là không dấu vết mà đẩy hẳn ra, vừa đánh giá trái phải.

Tô Nhạn Quy thuận theo ánh mắt y nhìn qua, mới phát hiện hai bên cửa cửa vào, cũng có một cánh cửa, thoạt nhìn có vẻ kết nối với các cánh cửa còn lại của thạch thất trước đó.

“Cửa hai bên trái phải, đại khái là ứng với hai cánh cửa khác trong thạch thất kia nhỉ?” Tô Nhạn Quy đi đến bên cửa bên trái, nhìn cạnh cửa có một vòng vàng xinh xắn, liền nhìn không được kéo một chút. Không ngờ cửa kia lại lặng yên không một tiếng động mà mở hướng sang một bên.

“Cẩn thận!” Ninh Giản ở phía sau một kéo đem Tô Nhạn Quy kéo lui lại, đoán kiếm trong tay ra khỏi vỏ, về mặt cảnh giác mà nhìn bên trong cửa.

Bên trong cánh cửa lại không có động tĩnh gì, phía trong chính là một con đường hẹp rất ngắn, Ninh Giản rút kiếm đi vào, Tô Nhạn Quy theo ở sau, đi đến cuối, cũng là một cánh cửa, cạnh cửa cũng là một vòng vàng, Ninh Giản do dự một chút, liền học theo tô Nhạn Quy kéo khẽ, cửa mở.

Đợi một lát, vẫn không hề động tĩnh như trước, hai người mới cẩn thận thăm dò, chỉ thấy bên trong cửa quả nhiên là thạch thất ban đầu, hai người hơi hơi nhẹ thở ra, Ninh Giản lại kéo vòng vàng kia một chút, cửa lại không tiếng động mà đóng.

Tô Nhạn Quy cũng nhanh trí mà đóng hai cánh cửa khác, đi về bên người Ninh Giản, mới nghe y nói: “Xem ra muốn đi lên phía trước, chỉ có mười hai cánh cửa này.”

“Nhưng chúng ta không biết nên đi đường nào?”

“Cũng không biết sau mỗi cánh cửa có cái gì.” Ninh Giản vừa nói, vừa đi qua.

Trên cạnh cửa đều là vòng vàng cùng một màu, Ninh Giản hít vào một hơi, kéo kéo một vòng vàng trong số các cánh cửa.

“Mau tránh.” Câu cuối cùng nói với Tô Nhạn Quy, chính y cũng đồng thời lui từng bước sang bên.

Cửa lên tiếng mà mở, bên trong cũng không có bắn ra thứ gì, Ninh Giản có chút nghi hoặc, quay đầu nhìn Tô Nhạn Quy liếc một cái, Tô Nhạn Quy nghĩ nghĩ, liền chạy sang bên kia, kéo vòng vàng trên hai cánh cửa, cửa cũng đều mở, lại một khoảng yên lặng như trước.

Ninh Giản lại lui xuống hai bước, nhìn ba cánh cửa mở ra kia, trong cửa đều là con đường hẹp như nhau, rất tối, thấy không rõ tình hình bên trong, càng không biết con đường hẹp này thông tới chỗ nào, nơi nào là tận cùng.

“Bên trong cũng có vòng vàng, hẳn là có thể mở cửa ra từ trong.” Tô Nhạn Quy tò mò xoay xoay bên cửa, cuối cùng nói.

Ninh Giản không hưởng ứng, suy nghĩ thật lâu, mở thêm một cánh cửa khác, phát hiện bên trong là đường hẹp giống như đúc.

“Xem ra chúng ta phải thử vận may một chút.” Tô Nhạn Quy nở nụ cười, “Không biết có thể chọn đúng cửa hay không.”

Ninh Giản trầm ngâm một hồi, nói: “Người qua chọn.”

Tô Nhạn Quy ngẩng phắt đầu nhìn y, bên môi ý cười phai nhạt.

Ninh Giản không hề tin hẳn.

Hoài nghi hẳn biết con đường chính xác, cho nên để hẳn chọn. Bởi vì không ai đã biết chân tướng sẽ chọn một con đường thông đến cái chết.

Rủ mất một chút, Tô Nhạn Quy vừa cười, tiện tay chỉ: “Cánh này đi, có chết người cũng đừng oán ta.”

Ninh Giản không nói, đem những cánh cửa khác từng cái đóng lại, đi tới trước cửa Tô Nhạn Quy chỉ.

Tô Nhạn Quy bắt đầu tìm đá lửa, Ninh Giản đợi hẳn một hồi, cuối cùng nhịn không được: “Không cần rề rà như thế.” Dứt lời, xoay người nhảy lên, đoản kiếm hướng lên trần gậy một cái, một luồng ánh sáng rơi vào bàn tay y, chờ y trở lại mặt đất, Tô Nhạn Quy mới thấy rõ, Ninh Giản là gậy dạ minh châu trong thạch thất xuống.

Vốn trong thạch thất cũng chỉ có hai viên dạ minh châu, lúc này bị Ninh Giản khều mất một viên, chung quanh liền có vẻ càng thêm tăm tối, Ninh Giản hướng vào trong từng bước: “Đi thôi.”

Tô Nhạn Quy nhìn dạ minh châu còn lại, mới theo sát vào trong, lại theo chỉ thị của Ninh Giản đóng cửa.

Nương theo ánh sáng của dạ minh châu, có thể nhìn hai bên tường của con đường hẹp thật sự gọn gàng, trên trần cao hơn so với tưởng tượng, đi ở trong con đường hẹp, nếu không cố ý thả nhẹ bước chân, sẽ nghe thấy tiếng vọng lộn xộn.

Đường rất hẹp, hai người không thể song song, Ninh Giản cầm dạ minh châu xách kiếm đi ở phía trước, Tô Nhạn Quy cũng không có cách nào lướt qua y đi lên trước, đành phải nối đuôi, cảnh giác động tĩnh trước sau.

Đường hẹp rất dài, hai người một đường đi tới, vừa mới bắt đầu còn có thể mơ hồ cảm thấy đường lệch qua phía nào đó, về sau dần dần tê liệt, hơn nữa không rõ chính mình đến tận cùng đi về nơi nào.

Càng đi càng lâu, cơ thể kiệt quệ càng rõ, bên trong u ám, Tô Nhạn Quy có thể nghe thấy tiếng hít thở của Ninh Giản càng ngày càng nặng, tựa hồ đang cố gắng hết sức nhẫn nại cái gì.

“Ninh Giản...” Tô Nhạn Quy có chút lo lắng đưa tay vịn vai Ninh Giản.

Ninh Giản không trả lời, hô hấp tựa hồ lại từ từ khôi phục sự bình lặng.

“Ninh Giản Ninh Giản!” Tô Nhạn Quy trong lòng hơi bình tĩnh, trong giọng nói liền có vài phần hớn hở.

Ninh Giản mất điếc tai ngay.

“Ninh Giản.” Tô Nhạn Quy bên môi ý cười bung xòe, đem giọng kéo dài lê thê.

“Nói nữa ta liền đem đầu lưỡi người cắt xuống.” Ninh Giản cuối cùng quăng lại một câu, lời bình thản, không mấy may một chút ý đe dọa.

Tô Nhạ Quy ngoan ngoãn ngậm miệng, lại cười càng vui vẻ.

Tay như trước gác lên vai Ninh Giản, đi một hồi, liền nhịn không được từ từ đưa cánh tay rờ rẫm xuống.

“Sờ nữa liền đem tay người chặt bỏ.”

Tô Nhạ Quy nhất thời dừng tay, lưu luyến không rời mà lùi về nửa tấc, lại không cam lòng mà gác tiếp.

Ninh Giản không ngộ nguỵ nữa, Tô Nhạ Quy liền đương nhiên mà vịn vai y, bước nhanh đi theo.

Trong tay là hơi ấm trên người người kia, lúc đi lại thì chỗ tay bám vào thoảng lay động kích thích đáy lòng, khiến tâm người ta ngứa ngáy khó hiểu.

Tay Tô Nhạ Quy nắm thật chặt, bắt đầu lẩm nhẩm “Sắc tức là không, không tức là sắc”, nhưng mà trong cơ thể hình như có tâm ma, tiếp theo từng tiếng từng tiếng “Ninh Giản, Ninh Giản” mà đọc, Tô Nhạ Quy ngay cả ánh mắt cũng híp lại.

Lại đi thật lâu, mới mơ hồ nhìn thấy phía trước có cửa, hai người đứng trước cửa, không xác định nổi sau cửa là cái gì.

Lặng yên lâu lâu, Ninh Giản nói: “Cũng không biết phía sau cửa này là cái gì, người lui về sau, ta mở cửa. Nếu xảy ra chuyện gì, người liền chạy trở lại.”

Tô Nhạ Quy sửng sốt một chút, lập tức cười rạng rỡ, lưu loát ấn một nụ hôn trên mặt Ninh Giản.

Không đợi Ninh Giản phục hồi tinh thần, Tô Nhạ Quy cũng đã lách lên trước y, đưa tay kéo vòng vàng kia: “Loại chuyện này sao có thể để người làm!”

Thấy hắn kéo vòng vàng, Ninh Giản đã không thể ngăn cản, chỉ có thể rút kiếm keng một tiếng, như đối diện địch mạnh mà nhìn chằm chằm cánh cửa kia.

Cửa không tiếng động mở ra, bên trong lại không có động tĩnh gì.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Tô Nhạ Quy hướng vào trong cánh cửa dò xét thăm dò, bên trong một khoảng tối đen.

Ninh Giản tựa hồ cũng phát hiện, cầm dạ minh châu đi vào, Tô Nhạ Quy theo ngay sau.

Ánh sáng từng chút lan tràn trong bóng đêm, đường nét chung quanh dần dần hiện ra, lại khiến cho hai người đều nhịn không được mà hít một hơi khí lạnh.

Bên trong cánh cửa vẫn là một thạch thất, trong phòng hẹp dài, một bên tường mười hai cánh cửa ngang hàng, bên kia là ba cánh, lại giống thạch thất lúc trước như đúc.

“Này... Là cái chỗ vừa nãy đúng không?”

Ninh Giản nhíu nhíu mày: “Không chắc, có lẽ là chỗ giống nhau mà thôi.”

Vừa nói, y vừa đi đến đối diện trước cửa, kéo kéo vòng vàng cánh cửa bên trái, cửa lên tiếng mở ra, bên trong quả nhiên vẫn là con đường rất ngắn, Ninh Giản cau mày rời khỏi, kéo vòng vàng đóng cửa lại, đánh giá bốn phía, cuối cùng phóng người lên, cho đến khi chạm trần phòng, mới lại hạ xuống.

“Xem ta thật là chỗ lúc trước, có lưu lại hôm khi ta lấy dạ minh châu đi.” Ninh Giản trầm ngâm một chút, lại nói: “Viên dạ minh châu còn lại cũng không có ở đó, chỉ e là có người khác vào được.”

Tô Nhạ Quy tiếp lời: “Nếu bọn họ đi theo cùng đường với chúng ta, thế chẳng phải là cũng sẽ quay về đến chỗ này sao?”

“Cho nên chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này.” Ninh Giản nói xong, trên mặt đã có phần ngưng trọng.

Tô Nhạ Quy hiểu được y nghĩ cái gì: “Chúng ta hiện giờ chọn một cánh cửa khác, nói không chừng cũng sẽ đụng bọn họ trên đường?”

Ninh Giản lặng yên thật lâu: “Những cửa này chưa hẳn đã đều thông nhau, có lẽ chỉ hai cánh cửa chúng ta đi là thông nhau mà thôi, nếu cửa khác thông đến nơi khác, chúng ta không chắc đã gặp phải. Chọn một cánh cửa đi vào đi, so với ở tại chỗ này an toàn hơn.” Y xoay người tới trước cửa, lại nói: “Người lại chọn một cánh cửa khác đi.”

Tô Nhạn Quy cười mỉm mà nhìn y: “Ninh Giản, từ một đến mười hai, người thích bao nhiêu?”

Ninh Giản mở miệng nhìn hắn, cuối cùng nói một chữ: “Ba.”

Tô Nhạn Quy cười xoay người sang chỗ khác đếm một chút: “Vây cánh này đi.”

Ninh Giản lúc này mới hiểu ý đồ của hắn, chần chờ một lúc đi qua, Tô Nhạn Quy đem dạ minh châu nắm trong tay đi phía trước, Ninh Giản vài lần muốn lướt qua hắn, lại trước sau bị ngăn cản, đành phải thôi.

Dọc theo đường này đi cực kỳ tương tự lúc trước, tuy rằng cũng không gặp bất luận kẻ nào, đường lại tựa hồ dài hơn, hai người giữa đường ăn qua loa lương khô, lại đi lên đi thật lâu, mới nhìn thấy phía cuối.

Vẫn là cửa như vậy, lòng hai người đều hơi hơi trầm xuống. Liếc mắt nhìn nhau, Tô Nhạn Quy mới cẩn thận mà kéo vòng vàng, ngoài cửa yên tĩnh, một khoảng tối đen.

Hai người thật cẩn thận đi vào, ánh sáng dạ minh châu nhanh chóng lan tỏa, cảnh tượng trước mắt có vẻ cực kỳ quen thuộc, bọn họ lại nhớ tới điểm xuất phát.

Tô Nhạn Quy hướng trên mặt đất ngồi xuống: “Mười hai cánh cửa, này không phải đi sáu lần mới tìm được đường chính xác chứ.”

“Giả thiết có một đường là chính xác, vậy sẽ không quay lại chỗ này, nhưng nói như thế thì, còn mười một cánh cửa liền không thể hai cái ghép thành đôi được, cho nên ít nhất có hai cánh cửa là đi lên trước mới đúng.” Ninh Giản thản nhiên nói: “Chính là không biết hai cánh cửa là đều có thể đi lên trước, hay là thông đến cái chết.”

“Đường dài như vậy, ta tình nguyện chết cũng không muốn đi nữa.” Tô Nhạn Quy ngồi ở kia như nhóc con chơi xấu.

Ninh Giản không để ý hắn, chính là lấy dạ minh châu trong tay hắn: “Ta muốn đi lên trước, người muốn theo ta hay là ở lại, tùy người.”

Tô Nhạn Quy nhảy mạnh lên cạo qua: “Ta đương nhiên là theo người, chính là chết, cũng muốn chết cùng một chỗ với người mới có lãi a. Hơn nữa người mà không có ta, là không có cách tìm được kho báu!”

Ninh Giản tựa hồ cũng nghe quen lý do lí trấu của hắn, chính là quét mắt liếc hắn, liền mở một cánh cửa đi vào.

Tô Nhạn Quy cười cười mà đóng kín cửa rồi đi theo sau, kiên quyết lách lên trước y, đoạt lấy dạ minh châu, nhìn thấy Ninh Giản nhú mày nhìn mình, liền nhếch miệng cười, đem dạ minh châu nhét vào ngực Ninh Giản, vừa nhét vừa lén lút sờ sẫm một phen, ngoài miệng nói đứng đắn: “Nó rất sáng, thực dễ bị người ta phát hiện, trước vẫn nên giấu đi.

Ninh Giản không có ý kiến, chính là liếc nhìn tay Tô Nhạn Quy một cái, Tô Nhạn Quy từ từ đem dạ minh châu bỏ vào xong mới rút tay về, còn giả bộ vỗ vỗ trước ngực Ninh Giản tỏ vẻ ổn thỏa.

Con đường hẹp từ khi thu hồi dạ minh châu trở thành đưa tay không thấy nắm ngón, Ninh Giản nói: “Ta lên phía trước.”

Tô Nhạn Quy trực tiếp đưa tay sờ soạng, dọc theo cánh tay y một đường đụng đến bàn tay y, rồi mới cầm thật chặt: “Ta đi trước, người để phòng phía sau. Phía trước dễ phát hiện, phía sau lại không biết lúc nào sẽ xuất hiện đâu.”

Thấy Ninh Giản không nói nữa, Tô Nhạn Quy liền lôi y lên trước: “Đi đường không thể phát ra tiếng động, nơi này không có ánh sáng, đành phải nắm tay.”

Trong lời hắn thật cẩn thận thăm dò, Ninh Giản dường như không phát hiện ra, chỉ khẽ đáp một tiếng: “Ừm.”

Tô Nhạn Quy nở nụ cười, càng dùng sức cầm tay Ninh Giản, trong lời nói mang theo một tia ôn nhu cực nhạt: “Nắm chặt, sẽ không đi lạc.”

Bên trong tối đen hết thấy đều yên ắng, dường như có một chút không rõ ràng quanh quẩn chung quanh, khiến cho người ta không đành lòng phá vỡ.

Ninh Giản cảm thấy được tay bị nắm có chút đau.

Đúng là khát vọng trong lời Tô Nhạn Quy đến y cũng nghe ra được, thì sẽ nhịn không được sinh ra một loại đối xử như là dung túng trẻ con.

Tay bị nắm chặt, chỗ tay cùng tay chạm vào nhau đã có chút mồ hôi ẩm ướt, y không được tự nhiên mà lắc một chút, Tô Nhạn Quy liền dùng khí lực lớn hơn nữa nắm chặt.

Ninh Giản cuối cùng nhịn không được, hạ giọng nói: “Cho dù sợ đi lạc, cũng không cần túm chặt như thế chứ?”

“Cần.” Tô Nhạn Quy giọng buồn bực đáp lại một câu.

Ninh Giản không hỏi tiếp nữa.

Từ nhỏ đến lớn, y cơ hồ chưa từng cùng ai dắt tay nhau, cho dù từng có một hai lần, kí ức cũng đã mơ hồ rồi.

Nếu Tô Nhạn Quy nói “Cần”, vậy đại khái sẽ không sai.

Trong bóng đêm cái gì cũng nhìn không rõ, ngay cả tiếng bước chân cũng biến mất, yên tĩnh tràn ngập ở bên tựa hồ muốn cắn nuốt con người. Đi trong con đường hẹp, có khả năng cảm nhận được tất cả chính là tay được người khác nắm lấy, dường như đối phương chính là gần gũi nhất trên đời.

Tô Nhạn Quy cảm thấy mỹ mãn mà nắm tay Ninh Giản, nhịn không được thì còn lấy ngón tay gầy ở trên mu bàn tay y chà xát, Ninh Giản hỏi một lần, sau khi nhận được đáp án thì không có nói gì nữa, bất luận Tô Nhạn Quy trắng trợn thế nào, y cũng đều làm như lẽ dĩ nhiên mà tiếp nhận.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, một đoạn đường này còn chưa đi được một nửa, Ninh Giản lại đột nhiên giẫy khỏi tay hắn.

Tô Nhạn Quy cả kinh, chợt nghe Ninh Giản keng một tiếng rút kiếm: “Cúi đầu.”

Hắn theo bản năng mà cúi đầu, chỉ nghe keng keng mấy tiếng, tựa hồ có cái gì bị Ninh Giản dùng kiếm quét rơi trên mặt đất, rồi sau đó liền có người ở phía trước hét: “Ai?” giọng đã rất gần.

Ninh Giản đưa Tô Nhạn Quy lùi về sau, phi thân nhảy lên trước hắn, lại là hai tiếng keng keng, sau đó nghe tiếng hét thẳm, hiển nhiên là đối phương có người bị thương.

“Không phải người của chúng ta, quả nhiên còn có người khác, mau, trở về nói cho Tần đại...”

Ninh Giản ra tay cực nhanh, trong con đường hẹp, đoản kiếm của y ngược lại chiếm ưu thế, kẻ hét lên còn chưa nói xong, liền kêu một tiếng đau đớn ngã xuống, sau đó là một đợt tiếng bước chân vang lên, tựa hồ là đồng bọn của gã chạy đi.

Ninh Giản đang muốn đuổi theo, lại bị Tô Nhạn Quy một tay giữ chặt, còn chưa kịp nói chuyện, chợt nghe lẹt xẹt một tiếng vang nhỏ, Ninh Giản không hề nghĩ ngợi, liền nhào về phía Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy vốn chỉ nghĩ bảo y giặc cùng đường đừng đuổi, lại không ngờ sự lôi kéo này, Ninh Giản liền cả người bổ nhào lên mình, dưới chân không ổn, hai người liền ngã thẳng xuống đất.

Tô Nhạn Quy một tiếng “A” còn chưa ra khỏi miệng, phía sau chính là một loạt ầm ầm, tựa hồ có cái gì đó bắt đầu nổ, khói đặc lan ra khiến hắn ho sặc không thôi.

Cho đến khi hắn thở được trở lại, mới phát hiện Ninh Giản còn phủ trên người hắn không hề động đậy, trong lòng cả kinh, Tô Nhạn Quy liền kêu lên: “Ninh Giản!”

Một lúc thật lâu sau, Ninh Giản mới khẽ ho một tiếng, từ từ đứng lên: “Gọi sư phụ.”

Tảng đá lớn trong lòng hạ xuống, Tô Nhạn Quy thầm thở nhẹ ra, ngoài miệng đã cười nói: “Ninh Giản, kì thật người rất thích ta ha?”

“Cái gì?”

“Bằng không vì cái gì lại muốn đẩy ngã ta?”

Ninh Giản im lặng.

Tô Nhạn Quy còn muốn nói nữa, con đường hẹp bên kia truyền đến một giọng nói không coi là xa lạ: “Ninh Giản, người ở bên trong sao?”

“Tần Nguyệt Sơ.” Ninh Giản hạ giọng nói, Tô Nhạn Quy nghe, cơ hồ có thể tưởng tượng bộ dáng y nhưu mày.

Đưa tay bắt lấy Ninh Giản vôn về một phen, Tô Nhạn Quy nhẹ cười nói: “Gã sẽ không phải là đối với người có ý đó chứ? Loại thời điểm này nên đi tìm kho báu, gã cư nhiên còn muốn tìm xem người có ở hay không ở.”

“Bớt nói lời nhảm.” Ninh Giản quát một tiếng, ngữ khí thật sự bình thản đến không có bao nhiêu khí thế.

Tô Nhạn Quy cười hì hì: “Chúng ta hiện tại làm sao đây?”

“Nếu như là Thái tử Phượng Ninh An tới, chưa chắc đã muốn tính mạng ta, nhưng nếu quả là Tần Nguyệt Sơ, chỉ cần có cơ hội, gã sẽ không bỏ qua cho ta. Hiện giờ chỉ có thể quay lại, hy vọng có thể ra khỏi con đường này trước bọn chúng, nếu không Tần Nguyệt Sơ canh giữ trong thạch thất, chúng ta ở đây chính là ba ba bị nhốt trong hũ.” Ninh Giản nói xong, liền đẩy Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy vừa chạy trở lại, vừa tiếp tục nói: “Thế Tần Nguyệt Sơ là người gì? Vì cái gì muốn giết người?”

“Đại công tử của Tả thừa tướng đương triều, thư đồng của Thái tử, là người Phượng Ninh An tín nhiệm nhất.”

“Gã nếu là người của Thái tử, chủ tử nhà gã không muốn mạng người, gã nổi điên cái gì?”

Ninh Giản không có trả lời thêm, chỉ liên tục đẩy Tô Nhạn Quy, thấy hắn chạy lúc nhanh lúc chậm, liền dứt khoát túm lấy cánh tay Tô Nhạn Quy, xách hắn chạy vội lên phía trước.

Ngay từ đầu Tô Nhạn Quy còn khoa trương kêu hai tiếng, về sau cứ ôm lấy cổ y, lòng tràn đầy vui mừng mà mặc y mang mình chạy, tuy rằng dọc đường đi chân thỉnh thoảng sẽ va vào tường một chút, nhưng so với món hời chiếm được, thật sự không tính là cái gì sát.

Một đường tới trước cửa, Ninh Giản mới đem Tô Nhạn Quy che ở phía sau, nắm kiếm như gặp địch mạnh.

Tô Nhạn Quy ở sau y đóng tai lên nghe một hồi, biết Ninh Giản thủy chung không hề động cựa, liền đột nhiên chui xuống dưới nách y, một tay mò vòng vàng kéo mạnh, người cũng thuận thế lăn vào thạch thất.

“Quay lại!”

Ninh Giản đưa tay muốn túm hắn lại đã không kịp nữa rồi, chờ thu tay về mới phát hiện thạch thất một khoảng tĩnh lặng, cư nhiên không có tiếng động gì. Ninh Giản chần chờ một chút, cuối cùng nắm kiếm đi vào, lật tay kéo vòng vàng đóng cửa lại.

“Hình như chúng ta nhanh hơn so với bọn chúng một bước.” Nghe ngóng một hồi, Tô Nhạn Quy cúi cùng mở miệng, vừa đứng lên từ trên mặt đất.

Ninh Giản gật gật đầu, sau một lúc lâu mới nhớ bốn phía một khoảng tối đen, Tô Nhạn Quy căn bản nhìn không thấy, liền lên tiếng: “Ừ.”

“Nhưng mà không biết đến tới cùng là cánh cửa nào nối liền với cánh cửa chúng ta vừa đi qua... Nếu tùy tiện chọn một cánh, gặp phải bọn họ thì phiền rồi. Nhưng chúng ta cũng không thể lưu lại... Ninh Giản, người cùng Tần Nguyệt Sơ sơ ra, võ công ai cao hơn?” Nói đến cuối, Tô Nhạn Quy đột nhiên chuyển đề tài.

Ninh Giản theo bản năng trả lời: “Luận về đánh đơn đấu lẻ, nếu ta không bị thương, thì hắn là ở trên gã.”

“Nhưng mà người bị thương, chúng ta chỉ có thể trốn không thể chiến... Ài...” Tô Nhạn Quy hít một hơi. “Ninh Giản, chúng ta tìm một cánh cửa đi vào đi. Ít nhất có thể khẳng định Tần Nguyệt Sơ không ở nơi này.”

Ninh Giản yên lặng một hồi, cuối cùng kiên định nói: “Không, chúng ta quay lại.”

“A?” Tô Nhạn Quy sững sốt một chút, người đã bị Ninh Giản túm giữ cổ tay tiến về phía trước, hắn cũng không cách nào thấy rõ ràng cảnh tượng chung quanh, chỉ cảm thấy Ninh Giản tha mình hướng về hướng ngược lại với cánh cửa.

Cuối cùng nghe được có tiếng mở cửa rồi đóng, trước mắt hiện lên một tia sáng, là Ninh Giản đem dạ mình châu ra lần nữa. Tô Nhạn Quy híp mắt xong một hồi, mới nhìn rõ cảnh chung quanh.

Đây là một đường hẹp rất ngắn, có thể rất dễ dàng nhìn thấy đầu cuối, Tô Nhạn Quy dễ dàng hiểu được trở về theo như lời Ninh Giản là ý gì.

Bọn họ phải quay lại thạch thất bố trí cọc đá kia.

Nhìn thấy Ninh Giản kéo cánh cửa bên trái đi vào, Tô Nhạn Quy nhin không được nói: “Nhưng cho dù chúng ta trở về, cũng không có cách ra ngoài a.”

“Không cần trở lại, ở đây chờ là được rồi. Tần Nguyệt Sơ tìm không thấy chúng ta, tự nhiên sẽ cho bọn ta trốn ở trong cánh cửa nào đó, chờ hắn rời khỏi chúng ta lại ra, là có thể đảo khách thành chủ.”

Tô Nhạn Quy gật gật đầu, vừa đi qua đi lại con đường hẹp quá ngắn kia, một lát sau, đột nhiên “A” một tiếng kêu lên.

“Xảy ra chuyện gì?”

Tô Nhạn Quy chỉ vào một cánh cửa cùng thông với cánh cửa đầu tiên trong thạch thất kia, rất lâu sau mới thốt ra một câu: “Vòng vàng trên cửa này kéo không được!”

Ninh Giản sắc mặt cũng thay đổi.

Lúc đi tới trước mười hai cánh cửa, y đã từng qua xem xét cánh cửa này, thậm chí kéo qua vòng vàng trên cửa, tận mắt thấy qua chín cái cọc đá trong thạch thất. Nhưng hiện tại Tô Nhạn Quy lại nói với y, vòng vàng trên cửa không nhúc nhích.

Này đương nhiên không có khả năng là cơ quan vừa vặn bị kẹt, vậy chỉ còn lại một khả năng, nói cách khác tuy là bố cục giống nhau như đúc, nhưng thạch thất bọn họ đang ở, đã không phải là nơi ban đầu kia.

Tô Nhạn Quy nở nụ cười: “Xem ra chúng ta tìm được chỗ mấu chốt rồi.”

“Đừng vui vẻ quá sớm.” Ninh Giản bình tĩnh đáp lại, “Khó trách chúng ta đi ra không gặp phải Tần Nguyệt Sơ, hai đầu đường hẹp thông chính là thạch thất không giống nhau, đương nhiên sẽ không va chạm. Chẳng qua...”

Y vừa nói, Tô Nhạn Quy ở bên kia trầm tư:

“Ninh Giản, ta cảm thấy như vậy càng phiền toái. Nếu chính là một thạch thất, mười hai cánh cửa, vậy cũng tạm tạm, nhiều nhất chính là trong mười hai cái chọn một đường đúng. Nhưng mà bây giờ chúng ta căn bản không biết có bao nhiêu thạch thất giống thế này, cũng không biết cửa trong thạch thất này đến tốt cùng là thông với cái gì, càng không biết con đường chính xác đến tốt cùng là ở sau mười hai cánh cửa hay là sau ba cánh cửa bên cạnh đây...”

Nói xong hắn cả người liền cọ trên người Ninh Giản, “Như vậy cho dù đi đến chết, cũng không chắc tìm được đường đúng, Ninh Giản...”

Ninh Giản lui từng bước: “Này không chắc. Tuy rằng nói không biết có bao nhiêu thạch thất, cửa nào nối liền với cửa nào nhưng lại có thể đoán ra bảy, tám phần.”

Tô Nhạn Quy kề sát cọc cọc, ngoài miệng đáp lại cho có lệ: “A?”

“Lần đầu ta gỡ dạ minh châu xuống khi ở trong thạch thất này thì, còn đặc biệt xem qua trần phòng, để xác minh xem là thạch thất ban đầu hay là thạch thất giống hệt, kết quả ở chỗ kia chạm tới hốc lõm gắn dạ minh châu, cho nên mới cho rằng đó chính là thạch thất nguyên bản, còn bởi vì một viên dạ minh châu khác cũng không ở đó, liền nhận định có những người khác cũng vào được.”

Ninh Giản không có tận lực trốn tránh nữa, cho dù Tô Nhạn Quy dán sát người mình, thực sự lại phân tích rất cẩn thận.

Tô Nhạn Quy biết y trước giờ là thế, tựa như xưng hô ngày thường, cho dù ngẫu nhiên sẽ yêu cầu mình gọi “Sư phụ”, cũng chỉ là thuận miệng nhắc tới, bản thân không thay đổi, y cũng sẽ không cưỡng cầu, thế là càng như đại cầu dán bên mình Ninh Giản, nhìn không chớp mắt mà theo dõi y.

“Nói cách khác?”

“Nói cách khác, cơ quan này tạo ra một ảo giác. Kì thật mỗi lần đi vào một cánh cửa, đi tới một thạch thất, chính là người sẽ cảm thấy được, người chính là đang đi một vòng quanh thạch thất. Muốn tạo nên loại ảo giác này, giữa hai thạch thất, cùng hai cánh cửa nối liền là có quy luật.

“Tỷ như nói, chúng ta từ thạch thất thứ nhất đi vào từ cánh cửa thứ nhất, từ thạch thất thứ hai đi ra từ cánh cửa thứ bảy; như vậy từ thạch thất thứ hai đi vào cánh cửa thứ nhất, vậy nhất định sẽ từ cánh cửa thứ bảy của thạch thất đi ra. Mặc dù có thể chính là xoay quanh hai thạch thất, nhưng cũng có khả năng là tiến lên trước.”

“Nhưng muốn tạo ảo giác như vậy, cửa cùng cửa trong lúc đó nhất định có kết nối, cho nên con đường chính xác tiến lên trước, sẽ ở phía sau ba cánh cửa kia. Người muốn chạy lên trước, sẽ quen thói chỉ nhìn chăm chăm đường đằng trước, mà sẽ không quay đầu lại nhìn xem phía sau mình có đi được hay không.”

Tô Nhạn Quy nghe đến lộn xộn, vội vàng hô dừng: “Ninh Giản, người chỉ cần nói cho ta đi như nào là được rồi.”

Ninh Giản trầm tư một chút, nói: “Chúng ta trước xác định một cánh cửa, từ đó đi tiếp.”

“Đi! Vẫn là “ba” tốt nhất.” Tô Nhạn Quy lên tiếng, sáng khoái mà kéo mở cửa.

“Từ từ...” Ninh Giản gọi hắt lại, “Chúng ta xem trước sau hai cánh cửa bên này là cái gì đã.”

“Được, ta đi.” Không đợi Ninh Giản trả lời, Tô Nhạn Quy đã chạy đến bên cạnh, đem hai cánh cửa kia đều mở ra, sau cánh cửa trung tâm lại chính là một bức tường, mà cánh cửa bên phải lại giống cánh bên trái, tuy cực kì giống chỗ ban đầu, vòng vàng trên cửa cũng không kéo được.

Tô Nhạn Quy cẩn thận xem xong, chạy về bên Ninh Giản: “Xem ra đây chỉ là vì tạo thành ảo giác của thạch thất mà thôi.”

Ninh Giản gật gù đầu: “Chúng ta từ chỗ này bắt đầu đi một chút xem sao.”

chống cảm đề nghị đọc truyện này thật kĩ nha mọi ng *v*

5. Chương 5

~Chương thứ năm

~Dọc theo đường đi hai người đều không nói gì, đi suốt cũng không đụng mặt người của Tần Nguyệt Sơ, chỉ là đi liên tiếp qua hai thạch thất, nhưng trước mắt đều giống nhau như đúc, cuối cùng Tô Nhạn Quy có chút không chịu nổi: “Ninh Giản, chúng ta có cần phải làm kí hiệu không? Ta nghĩ chúng ta vẫn đi lòng vòng.”

Ninh Giản lắc đầu: “Nếu như lưu lại kí hiệu, Tần Nguyệt Sơ muốn tìm chúng ta thì trở nên dễ dàng.” Y dừng một chút, thấy Tô Nhạn Quy đứng ở đó vẻ mặt cau kỉnh, liền rất tự nhiên mà vỗ vỗ vai hắn, “Tuy

rằng không có cách làm kí hiệu, nhưng ít ra không phải lòng vòng tại chỗ, bằng không chúng ta đã sớm đụng độ Tần Nguyệt Sơ rồi.”

Tô Nhạn Quy cũng không muốn đi hỏi vì cái gì sẽ đụng độ với Tần Nguyệt Sơ, chỉ là kinh ngạc nhìn vai bị Ninh Giản vỗ, một hồi lâu mới cười to nói: “Ninh Giản, ngươi có ba năm không vỗ vai ta rồi!”

Ninh Giản giật mình tại chỗ, nhìn Tô Nhạn Quy không biết làm sao. Tô Nhạn Quy lại vẫn cười đến sáng lạn: “Nói đúng ra là ba năm thiếu nửa tháng, lần cuối là sinh thần mười bảy tuổi của ta.”

“A.” Mãi một lúc, Ninh Giản mới rất thành thật mà lên tiếng, “Chúng ta tiếp tục đi thôi.”

Khuôn mặt tươi cười của Tô Nhạn Quy nhất thời suy sụp, vẻ mặt chán nản đi theo sau y, rồi lại nhịn không được đưa tay xoa xoa vai mình.

“Không mặc quần áo quả nhiên sẽ có chuyện tốt.”

Cánh tay hần chính là để trần đợi Ninh Giản ở cổng trấn, Ninh Giản trở về xong liền một đường chạy trời chết, hần cũng không có cơ hội mặc nốt quần áo. Hôm nay được Ninh Giản vỗ một chút, chỉ cảm thấy độ ẩm trên tay Ninh Giản đều lưu lại trên da, cái cảm xúc mang theo sự thô ráp mà ẩm áp khiến hần hưng phấn đến gần như run rẩy.

Ninh Giản nẩy ra một tiếng “Hả” nghi vấn, nhưng cũng không có truy hỏi tiếp.

Tô Nhạn Quy cười hì hì theo sát Ninh Giản, thỉnh thoảng dán phía sau y, thỉnh thoảng ăn một khuỷu tay của Ninh Giản cũng vẫn thấy rất thoải mái như cũ.

“Đi nhanh lên, Tần Nguyệt Sơ không ngu ngốc, vẫn là rất nhanh có thể phát hiện.”

Tô Nhạn Quy trong lòng khê động, hỏi: “Ninh Giản, ngươi đối với Tần Nguyệt Sơ rất quen thuộc sao?”

“Không.” Ninh Giản chỉ cho hần một chữ, lại không nói thêm gì.

Thời gian thông thả trôi, thể lực trong mình từ từ giảm, hai người cũng trở nên càng ngày càng yên lặng.

Tô Nhạn Quy từ đầu đến cuối nắm tay Ninh Giản đi lên trước, Ninh Giản cũng không tránh, bốn bề đen kịt, chỉ có thể nghe tiếng hô hấp đầu đó, cùng tiếng bước chân ổn định mà đơn điệu, khiến cho có loại cảm giác vĩnh viễn đi không tới.

“Ninh Giản, có mệt không?” Trong giọng Tô Nhạn Quy đã có một tia uể oải, nhưng chính là mang theo ý cười.

Ninh Giản không có trả lời, hần cũng không có hỏi lại, bốn bề khôi phục lại sự yên lặng.

Cuối cùng lại tới một thạch thất, Tô Nhạn Quy vẫn là tranh lên trước mở cửa, bên trong cũng một dạng như trước, vòng vàng trên cánh cửa không cách gì kéo nổi.

Cuối cùng mở cửa bên phải, mọi thứ như cũ, Tô Nhạn Quy có chút nhụt chí, nhưng vẫn cười nói: “Còn phải tiếp tục đi...”

“Nghỉ ngơi một lúc đi.” Ninh Giản lặng yên chốc lát, mở miệng nói.

Tô Nhạn Quy sững sốt một chút, nở nụ cười.

Ninh Giản tuy rằng bị thương nặng hơn so với hần, võ công lại không biết cao hơn hần bao nhiêu, một đường đi tới chưa từng nghỉ ngơi như vậy, nếu nói thể lực tiêu hao, bản thân cũng nhất định tiêu hao nhanh hơn Ninh Giản. Nghe được Ninh Giản nói nghỉ ngơi, hần liền minh bạch một câu “Có mệt hay không” vừa hỏi tuy rằng không nhận được câu trả lời, nhưng Ninh Giản chính là ghi tạc trong lòng.

Nghĩ tới đây, hần liền cảm thấy chan chứa vui mừng, vừa định qua dựa vào Ninh Giản, liền thấy Ninh Giản lắc đầu lắc lư một chút.

Tô Nhạn Quy nhất thời thay đổi sắc mặt, một tay đỡ y, vừa hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Ninh Giản lắc đầu, không nói gì, chỉ là đi vào trong cánh cửa còn chưa có đóng.

“Bên trong nhất định là ngô cụt, đừng phí công qua...” Tô Nhạn Quy vừa theo sau khuyên, nói còn chưa dứt lời, liền phát hiện Ninh Giản đã kéo phần cuối vòng vàng.

Ninh Giản quay đầu lại liếc mắt với hắn, khéo môi hơi cong lên.

Tô Nhạn Quy nhếch nửa miệng, nhìn cánh cửa thông thả mà không tiếng động mở ra, trên mặt tràn đầy ngạc nhiên, lại không biết nói là vì cuối cùng tìm được con đường không giống như cũ, hay là vì Ninh Giản cười như có như không.

Sau cửa cũng không có bất kì bẫy gì, Ninh Giản đợi một lúc lâu, mới giẫy khởi sự nâng đỡ của Tô Nhạn Quy, đi vào.

Tô Nhạn Quy đứng sững tại chỗ một lúc lâu, mới đột nhiên kêu lên: “Ninh Giản người cười rồi!”

“Câm miệng.” Ninh Giản chỉ đáp lại hai chữ, vừa đánh giá cảnh vật bên trong cánh cửa.

Nói là một thạch thất, không bằng nói là sơn động, trên trần sơn động có ánh mặt trời chiếu vào từ khe nứt, có thể khiến cho bên trong động sáng hơn so với bên ngoài, phía cuối sơn động là một đầm nước, trong suốt sâu thẳm, vách đá bên bờ đầm thậm chí còn có cành lá không biết sinh trưởng từ nơi nào vươn qua, mặc dù không tươi tốt, nhưng cũng chiếm một góc sơn động, đặc biệt rõ ràng.

Tô Nhạn Quy thở dài, cực tự nhiên mà kéo vòng vàng đóng cửa lại, quay đầu đánh giá tất cả, cuối cùng nhin không được thở dài: “Ồ đâu cũng không giống có đường có thể đi lên phía trước...”

Ninh Giản đi qua giữa động, vừa nhìn chu vi, vừa nói: “Chưa hẳn, ở đây không giống chỗ khác, nhất định có lý do nó không giống. Dù là không có... Chúng ta ở đây nghỉ ngơi, cũng còn an toàn hơn so với nghỉ ngơi bên ngoài.”

Tô Nhạn Quy liên tục gật đầu: “Người nói đúng! Những người khác dù cho có đi vào núi được, cũng không nhất định có thể đoán được bí ẩn của cơ quan, cho dù phát hiện, cũng không nhất định có thể phát hiện ở đây có hang động, chúng ta khả năng lớn là ở đây nghỉ ngơi điều dưỡng trước, quay đầu ra là đụng độ Tần Nguyệt Sơ mà, cũng có thể phải đánh nhau với bọn họ một hồi.”

Ninh Giản không để ý hắn, đã tự dựa vào vách sơn động ngồi xuống, chờ hắn nói xong, mới thản nhiên mà nói: “Ăn cái gì?”

Tô Nhạn Quy nhất thời ngậm miệng, hồi lâu mới nở nụ cười: “Ta đi xem trong đầm có cá không.”

Vừa nói, vừa thực sự chạy đến bên bờ đầm, muốn xuống xem có cá không. Chỉ là dọc theo đường đi quá mệt mỏi, hắn trên người lại có thương thế, lúc này đột nhiên thò người ra, người liền tối sầm trước mắt, ngã nhào xuống.

Ninh Giản cả kinh, người đã bay vút qua, một tay nắm lấy bờ vai hắn liền một kéo về phía sau, đưa hắn ngã trên mặt đất.

Tô Nhạn Quy đau kêu ối một tiếng, về mặt tử thân mà nhìn Ninh Giản gọi: “Ninh Giản...”

Ninh Giản cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, chỉ bỏ lại một câu: “Trong đầm có cá, không cần nhảy xuống xem...”

Tô Nhạn Quy đỡ khóc đỡ cười mà ngồi dưới đất, thấy Ninh Giản trở lại bên tường ngồi xuống như trước, liền bò lẩn lẩn mà từ từ qua: “Ta ăn lương khô cũng ăn đến chán rồi, người chờ, ta đi bắt cá.”

Ninh Giản gật đầu, cầm đoản kiếm trong tay chuyển qua, Tô Nhạn Quy liền vui vui vẻ vẻ mà chạy đi bắt cá, châm lửa, nướng xong rồi mới như lấy lòng đưa đến trước mặt Ninh Giản.

Ninh Giản lặng yên nhận lấy, ăn hai miếng, thấy Tô Nhạn Quy chỉ dòm mình, mới nhin không được nói: “Người không ăn sao?”

Tô Nhạn Quy hoảng hốt lấy lại tinh thần, cầm một con cá khác lên gặm, hai mắt lại chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Ninh Giản.

Ninh Giản hình như bị hắn nhìn cũng đã quen, cho đến khi cá cầm trong tay ăn xong, mới giương mắt nhìn hắn: “Nhìn nữa thì đem mắt người móc ra.”

Tô Nhạn Quy nhếch môi lộ một trung đội răng cho y coi, hai mắt cười đến híp lại.

Ninh Giản cũng không có rút kiếm, chỉ là tròng mắt liếc hần, liền cúi đầu chợp mắt nghỉ ngơi, lại đột nhiên cảm thấy hơi thở Tô Nhạn Quy tới gần, y đột nhiên mở mắt, Tô Nhạn Quy đã hôn lên mặt y.

Đoản kiếm keng một tiếng ra khỏi vỏ, Tô Nhạn Quy cũng đã rời khỏi, liếm liếm môi, cười nói: “Trên môi dính mấy thứ.”

Ninh Giản ngẩn ra, vô thức mà đưa tay sờ mặt, nhưng chỉ sờ đến một khoảng ẩm ướt.

“Ta nhịn không được nên liếm mất rồi.” Tô Nhạn Quy cười như mèo chôm được thịt.

Ninh Giản lặng yên, rất lâu, mới nói: “Trong đầm còn cá, người nếu đói bụng, có thể ăn nhiều thêm một chút.”

Tô Nhạn Quy chỉ cảm thấy như mắc ở cổ họng, được một lúc mới thốt một câu: “Sự đói của ta, ăn cái gì cũng không no được.”

Ninh Giản không để ý đến hần, cúi đầu xuống, tựa hồ đang suy tư ý tứ trong lời hần, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ một hồi liền bỏ, nhắm mắt lại như trước, bắt đầu vận khí điều tức.

Tô Nhạn Quy nhìn khuôn mặt nghiêng của y, ánh mắt nhu hoà xuống một chút.

Thỉnh thoảng lại hôn trộm một cái, trên thân thể vô tình hay cố ý đụng chạm, quanh năm gần nhau, đối thoại không liên quan... Tuy rằng hình như đã đạt được rất nhiều, nhưng đương nhiên là không đủ. Chỉ là lại lòng tham một chút, có lẽ vốn cái gì cũng không có, sau khi rời khỏi nơi này, thì cái gì cũng sẽ không có nữa.

Cảm thấy một chút không rõ, Tô Nhạn Quy chính là luyến tiếc nhắm mắt lại, mãi cho đến khi chìm vào trong mộng, mộng người kia cười với mình, cũng không cách nào phân biệt là mộng hay tỉnh.

Tỉnh lại thì, một tấm áo khoác trên người, mang theo mùi hương riêng biệt của mỗi người, người vốn ở bên cũng đã không thấy.

Tô Nhạn Quy thoáng cái ngồi dậy, này mới nhìn thấy Ninh Giản ngồi xồm giữa sơn động, không biết nhìn cái gì cứ nhú mày.

Kinh ngạc mà nhìn Ninh Giản, nghĩ đến dáng tươi cười trong mộng, thật lâu, Tô Nhạn Quy mới cầm quần áo xốc lên, bò dậy, đi qua Ninh Giản: “Đang nhìn cái gì?”

Ninh Giản chỉ vào mặt đất nói: “Những chỗ lõm này, có chút kì quái.”

Tô Nhạn Quy thuận theo ngón tay y nhìn lại, chỉ thấy trên mặt đất là một số vết lõm hình vuông, mỗi cái to ba bàn tay, rất nông, không cần thận nhìn căn bản không để ý được. Những vết lõm này xếp chính tề thành bốn hàng, mỗi hàng bảy, nếu đổi thành chữ, giống như là một bài thơ.”

Nhìn một hồi, Tô Nhạn Quy đưa tay chọc rồi chọc vết lõm kia, rồi mới cười nói: “Đều không phải cơ quan, chọc không lung lay.”

Ninh Giản dùng vỏ đoản kiếm trên ngón tay hần một gõ, rồi đứng lên: “Nói không chừng là cái gợi ý gì đó.”

“Gợi ý cũng vô dụng, ở đây hoàn toàn không giống có đường khác.”

“Có.” Ninh Giản lại đáp rất nhanh, “Đầm nước. Bên trong có cá, chứng tỏ đây là dòng nước chảy, cho dù không phải tiến về phía trước, nó cũng có thể thông ra bên ngoài.”

Tô Nhạn Quy hai mắt sáng ngời: “Đó chính là nói chúng ta có thể rời khỏi đây?”

Ninh Giản nhìn hần một cái, lại cúi đầu nhìn trên mặt đất, một lát mới nhẹ giọng nói: “Ta muốn tìm chính là kho báu, không phải lối ra đơn thuần.”

“Cái này đương nhiên.” Tô Nhạn Quy cười cười, đáp lại đến cực tự nhiên.

Ninh Giản lại nhìn hần một cái, rồi sau đó đứng lên, đi tới bờ đầm, nhìn trong nước không nói lời nào.

Tô Nhạn Quy đi tới bên cạnh y, cười nói: “Ta lặn xuống đi xem được rồi.”

“Không, ta đi.”

“Vì cái gì!” Tô Nhạn Quy nóng nảy, “Ai cũng không biết trong nước có cái gì, người đi quá nguy hiểm.”

“Chính là vì nguy hiểm, cho nên ta đi.” Giọng Ninh Giản bình thản như trước, nghe không ra ý mạnh mẽ.

“Vì cái gì?” Tô Nhạn Quy không quanh co không vòng vèo hỏi.

Ninh Giản ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại cúi đầu, nói từng câu từng chữ: “Bởi vì người võ công kém, nên tăng yếu, còn bị thương, cho nên ngoan ngoãn mà đợi cho ta.”

Tô Nhạn Quy phò trương mà ôm ngực vẻ mặt bị thương, mắt hấn mở to mà nhìn Ninh Giản: “Người bị thương so với ta còn nặng hơn a, hơn nữa võ công ta kém nên tăng yếu, nếu có người xông vào, ta làm sao xử lý?”

“Bớt nói nhảm.” Nhìn quen hắn chơi xấu rồi, Ninh Giản cả liếc cũng chưa từng liếc hắn một cái liền nhảy vào đầm nước.

“Ninh Giản!” Tô Nhạn Quy quát to một tiếng, bóng dáng Ninh Giản đã biến mất trong nước, hấn ghé bên đầm một hồi lâu, mới hơi nở một nụ cười, “Kỳ thực... Cũng là để ý ta nhỉ?”

Ninh Giản vừa vào nước liền có thể thấy được đầm nước còn sâu hơn tưởng tượng, đầm nước trong veo mà lạnh lẽo, cho dù là ở thời tiết nóng nực tháng sáu, tháng bảy, cũng vẫn khó có thể chịu được.

Y nhắm mắt lặn qua chỗ sâu, cảm giác được đầm nước vốn nhỏ hẹp từ từ mở rộng, bên người từ từ tối sầm lại, chỉ có trước mặt một tia sáng, dẫn đường cho y lên phía trước.

Ninh Giản bơi về phía tia sáng kia, bắt đầu cảm thấy được dòng nước trở nên xiết, dường như chống lại người từ bên ngoài tới, không ngừng đẩy y trở lại.

Y cắn răng hướng dòng nước vô hình đánh ra một chưởng, sức nước hơi yếu, y liền thừa cơ lao lên trước, có cá lướt sát qua thân thể, loại cảm giác trơn mịn lạnh lẽo này khiến y nhận không được trong lòng run lên.

Nước bắt đầu nặng nề bao quanh y, không có cách tiến lên cũng không có cách lui xuống, Ninh Giản có thể cảm giác được thể lực mình nhanh chóng giảm bớt, ngực cũng càng ngày càng khó chịu, dường như có cái gì đó đè ở trên. Cảm giác hít thở không thông khiến y muốn há miệng hít khí, rồi lại rõ ràng, một khi mở miệng, chắc là sẽ không thấy đường sống nữa, liền chỉ có thể âm thầm điều tức, bắt đầu liều mạng mà lui về.

Nhưng mà đáy nước tựa hồ dậy lên nước xoáy, cuốn y kéo xuống, Ninh Giản thềm kêu một tiếng hồng rồi, ngay cả vùng chưởng, cũng thành trâu đất xuống biển*, không hề hiệu quả.

Đúng lúc này, chẳng biết cái gì quán lấy thất lưng y, nhanh chóng mang y bơi lên trước, Ninh Giản vô thức phát tay, một chưởng vỗ chỗ nào đó trên người, này mới phát hiện đúng là một người đang ôm y.

Ở trong nước không cách gì thấy rõ khuôn mặt người nọ, chỉ có thể nhìn thấy hấn nhanh nhẹn tiến lên trong nước, như người cá, Ninh Giản không cách nào phân rõ hấn là địch hay bạn, vật lộn ban nãy cũng đã làm y kiệt sức, liền chỉ có thể mặc cho người nọ mang mình lên phía trước, lại nhắm mắt sống chết ngừng thở, kiệt lực duy trì thần trí.

Trong lúc hoảng hốt tựa hồ môi người nọ dán trên mặt mình, dọc theo khuôn mặt từng chút đi xuống, cuối cùng hôn lên môi mình.

Ninh Giản phản xạ mà từ chối một chút, liền cảm thấy được có luồng hơi từ trong miệng người nọ từng chút mà truyền vào trong cơ thể mình. Bản năng của cơ thể trong nháy mắt bị kích thích, y gần như tham lam mà mút vào, khao khát thoát ra khỏi sự ngột thở.

Dần dần, y có thể cảm giác được người kia đưa đầu lưỡi cắn cắn thận thận mà thăm dò tiến vào trong miệng y, thế nhưng y không cách gì cự tuyệt, liền chỉ có thể tùy đầu lưỡi ấy từng chút mà cạy mở hàm răng mình, mặc nó ở trong miệng càn quét cướp bóc.

Nhưng mà rõ ràng liều mạng muốn hô hấp, hơi thở lại tựa hồ bị nụ hôn này từ từ cướp đoạt, Ninh Giản lại cũng không có cách giãy giụa, chỉ có thể bị động mà tiếp nhận. Cảm giác được ý thức từ từ nhạt dần, y

trái lại còn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sợ hãi cùng kinh hoàng cùng rất nhiều điều y nói không ra tiếng gì đó dường như đều từ từ biến mất, không bao giờ lại đặt trong lòng nữa.

Cho đến cuối cùng ý thức sắp sửa tan biến thì, Ninh Giản lại đột nhiên nghe được một tiếng nước thật lớn, sau đó trước mắt trở nên rộng mở, có gió đập vào mặt, y nao nao, mới phát hiện bản thân không ngờ đã lên khỏi mặt nước.

Trên bờ chính là một sơn động, trong động trống trải, nhưng cũng không lớn, có ánh sáng từ trên đầu rơi rớt xuống, tuy rằng góc phòng vẫn như cũ có cành lá lan vào sinh trưởng, nhưng bốn phía trống trải, rõ ràng đã không còn là cái sơn động trước khi xuống nước nữa.

Y hơi hơi nhíu mày, liền cảm thấy có người xuất hiện từ mặt nước bên cạnh mình, bắn lên bọt nước, y quay ngoắt đầu, liền thấy Tô Nhạn Quy ở bên cạnh hướng y nhếch miệng cười.

“Người...” Ninh Giản chỉ nói một chữ, môi liền lại bị lấp kín.

Tô Nhạn Quy như đại cầu nhào trên người y, hai tay ôm chặt thắt lưng y, môi với môi chạm nhau trong nháy mắt liền tiến quân thần tốc, cái kiểu cướp đoạt giống bị điên này dường như muốn từ trên người y đòi lấy cái gì đó, mang theo cấp bách cùng khẩn trương, khiến Ninh Giản cả cự tuyệt cũng quên.

Hai người còn ở trong nước, theo động tác của Tô Nhạn Quy, nước bốn phía bắt đầu tung tóe, hai người chìm nổi trong nước, cái cảm giác không yên ổn này khiến cho Ninh Giản theo bản năng đưa tay túm lấy Tô Nhạn Quy.

Dường như đạt được ám chỉ, nụ hôn của Tô Nhạn Quy càng tiến sâu dần, cảm giác hít thở không thông càng ngày càng rõ, hẳn là thủy chung không có buông ra.

Hô hấp của Ninh Giản bắt đầu dồn dập, cuối cùng nhịn không được, ngạt thở giãy giụa tách ra, tóm lấy cánh tay Tô Nhạn Quy tiến lên bờ, lúc này mới nửa nổi trên mặt nước từng hơi từng hơi mà thở hổn hển.

Tô Nhạn Quy bị ném lên bờ, một lúc lâu sau mới đứng lên, vẻ mặt oan ức nhìn y: “Ninh Giản...”

Ninh Giản hơi hơi hé mắt, vừa lên bờ, vừa nói: “Vì cái gì đi theo?”

“Ta nói, ở chỗ này rất nguy hiểm, thấy người xuống nước xong không ngoi lên, ta rất sợ, liền nhảy theo xuống...”

“Không phải nói để người đợi rồi sao?”

Tô Nhạn Quy nở nụ cười, vẻ mặt đắc ý: “Ta nếu đợi ở chỗ kia, người sẽ chết trong nước.”

Ninh Giản khẽ giật mình, lúc này mới nhớ hết thấy ban nãy ở trong nước, nếu không có Tô Nhạn Quy mang mình bơi qua xoáy nước kia, bản thân quả thật có thể chết trong nước.

Thấy Ninh Giản yên lặng, Tô Nhạn Quy cười càng thêm sáng lạn, tiến lại cạnh y: “Ninh Giản ta lại cứu người một lần, người có muốn lấy thân báo đáp không?”

Đoản kiếm của Ninh Giản keng một tiếng ra khỏi vỏ, vắt ngang cổ Tô Nhạn Quy, Tô Nhạn Quy lại tựa hồ cái gì cũng không nhìn thấy, như trước mà cợt nhả nhìn y, trong mắt hơi hơi tỏa sáng.

Sau một lúc lâu, là Ninh Giản tự thu kiếm. Nhìn y thông thả tra kiếm vào vỏ, Tô Nhạn Quy lại ghé sát vào phần: “Ninh Giản, vừa rồi trong nước, phản ứng của người thật hăng hái.”

“Hăng hái cái gì?”

“Hôn môi a.”

Kiếm còn chưa hoàn toàn vào vỏ lại bị rút ra, Tô Nhạn Quy nhất thời không dám động: “Ninh Giản, cho dù người cảm thấy ngưỡng cũng không cần phải giết ta chứ? Giết ta, người làm sao tìm được kho báu đây?”

Ninh Giản nhìn chằm chằm Tô Nhạn Quy, cuối cùng trở tay, kiếm rút về, sợi dây treo ngọc bội trên cổ Tô Nhạn Quy đáp lại bằng một tiếng đứt đoạn, Tô Nhạn Quy sợ tới mức vội đưa tay đỡ ngọc bội.

“Ninh Giản, đây là báu vật gia truyền nhà ta!”

Tô Nhạn Quy oa oa kêu to, Ninh Giản cũng như không nghe thấy, đứng lên liền hướng trung tâm sơn động đi qua, lại không liếc hắt một cái.

Tô Nhạn Quy kêu một hồi, thấy y thủy chung không để ý đến mình, đành phải bất mãn đứng lên, đem sợi dây đeo lên lần nữa, đi đến cuối sơn động cố bẻ một ít cành lá, đắp đóng xong liền ngồi xổm một góc châm lửa.

Ninh Giản đi một vòng, trở lại bên hắt, nói: “Nơi này so với sơn động vừa nãy còn sạch sẽ hơn, cái gì cũng không có, xem ra là chúng ta đi nhầm.”

Tô Nhạn Quy ở đó đánh lửa, nghe y nói xong, cũng không tỏ vẻ gì, chỉ là cười cười chỉ bên cạnh: “Vậy trước ngồi xuống hong khô quần áo đã.”

Ninh Giản nhìn hắt một cái, lại đứng một lúc lâu, mới ngồi chồm hổm xuống, nhận nhánh cây trong tay hắt, kẹp trong tay chà sát một hồi, liền nhen lên một đốm lửa, không lâu sau liền bùng cháy.

“Cũng là người lợi hại.”

Ninh Giản không bắt nhời, chỉ là đưa tay cởi phát quan*, từ từ mà bắt đầu cởi quần áo.

“Người đang làm cái gì!” Tô Nhạn Quy theo bản năng mà thốt lên.

Ninh Giản sững sốt một lúc lâu sau mới nói: “Quần áo ẩm, cởi ra hong khô.”

Tô Nhạn Quy sững sốt một lát, oái một tiếng kêu lên, Ninh Giản bị hắt làm hoảng, dừng tay, nhìn hắt.

Tô Nhạn Quy vội xua tay, cười hì hì nói: “Không có việc gì không có việc gì, người cởi đi.”

Ninh Giản không hiểu nên nhìn hắt một hồi, mới tiếp tục cởi quần áo mình: “Bớt nghịch ngợm đi.”

“Nào có nghịch đâu.” Tô Nhạn Quy thuận miệng đáp lại y, vừa đưa tay sờ soạng dưới quần áo Ninh Giản: “Ninh Giản, người có phải là gầy không?”

Ninh Giản nghiêng người tránh, một tay nắm lấy đoạn kiếm, như thị uy mà giọng lên.

“Ninh Giản, người làm trò thoát y trước mặt ta, ta sẽ không nhịn được a.”

“Nhịn không được cái gì?”

“Ta sẽ nghĩ là người đang quyến rũ ta a.” Tô Nhạn Quy nói xong, lại duỗi tay qua sờ lưng Ninh Giản.

Ninh Giản dùng kiếm đâm ác gõ một chút: “Nghịch cái gì!”

Tô Nhạn Quy bị gõ đến hít một hơi, lắc lắc tay một lần nữa duỗi ra: “Người có biết ta thích người không, người trong lòng cởi quần áo trước mặt, ta tự nhiên sẽ nhịn không được...”

Giọng hắt càng ngày càng nhỏ, nhìn động tác Ninh Giản chậm lại vì chần chờ, liền đột nhiên ghé qua, ở trên tai y hôn một cái.

Ninh Giản theo bản năng một chuồng đánh qua, vốn tưởng Tô Nhạn Quy sẽ né, lại không ngờ hắt không tránh, Ninh Giản phát hiện ra đã không kịp nữa rồi, miễn cưỡng thu hồi bảy thành công lực, lại vẫn là đem Tô Nhạn Quy đẩy ngã trên mặt đất.

“Ninh Giản lòng dạ thật ác độc.” Tô Nhạn Quy nghiêng rằng, trên mặt vẫn là cợt nhả, “Đánh chết ta, người lo liệu làm sao?”

Ninh Giản không trả lời, chính là do dự một chút, đem nút thắt quần áo một lần nữa buộc lại, đi đến bên cạnh hắt ngồi xổm xuống, đưa tay xoa ngực hắt: “Đánh có đau không?”

Tô Nhạn Quy đáp lại đến khôn khéo: “Đau.”

“Đau chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng đau, chỗ này, chỗ này,” Tô Nhạn Quy cười liên tục chỉ vài chỗ, cuối cùng chỉ vào ngực, “Nơi này đau nhất.”

Ninh Giản khẽ thở dài, ở ngực hấn xoa nhẹ hai cái, rất lâu sau mới nói: “Cứ nghịch ngợm, bị đánh cũng đáng, bao tuổi rồi hả?”

“Ta không có nghịch.” Tô Nhạn Quy nhìn y.

Ninh Giản lại không ngẩng đầu, chỉ là nhìn vết thương trên người hấn, lại thản nhiên đáp: “Còn nói không nghịch.”

Tô Nhạn Quy nhìn người trước mắt, bờ mi rủ xuống kia mang theo điệu dàng vu vơ, khiến lòng hấn sợ hãi, không thể phản ứng lại.

Ninh Giản từ đầu đến cuối cũng duy trì im lặng, xoa nhẹ một hồi, liền thu tay lại.

Tô Nhạn Quy theo bản năng bắt lấy tay y, thấy Ninh Giản giương mắt nhìn, úp úp mở mở một hồi, mới nhắc lại: “Ta không có nghịch ngợm.”

Ninh Giản nhìn hấn, rất lâu sau mới kiên quyết rút tay về, có chút chần chờ mà sờ sờ đầu Tô Nhạn Quy: “Ngoan.” Không đợi Tô Nhạn Quy phản ứng, y liền đã đứng lên hướng qua đồng lúa.

Tô Nhạn Quy cắn răng ngồi đó, một hồi lâu mới từ từ cầm nhánh cây trong tay qua đồng lúa.

Rất nhiều năm trước, kẻ tìm kho báu đường xá xa xôi mà đến trấn nhỏ biên thành này, bắt được đứa bé duy nhất biết bí mật kho báu, vừa đấm vừa xoa mà khảo tra hơn nửa năm, cũng vừa vụn để lại cho đứa bé ấy gốc bệnh không nhẹ không nặng.

Ngày giỗ dương phụ vài hôm nữa là đến, đứa bé chống đỡ không được, bệnh như núi đổ, kẻ tìm kho báu sắc thuốc bón cơm, một ngày một đêm mà ôm nó, không ngủ không nghỉ.

Cho đến đêm hôm sau, đứa bé tỉnh táo lại, ngậm một ngụm cháo trắng liền nước mắt rơi mãnh liệt, kẻ tìm kho báu cũng vẫn chỉ duy trì sự lặng yên, từ đầu đến cuối không có buông đôi tay ôm nó ra.

Nó ôm cổ người kia khóc một đêm, khi bình minh, vẫn là như thế, một bàn tay vươn ra, ở trên đầu vỗ một cái, nói, ngoan.

Một tiếng như thế, cái gì ân oán cái gì đúng sai đều xóa bỏ, hấn sẽ nghe lời, vĩnh viễn không ghi hận.

*trâu đất xuống biển: một đi không trở lại

*Phát quan: trang sức cài tóc của nam giới xưa

=)))))) Ts, “Không mặc quần áo quả nhiên sẽ có chuyện tốt.” =)))))) ts ts ts em Quy=))))))

6. Chương 6

~Chương thứ sáu

~Cành cây ở trong lửa cháy vang lên lép bép, Tô Nhạn Quy đem lá trên cành bứt ra, lại từng chút xé nát, cuối cùng chịu không nổi yên lặng tràn ngập, bất chấp khó khăn mở miệng nói: “Ninh Giản, ta nghĩ rồi, chúng ta tới bên này, sẽ không dễ dàng trở lại bên kia như vậy đâu.”

Ninh Giản sửng sốt một chút, mới hơi hơi gật gật đầu.

“Người cũng cảm thấy thế à?” Tô Nhạn Quy lại tự nhiên mà xê dịch qua chỗ y, “Ngẫm lại xem, chúng ta muốn trở lại, chỉ có thể theo đầm nước này bơi về. Trước tiên không nói ở trong nước có tìm được đường không, bơi thì không bơi qua nổi, cho dù là bơi qua, nếu bên kia có người khác phát hiện, tỷ như Tần Nguyệt Sơ gì đó, hấn ở trên bờ dễ dàng xiết chặt, chúng ta lại bơi đến kiệt sức, hấn nếu chơi cái chiêu tàn độc gì, thế là nguy hiểm rồi.”

“Ừm.” Ninh Giản gật gật đầu.

Tô Nhạn Quy lại đi đến gần y thêm một chút: “Cho nên chúng ta rõ ràng không nên quay lại. Chúng ta đi lâu như vậy cũng không tìm thấy đường, ai biết phải như nào mới tìm được kho báu a, không cẩn thận còn có thể bị mất mạng ấy. Nhưng ở chỗ này lại không giống. Người xem chỗ này có nước có cá, lại bí ẩn như thế, sống vài ba năm không là vấn đề, sơn động này tuy nhỏ, đối với hai người chúng ta, cũng quá đủ.”

Ninh Giản chỉ nhìn hắn một cái, vẫn không nói chuyện.

Tô Nhạn Quy cũng không thèm để ý, tự biên tự diễn: “Ta khi còn bé a, liền toàn tâm toàn ý muốn một gia đình. Có một cái nhà nho nhỏ, không lo ăn mặc, cưới một người vợ, nuôi thẳng con, để cho cha ta hưởng phúc, thật tốt.”

Hắn trộm liếc một cái nhìn Ninh Giản: “Tuy hiện tại không có vợ càng không có con, cha ta cũng sớm mất, nhưng hai chúng ta ở một chỗ, cũng không khác mấy.”

Ninh Giản đang cúi đầu lau đoản kiếm của mình, dường như không nghe đến lời hắn.

“Người nói đúng không hả, Ninh Giản.” Tô Nhạn Quy chưa từ bỏ ý định hỏi một câu.

Ninh Giản dừng một chút, ngẩng đầu nói: “Nơi này bí ẩn như thế, nói không chừng chính là đường đúng. Cho dù không phải, chúng ta cũng phải ra ngoài.” Y lại dừng một chút, “Tam ca ta còn chờ ta, ta không thể ở chỗ này.”

“Nói không chừng Tam ca người ở kinh thành cơm no rượu say*, không cần người phải đi cứu đâu. Cho dù không được vài ba năm, vài ba tháng cũng có thể chứ? Chúng ta hiện giờ quay lại, là quá mạo hiểm a, chúng ta trên người đều có thương, còn có một đám truy binh bên ngoài đón đầu, nên nếu đợi vài ba tháng, thương thế chúng ta khá lên, đám người kia a, đói đến chết, hay không kiên nhẫn là cũng sẽ đi, chúng ta lại quay về, liền an toàn hơn. Người nói đúng không?”

Ninh Giản hơi hơi nhíu mày, tựa hồ nghĩ cái gì, trong lúc nhất thời không có trả lời Tô Nhạn Quy.

“Lời ta nói đều có lý, đúng không?” Tô Nhạn Quy cười hì hì tiến qua, nhỏ giọng hỏi: “Còn có a, lúc trước ở trong nước, chúng ta hôn kịch liệt biết bao nhiêu a, nói không chừng ở vài ba tháng, người sẽ yêu ta.”

“Nói vậy...” Ninh Giản theo bản năng đem người dựa vào kia đẩy một cái.

Tô Nhạn Quy bị đẩy xa vài bước, bình tĩnh đứng ở đó hồi lâu, rồi ủ rũ ngồi xổm xuống, thực có vài phần ý tứ bị tổn thương.

Ninh Giản nhìn có chút không đành lòng, đang do dự có nên đỡ một chút không, liền thấy Tô Nhạn Quy hé mắt dờm mình, y dừng một chút, thu hồi ánh mắt không nhìn lại.

Tô Nhạn Quy ngược lại mặt dày mày dạn trở lại bên cạnh y, lần lần ngồi xuống bên cạnh y, hầu như cả người đều dựa trên người y: “Ninh Giản, người giận hả?”

“Không có.”

“Vậy người cười một cái ta nhìn coi.” Tô Nhạn Quy rất tự nhiên mà vươn hai ngón tay nhéo nhéo mặt Ninh Giản.

Ninh Giản giơ tay chém một cái, Tô Nhạn Quy đau đến rụt tay lại, vẻ mặt tủi thân mà nói: “Người xem, người rõ ràng là đang tức giận.”

“Ta không có.” Ninh Giản nhíu nhíu mày, có chút mờ mịt, khi giương mắt nhìn Tô Nhạn Quy, Tô Nhạn Quy thậm chí nghĩ trong mắt y có một tia vô tội, thoát trông vô cùng đẹp mắt.

“Người cũng không chịu cười với ta...”

Người cũng không chịu cười với ta, chính là rõ ràng cả một dáng cười cũng không có, ta lại kim lòng không nổi mà yêu người.

“Ninh Giản, người nhớ sinh thần năm ta mười bốn tuổi chứ?”

Ninh Giản “Ừm” một tiếng, có vẻ có chút không yên lòng.

Tô Nhạn Quy cũng không để ý, ánh mắt nhìn luồng sáng trên đỉnh đầu, như là xuyên qua luồng sáng, nhìn chính mình nhiều năm trước.

“Trẻ con trần trên ngày sinh thần, bọn chúng sẽ được mẹ lược cho một quả trứng gà, làm cho bọn chúng một bộ quần áo mới, sáng sớm ra cửa thì hôn trên trán chúng một cái. Đối với cha ta mà nói, vĩnh viễn không quen với tập quán trong trần Nguyệt Nha. Cho nên từ nhỏ đến lớn, sinh thần hàng năm, ông chỉ biết làm cho ta một quả trứng gà, cho ta một phong lì xì.”

Ninh Giản có chút mờ mịt quay đầu nhìn hắn, không rõ hắn vì cái gì đột nhiên nói chuyện này.

Tô Nhạn Quy lập tức cảm thấy động tĩnh của y, thu hồi ánh mắt hướng y nhếch miệng cười cười: “Năm ta mười bốn tuổi ấy ồn ào thật lâu, nói mừng bốn tháng bảy là sinh thần ta, muốn người chúc mừng ta, người còn nhớ rõ không?”

Ninh Giản lắc đầu.

Tô Nhạn Quy tựa hồ cũng đã sớm dự đoán, cũng không chán nản, chỉ là dùng cành cây loay hoay khều lửa.

“Người sáng sớm ngày hôm ấy làm cho ta một quả trứng gà, mua quần áo mới cho ta thay, bọc một hạt đậu bằng vàng làm tiền lì xì...” Như nhớ tới chuyện cực thú vị, Tô Nhạn Quy đáng cười trên mặt càng sáng lạn, “Còn lúc xuất môn thì, ở trên trán ta hôn một cái.”

E rằng chính từ lúc ấy bắt đầu, hiểu ra người này đối với mình mà nói, là không như trước.

Tô Nhạn Quy chỉ vào trán mình: “Ở đây.”

Ninh Giản thoáng cái liền nghĩ cả người đều nóng lên. Y không rõ vì cái gì, chỉ cảm thấy lúc Tô Nhạn Quy chỉ vào trán hướng y cười, y liền nghĩ bản thân hình như thực sự hôn lên đó một cái, cực ngưỡng ngừng, lại mang theo vui vẻ khó hiểu.

Tô Nhạn Quy nhìn y, tay không có đưa tới, qua một hồi lâu, lại lặp lại một câu: “Ở đây.”

Ninh Giản có chút hồ đồ, thấy Tô Nhạn Quy trong mắt có một sự hưng phấn khi đùa dai, liền nhú mày, đưa mắt không hề để ý đến hắn.

Tô Nhạn Quy lại tiến sát từng bước, tiến gần hơn lại nói: “Hôn một cái?”

Ninh Giản dứt khoát không nói.

Tô Nhạn Quy có chút thất vọng mà buông tay, thở dài rất khẽ, chờ Ninh Giản quay đầu thì, vẻ mặt hắn khổ sở mà nói: “Khi đó muốn thấy người cười một cái, nhưng người cũng không bằng lòng, cả ngày làm mặt lạnh không nói lời nào. Giờ muốn người cười một cái, người cũng không chịu... Cười một cái a Ninh Giản.”

Cười một cái, người muốn cái gì ta cũng có thể cho người.

Ninh Giản không để ý đến hắn, chỉ là cần môi cúi đầu không nói.

Tô Nhạn Quy lại nở nụ cười, đứng lên đi tới bên cạnh đầm nước: “Ninh Giản, cười một cái, không thì ta nhảy xuống.”

“Hồ đồ!” Ninh Giản sắc mặt cuối cùng hơi lạnh xuống.

“Ta đây nhảy.” Tô Nhạn Quy nhếch miệng cười, sau đó khẽ lộn xuống liền ồm một tiếng rơi vào đầm nước.

Ninh Giản trong lòng cả kinh, kêu thất thanh: “Tiểu quỷ!”

Tô Nhạn Quy rơi xuống nước xong cũng không có ngoi lên, Ninh Giản bước nhanh tới bên đầm nước, lại gọi một tiếng: “Này...”

Mặt nước lại là một khoảng tĩnh lặng, ngoại trừ những gợn sóng từng vòng từng vòng lan ra, không có thêm thứ khác.

Ninh Giản đứng bên bờ, nhìn gợn sóng dần dần biến mất, trong lòng liền nổi lên một tia kinh hoàng khó hiểu.

Biết rõ vô ích, y lại đưa tay khua khoảng qua lại trong nước, khua lên từng đám bọt nước: “Tiểu quý, đừng quậy nữa, mau lên đây...”

Giọng vọng lại trong sơn động, lại càng có vẻ khắp nơi trống trải.

Ninh Giản ngậm miệng, nhìn đầm nước trước mắt, một lát đứng lên lui lại, hít một hơi định nhảy xuống.

Đúng lúc này, mặt nước đột nhiên trào lên, chỉ nghe ào một tiếng, Tô Nhạn Quy từ trong nước xông ra.

Ninh Giản cứng đờ tại chỗ, dường như hoàn toàn không biết nên phản ứng kiểu gì, thậm chí vẫn duy trì tư thế đầy tức giận, hai mắt chăm chăm nhìn người trong nước.

“Ninh Giản?” Tô Nhạn Quy rất dễ nhìn ra khác thường của y, kêu một tiếng, bơi vào bờ.

Ninh Giản nhìn y, lâu sau mới vươn tay: “Đi lên.”

Trong giọng nói có phần tức giận, Tô Nhạn Quy nghe ra, trên mặt ý cười càng đậm: “Ninh Giản, người mới này có đúng là liên tục gọi hay không?”

Ninh Giản không có trả lời.

“Người đang lo cho ta sao?” Tô Nhạn Quy hưng phấn mà nắm lấy tay y.

Ninh Giản giật mình, không tránh.

Một hồi lâu, Tô Nhạn Quy mới lưu luyến buông tay y ra, ở trong nước di chuyển: “Ninh Giản, người có phải rất muốn tìm được kho báu, rời khỏi đây?”

“Đương nhiên.”

Tô Nhạn Quy vẽ mặt bối rối: “Thế nhưng một khi tìm được kho báu, người liền không giết ta không được.”

Ninh Giản không nói gì, thậm chí không có liếc hắt một cái.

“Kho báu khi ấy còn cất giấu bí mật huyết mạch hoàng thất, bất luận đương kim Hoàng thượng là con trai ai, đều phải giết ta để tránh kẻ có lòng muốn lợi dụng, là như thế có đúng không?”

“Ừm.” Ninh Giản rất tự nhiên mà đón lời hắt.

“Đi ra ngoài liền phải giết ta, nếu như người không muốn, vậy phải sao đây?” Tô Nhạn Quy hí mắt nhìn Ninh Giản, lại thông thả nói.

Ninh Giản thủy chung không có nhìn hắt, ánh mắt dường như lưu tại nơi nào đó, nghe thấy Tô Nhạn Quy nói, liền vô thức tiếp một câu: “Đúng vậy... Phải sao đây?”

Một tiếng nước lao xao, Tô Nhạn Quy đã từ trong nước nhô lên phân nửa cơ thể, tựa ở bên bờ, kéo cổ y, hôn lên môi y.

Ninh Giản phản xạ mà từ chối, Tô Nhạn Quy không có nơi mượn lực, rất dễ dàng bị đẩy ra, ở trong nước chìm nổi một hồi, một lần nữa nhô lên mặt nước thì mới phát hiện Ninh Giản vẫn mở to mắt nhìn đầu đó.

Tô Nhạn Quy nở nụ cười: “Ninh Giản, người qua hôn ta một cái, ta liền mang người ra ngoài.”

Đoản kiếm keng một tiếng ra khỏi vỏ, từ rút kiếm đến đem đoản kiếm đặt trên cổ hắt cũng chỉ nháy mắt, nhanh đến khiến cho người ta thấy không rõ, Ninh Giản gắt gao mà nhìn chăm chăm Tô Nhạn Quy, lại chỉ nhúu mày không nói lời nào, trong mắt là không có cách, dường như ngoại trừ như thế, bản thân y cũng không biết xử lý Tô Nhạn Quy thế nào.

Phản ứng của Tô Nhạn Quy cũng nhanh, chỉ ngừng một lát, liền phóng về phía sau, lại cả người lặn trong nước.

Cho đến khi gợn sóng mặt nước thưa thớt, Ninh Giản mới hơi hơi thở dài xả giận, run rẩy bắt đầu đem kiếm một lần nữa thu về trong vỏ.

Y đã rất rõ ràng, Tô Nhạn Quy sẽ không chết đuối trong đầm nước này, chính là nhìn thấy Tô Nhạn Quy lặn xuống nước, thì tự dừng lại căng thẳng lên.

Căng thẳng như vậy vẫn liên tục đến khi Tô Nhạn Quy một lần nữa nổi trên mặt nước, trên mặt bày ra khí thế tuổi trẻ, từ đầu đến cuối lộ vẻ tươi cười khiến cho người ta thư thái, hần tiến gần bờ, liền cầm thứ gì đó trong tay quăng lên trên bờ.

Ninh Giản sửng sốt một chút, đi qua mới phát hiện là hai tấm đồng cỡ giống nhau, ước chừng dày độ một đốt ngón tay, là hình vuông được gọt giữa rất gọn gàng, một tấm mặt trên có khắc chữ “Nguyệt” kiểu chữ Triện, trên một tấm khác lại là chữ “Hoa”.

“Đây là...”

Tô Nhạn Quy cười cười chỉ chỉ trong nước: “Phía dưới vẫn còn, ta mới ngã xuống thì thấy.”

“Là Tô Thực để lại những chữ này...” Ninh Giản nhìn hai tấm đồng kia, một hồi lâu, liền đem đoản kiếm giắt vào bên hông, liền muốn nhảy xuống nước.

“Người làm cái gì vậy!” Tô Nhạn Quy kêu lên.

“Đi xuống đem tấm đồng đều vớt lên, chúng nhất định cùng kho báu có quan hệ.” Vừa nói, Ninh Giản đã xuống nước.

Tô Nhạn Quy vội vàng tóm lấy y: “Người ở trên bờ đợi, ta lặn xuống tìm là được rồi. Đáy nước có xoáy, người đi xuống rất nguy hiểm.”

Ninh Giản lắc đầu: “Người đi lên, ta đi lấy. Vô công ta tốt hơn người, hiểu có xoáy sẽ cảnh giác, sẽ không xảy ra tình trạng lúc trước nữa.”

“Không được...” Tô Nhạn Quy còn chưa nói hết, đã bị Ninh Giản trở tay ném lên bờ, chờ khi đứng lên nhìn, Ninh Giản đã lặn trong nước, ngay cả bóng cũng không thấy.

Tô Nhạn Quy há miệng thở dốc, tựa hồ muốn gọi, cuối cùng lại ngậm miệng, ngồi xuống bên bờ, nhìn hai tấm đồng chính mình mò lên, tự giễu mà nở nụ cười.

“Vì cái gì muốn vớt lên? Không vớt lên, y vĩnh viễn sẽ không biết...” Tự nhủ một câu, hần đem tấm đồng nhặt lên khỏi mặt đất.

Cho dù nghĩ, không mang lên Ninh Giản sẽ không phát hiện, sẽ không biết làm sao tiến lên, nói không chừng sẽ từ bỏ, sẽ cùng hần ở lại, thì hần cũng không cách nào lừa gạt chính mình.

Ninh Giản là toàn tâm toàn ý muốn tìm kho báu, rời khỏi nơi này.

Có lẽ Ninh Giản thật sự sẽ có một chút không muốn, có lẽ thời điểm giết hần sẽ bị thương tâm khổ sở, nhưng vẫn còn hơn hần, đối với Ninh Giản mà nói, có nhiều thứ quan trọng hơn.

Tỷ như kho báu, tỷ như Tam ca của Ninh Giản.

Mặt nước xôn xao, Ninh Giản từ trong nước trôi lên, đem ba, bốn tấm đồng ném lên bờ, rất nhanh liền lại lặn xuống nước.

So với bất kì lúc nào cũng tích cực hơn.

Tô Nhạn Quy ngồi bên bờ, nhìn thấy nước gợn dập dờn, đột nhiên có sự thôi thúc muốn khóc.

Khi mở miệng ra lại là ha ha bật cười, hần đem đầu chôn trong khuỷu tay, cái gì cũng không muốn nhìn, cái gì cũng không muốn nghe. Hần không sợ chết, chính là tiếp tục tiến lên, thời gian có thể cùng ở bên Ninh Giản sẽ càng ngày càng ít. Mỗi khi qua một cửa ải khó khăn, liền đại biểu cho khoảng thời gian vốn không nhiều, lại càng thiếu.

Động tác Ninh Giản thật ra lại rất nhanh chóng, hai lượt qua lại, mặt đất cũng đã xếp chín tấm đồng.

Y bò lên bờ, nhìn Tô Nhạn Quy ngồi chôn đầu ở đằng kia, liền đi qua, do dự một chút, đưa tay nhẹ nhàng mà vỗ vỗ đầu Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy cái mũi chua xót, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ nói giọng buồn bực: “Ta không phải trẻ con.”

“Được, người không phải.” Ninh Giản nói theo hần.

Tô Nhạn Quy lại chỉ cảm thấy càng thêm khổ sở, thuận theo như vậy, cũng chỉ là dung túng của trưởng bối với trẻ con, không phải điều hần muốn.

Ninh Giản sau đó không nói gì, cũng không có vội vã quay đầu sắp xếp lại mấy tấm đồng, chỉ là im lặng ngồi xuống bên cạnh Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy có thể cảm thấy hành động của y, lại thủy chung không thể ngẩng đầu lên, qua thật lâu, mới nghe được Ninh Giản nói: “Có đói bụng không?”

Nhịn không được cười khở, Tô Nhạn Quy nhắm mắt lắc đầu, cuối cùng ngẩng đầu, hướng Ninh Giản làm mặt quỷ. Tựa như khi còn bé, khi Ninh Giản đem hần trói lại tra khảo, hay là khi không chịu luyện kiếm bị phạt, làm một cái mặt quỷ, rồi tự mình cười trước.

Ánh mắt Ninh Giản tựa hồ nhu hòa xuống: “Đói thì bảo ta đi bắt cá.”

Nhìn thấy y đứng lên đi về phía đầm nước, Tô Nhạn Quy cuống quýt túm tay y: “Ta không đói bụng.”

Ninh Giản gật gật đầu liền một lần nữa ngồi xuống, không nói gì.

Tô Nhạn Quy biết y đang đợi mình mở miệng. Ánh mắt chuyển tới một đồng tám đồng trên mặt đất kia, hần mở miệng: “Cha ta để lại tám chữ, “Sơ túy nguyệt yêu hoa lạc tuyết phi”. Là phải đem mấy tấm đồng này ghép thành một câu sao?”

Ninh Giản đưa tay đem từng tấm đồng xếp ngay ngắn, đột nhiên liền chau mày lại: “Chỗ này chỉ có sáu chữ, còn thì đều lặp lại.”

Tô Nhạn Quy cũng có chút bất ngờ, vội vàng lại gần, quả nhiên nhìn thấy trên mặt đất chỉ có sáu chữ khác nhau, mấy tấm đồng còn lại, đều là mấy chữ trùng lặp.

Ninh Giản ngừng một chút, liền muốn đứng lên, Tô Nhạn Quy một phen giữ chặt y: “Ninh Giản...”

“Ta xuống lần nữa xem.”

“Ta đi!” Tô Nhạn Quy lại dùng sức mà kéo y, vượt lên đi đến bên đầm nước muốn nhảy xuống.

Lại không ngờ Ninh Giản đuổi theo phía sau: “Không cần, ta đi xuống là được rồi.”

Tô Nhạn Quy lập tức sững sờ tại chỗ, trơ mắt mà nhìn Ninh Giản biến mất trong nước, mới từ từ ngã ngồi trên mặt đất, nở nụ cười.

Người vẫn đang hoài nghi ta sao, Ninh Giản.

Hần nhìn mặt nước, rất lâu mới nhả ra một hơi thật dài, từ từ mà đứng lên, xoay người đảo tung mấy tấm đồng.

Tám đồng đều giống nhau, cầm lên sức nặng cơ hồ cũng tương tự, ngoại trừ chữ trên mặt, quả thật không có cái gì khác.

Hần nhớ rõ lúc còn rất nhỏ, dưỡng phụ đã từng cầm tay mà dạy hần nhận thức chữ trên mặt, đây là thứ hần phải nhớ cả đời.

Tám chữ, không phải rất dài, hần cũng từng hỏi qua dưỡng phụ đó là ý tứ gì, chính là người kia cũng chỉ mỉm cười, vỗ vỗ đầu hần, rồi sau đó lặng yên.

Con cháu Tô gia chỉ cần vẫn đem chân tướng lưu truyền tiếp là được rồi.

Những thứ gì thuộc về chúng ta, sẽ không cần phải nhớ.

Mà bây giờ bản thân vẫn đứng ở nơi này.

Tô Nhạn Quy lại thở dài, lúc này Ninh Giản tựa hồ tìm thật lâu, cho đến khi hần có chút nóng nẩy, chuẩn bị nhảy xuống tìm y, y mới từ trong nước hiện ra, vừa đem hai tấm đồng thả lên bờ.

Nhìn trên mặt y cũng có chút trắng, Tô Nhạn Quy liền sinh ra một tia không đành lòng, một tia oán giận vốn có kia đã sớm biến mất không dấu vết, hẳn chỉ là vờn tay, Ninh Giản do dự một chút, liền mượn lực của hắn bò lên bờ.

Tô Nhạn Quy không nói gì, Ninh Giản vừa lên bờ liền chạy đến trước mấy tấm đồng, Tô Nhạn Quy biết lòng y nôn nóng, liền cũng theo qua, đem mấy tấm đồng lật xong, lại nói: “Chữ như này thì là toàn bộ, thế nhưng cũng có hơn mấy tấm trùng lặp. Sao thế nhỉ?”

Ninh Giản nhìn mấy tấm đồng trên đất, sau một lát, mới đột nhiên nói: “Người nhớ mấy vết lõm trong thạch thất trước đó không?”

Tô Nhạn Quy ngẩng đầu: “Người là nó, thứ sắp xếp rất chỉnh tề đó?”

Ninh Giản gật đầu: “Mấy vết lõm này thoát nhìn giống như là... Một bài thơ.”

“Ý của người là, những chữ này là phải lấp vào mấy vết lõm bên kia?” Tô Nhạn Quy suy nghĩ một chút, “Thế nhưng cũng chỉ có tám chữ...”

“Người biết thơ liên hoàn không?” Giọng Ninh Giản có vẻ rất bình tĩnh.

Tô Nhạn Quy cũng liền theo thái độ của y, im lặng mà nghĩ: “Cái này ta biết, trò của đám văn nhân, cũng có người thích đem thơ ấy khắc vào nắp bình, trên bề mặt bát đĩa...” Nói đến đây, con mắt hắn cũng sáng lên, “Chính là dùng vài chữ làm thành một vòng, rồi mới có thể chọn tùy ý một chữ bắt đầu qua hai bên trái phải đọc tiếp, đều có thể ghép lại thành một câu thơ... Người là nói, tám chữ này cũng là phải đọc như thế sao?”

Ninh Giản lại gật đầu, lại vừa từ trong mấy tấm đồng lấy ra tám chữ không trùng, theo trình tự làm thành một vòng: “Sơ tuý nguyệt yêu hoa lạc tuyết phi, tuý nguyệt yêu hoa lạc tuyết phi (say mê trăng mờ mọc hoa quên tuyết bay)... Quả nhiên là thế sao?”

Tô Nhạn Quy hướng qua nhìn y sắp xếp, nghe được y nói như thế, suy nghĩ một chút, nói: “Thế nhưng ngược lại, “phi tuyết lạc hoa yêu nguyệt tuý (tuyết bay bay hoa rơi rơi mờ trăng say)”, cũng không thể tạo thành câu thơ sao? Vết lõm chỉ có bốn hàng, chúng ta làm sao biết phải lấp cái gì vào?”

Ninh Giản cũng lặng im.

Tô Nhạn Quy nhìn y, một lát tự cười giễu, quay đầu nhìn tám chữ làm thành vòng: “Hơn nữa, Ninh Giản... Người xem, nếu như đọc từ chữ “Phi” kia, phi sơ tuý nguyệt (bay lần đầu say trăng)... Rất kì quái nhỉ?”

Ấn đường Ninh Giản hơi hơi lộ một chút nhăn nhó, nhưng không nói gì, ánh mắt cũng thủy chung không rời khỏi mấy tấm đồng.

Tô Nhạn Quy nhìn quần áo ướt đầm trên người y, cuối cùng nhẹ nhàng kéo kéo tay y: “Trước tiên đem quần áo hong khô đã, rồi nghĩ sau. Hay là qua đồng lửa bên kia nghĩ coi.”

Ninh Giản dường như không có nghe hắn nói, Tô Nhạn Quy đợi một lúc, liền cắn răng, một tay lấy mấy tấm đồng ôm vào lòng, đứng lên đi qua đồng lửa kia.

Chỉ là vừa mới chuyển mình, đáy mắt đã vắt ngang một thanh đoản kiếm, mũi kiếm sắc bén, chạm tay vào phát lạnh.

Tô Nhạn Quy giương mắt, lại thấy Ninh Giản cầm kiếm đứng ở đó, trong ánh mắt nhìn mình đã có một phần sát ý.

Ngực phảng phất bị cái gì đó hung hăng chọc một chút, đau đến mức hắn trở tay không kịp, Tô Nhạn Quy lại không có lui, chỉ là cười nhìn vào mắt Ninh Giản, nói: “Đến bên đồng lửa xem, quần áo trên người người đều ẩm, không hong khô sẽ sinh bệnh.”

Dứt lời, liền cực tự nhiên mà chuyển qua bên cạnh, đi tới đồng lửa.

Cho đến khi đứng ở bên đồng lửa, đem mấy tấm đồng buông ra, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu là có thể thấy tay mình đang run lẩy bẩy.

Hắn biết mình đang sợ.

Sát ý trong mắt Ninh Giản cũng không phải giả, nếu như vừa rồi hắn có một chút làm bừa, hoặc là Ninh Giản nhấn tâm thêm một chút, nói không chừng kiếm đã cắt yết hầu hắn rồi.

Nhưng mà Ninh Giản cũng không có xuống tay, chỉ là đem đám tấm đồng còn lại chuyển qua, lặng yên mà ngồi xuống bên cạnh hắn.

Tô Nhạn Quy không biết bản thân lúc này nên vui mừng hay khổ sở.

Ninh Giản chỉ run lên giữ giữ quần áo trên người, liền hết sức chăm chú mà loay hoay nhấc mấy tấm đồng, Tô Nhạn Quy ngồi bên cạnh y, nhìn một hồi, liền không mở mắt nữa.

So với nhấc mấy tấm đồng, hắn chính là thích nhìn Ninh Giản.

“Ninh Giản, ngươi thật là dễ nhìn.”

“Ừm.” Ninh Giản không có giống mấy người đàn ông vì được khen đẹp mà thẹn quá thành giận, cũng không lộ chút vui sướng nào, chỉ là lên tiếng có lệ, hình như căn bản là không có nghe lời Tô Nhạn Quy nói.

Tô Nhạn Quy lòng khê động, liền cẩn cẩn thận thận tiến qua, vươn tay sờ vai Ninh Giản: “Quần áo người ẩm rất lợi hại, ta giúp người vắt nước.”

Ninh Giản không hề động, mặc cho tay Tô Nhạn Quy một đường từ trên vai dọc theo lưng mò bên hông, y cũng thủy chung chỉ là nhìn mấy tấm đồng trên đất, thỉnh thoảng đưa tay đổi đổi, cũng đủ khiến Tô Nhạn Quy sợ đến rụt tay lại, y lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Nhìn ra được quyết tâm của y, Tô Nhạn Quy liền không hề nhìn mấy tấm đồng, chỉ là túm lấy góc áo Ninh Giản, vừa nhân cơ hội ở trên người Ninh Giản sờ soạng mấy phen.

Thời gian trôi dần, quần áo cũng đã sớm vắt không ra nước, Tô Nhạn Quy sờ soạng một trận, cũng chỉ có thể rước lấy ngứa ngáy trong lòng, không hề có ích gì, liền bất mãn ngừng tay, ở bên xốc lại giấc ngủ.

Ninh Giản cũng dần dần không còn đổi mấy tấm đồng nữa, chính là nhìn chăm chăm không rời mắt, bốt đi tiếng vang khi đổi tấm đồng, trong sơn động càng có vẻ im lặng, chỉ có đồng lửa truyền đến tiếng lép bép nhỏ. Ngoài ra, liền tĩnh lặng đến như có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

Giữa mơ hồ Tô Nhạn Quy lại mở mắt, trước mắt là khuôn mặt Ninh Giản, ở bên ánh lửa hơi hơi nhuốm hồng, có vẻ rất là đẹp, dáng điệu tầm mắt buông xuống làm khí thế trang nghiêm hàng ngày của y cũng hết sức kín đáo, hàng mi hơi dài khiến cho y thoát trông như đại cô nương e lệ.

Tô Nhạn Quy nhin không được kêu một tiếng: “Ninh Giản...”

Ninh Giản không hề động, chính là rất hàm hồ mà đáp một câu.

Tô Nhạn Quy ngồi thẳng thân mình, nhìn y, không có nói gì nữa, một hồi lâu, liền đột nhiên ghé sát mặt y, cực nhanh mà hôn một cái.

Ninh Giản tựa hồ bị dọa, cả người nhảy dựng lên, đoán kiếm keng một tiếng ra khỏi vỏ, cho đến khi đặt trên cổ Tô Nhạn Quy, y mới hơi hồi phục lại tinh thần.

Tô Nhạn Quy cười hì hì nhìn y, Ninh Giản lại quen thói mà cau mày, rất lâu sau mới tra kiếm vào vỏ, không nói một tiếng mà quay đầu tiếp tục xem.

“Ninh Giản, ngươi nghỉ ngơi trước lát nữa lại xem.” Tô Nhạn Quy nhìn sự tích cực của y, trong lòng khổ sở, lại cũng chỉ có thể viện cái cớ nham nhở để khuyên.

Hắn không thể đối với người này nói, Ninh Giản, ngươi không cần nghỉ nữa, ngươi liền theo ta ở chỗ này sống hết đời đi.

Bởi vì hắn biết người này làm không được.

Ngay từ đầu, cũng chỉ là chính mình mộng tưởng hảo huyền.

Lại qua một hồi lâu, Ninh Giản cuối cùng mở miệng: “Ngươi ngủ đi, ta trông.”

“Bọn họ sẽ không dễ tìm vào như vậy đâu, không cần trông.” Tô Nhạn Quy theo bản năng liền phản bác.

Ninh Giản nhìn nhìn hắn, không nói gì, chính là đưa tay nhẹ vỗ vỗ đầu hắn.

Tô Nhạn Quy trừng mắt nhìn, tựa như đại cầu khôn ngoan bình thường, dựa vào bên tường nhắm mắt lại.

Ninh Giản nhìn thấy hắn ngủ rồi, mới từ từ thu tay, nhìn tay mình, lần đầu tiên sinh ra sự bối rối.

Y có thể rất rõ ràng mà nhìn thấy tử thân trong mắt Tô Nhạn Quy, chính là y không rõ người này tử thân cái gì.

Có lẽ là muốn sống chẳng. Ai không muốn sống sót chứ?

Một khi tìm được kho báu, điều tra rõ chuyện huyết mạch, người liên quan sẽ bị diệt khẩu.

Bắt đầu từ thời điểm quen biết, y chỉ biết bản thân cuối cùng có một ngày phải giết đứa bé này.

Cho dù nhiều năm như thế, nảy sinh cảm tình, chuyện này cũng chưa từng lung lay.

Chính là nghe Tô Nhạn Quy nhiều lần nói “Ninh Giản, ta thích ngươi”, nghe hắn bảo “Chúng ta cùng một chỗ”, nghe hắn nói chuyện sau này, sẽ sinh ra một tâm tình khó hiểu.

Cũng không phải lòng thương hại đơn thuần, cũng không phải chán ghét hay vui thích, chính là sẽ khiến y thấy khó chịu.

Tuy rằng khó chịu hình như cũng có thể nhẫn nại, nhưng khi Tô Nhạn Quy nhìn y, hỏi “Ngươi có phải nhất định muốn giết ta không”, y cũng đã nghĩ, có lẽ có thể không cần giết hắn nhỉ? Tỷ như đem hắn giam lỏng cả đời, hoặc là dùng chút bí dược đại nội làm hỏng tâm thần, khiến cho hắn dần dần hết cả đời, cũng không hẳn là không thể.

Không cần phải giết hắn.

Chính là nhìn thấy chờ đợi trong mắt Tô Nhạn Quy, y lại không dám cho hắn hy vọng như thế.

Huống chi, cách này, cho tới bây giờ lại chẳng phải cách hay ho gì.

Kinh ngạc mà suy nghĩ một hồi, Ninh Giản lại theo bản năng vươn tay, thật cẩn thận sờ lên đầu Tô Nhạn Quy.

*Cơm no rượu say: nguyên văn là “ăn ngon uống cay (ý chỉ uống rượu)”, mình chuyển qua ý này cho dễ hiểu =))) Bạn Giản là đồ thiếu máu não=)))

7. Chương 7

~Chương thứ bảy

~Tô Nhạn Quy có thể cảm giác được tay Ninh Giản dừng ở trên đầu mình, hắn tổn rất nhiều khí lực, mới khiến bản thân không đến mức bối vì đụng chạm kia của Ninh Giản mà rung động.

Tay Ninh Giản cũng không có dừng quá lâu, một hồi thì thu trở về, cái cảm giác ấm áp từ trên thân tách ra làm cho Tô Nhạn Quy cảm thấy chung quanh lập tức lạnh xuống. Hắn thủy chung không hề động đậy, làm bộ mình đang thật sự ngủ.

Một chút ánh nắng trên đỉnh sơn động kia đã sớm biến mất, tính canh giờ đã đêm khuya từ lâu, khắp nơi yên lặng như trước, nước chảy không tiếng động, lúc này ngoại trừ tiếng vang nhỏ của cành lá ở trong lửa cháy, liền chỉ còn lại tiếng lật tấm đồng của Ninh Giản.

Tiếng rất khẽ, thông thả mà có tiết tấu, khi thì dừng lại thật lâu, rồi một lần nữa vang lên, khiến Tô Nhạn Quy nghe có thể hiểu quá trình suy nghĩ của Ninh Giản.

Đêm càng sâu, có gió giống như từ ngoài động truyền vào, phát ra tiếng ù ù, tiếng thay đổi tấm đồng liền khe khẽ, đến cuối cùng thì ngừng lại, thật lâu không có vang lên, giống như Ninh Giản đã từ bỏ. Tô Nhạn Quy đợi thật lâu, mới chậm rãi giật giật, đợi một hồi, từ đầu đến cuối không nghe thấy động tĩnh gì, hắn liền trộm mở mắt, hướng sang bên cạnh nhìn.

Ninh Giản cũng không có từ bỏ.

Tám tấm đồng làm thành một vòng đặt ở trước mặt y, chỗ còn lại được để ở nơi đưa tay có thể đụng đến, mà y chính là vẫn không nhúc nhích ngồi ở chỗ kia, đoán kiếm như là đứa bé mà ôm vào lòng mình, hai mắt chớp cũng không chớp mà nhìn chăm chăm một vòng tám đồng kia.

Cái kiểu chuyên tâm này, phẳng phát hình thành một luồng không khí vô hình quanh quẩn bên y, cứ thế ở khoảng cách xa như vậy, Tô Nhạn Quy cũng vẫn có thể cảm giác được sự ám ảnh của y.

Đống lửa bên cạnh đã sắp tàn, ánh lửa tối dần, mới miễn cưỡng thấy bên ngoài len vào một tia sáng mỏng manh. Không ý thức là một đêm đã qua, sắc trời dần chuyển sáng rõ.

Tô Nhạn Quy ngồi một hồi, cuối cùng thở dài, duỗi thân cử động một chút, từ bên cạnh nhặt nhánh cây ném vào trong lửa.

Tiếng nhánh cây rơi vào trong lửa kinh động Ninh Giản, y lúc này mới đột nhiên nắm chặt kiếm, quay đầu nhìn về phía Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy dường như không có nhìn thấy động tác y cầm kiếm, chỉ là cười cười: “Người một đêm không ngủ sao?”

Thấy Ninh Giản sưng sốt, hắn liền chỉ chỉ đỉnh đầu: “Bên ngoài hình như trời đã sáng.”

Ninh Giản lúc này mới từ từ thả lỏng, quay đầu nhìn thoáng qua mấy tấm đồng trên mặt đất: “Mấy tấm đồng này, ngoại trừ chữ, cơ hồ hoàn toàn giống nhau, tìm không ra khác biệt. Nhưng ngay cả chữ cũng không hơn, tuy rằng bảy chữ trước bảy chữ sau đảo ngược đều có thể ghép thành câu thơ, đúng là hồi văn*, mà đầu đuôi không thể nối liền, thoát trông không giống như là liên hoàn.”

“Ở trong nước có thể còn cái gì chúng ta không phát hiện ra không?” Tô Nhạn Quy vừa nghe Ninh Giản nói, vừa nhìn trên mặt đất, cuối cùng chỉ nói một câu.

“Nếu Tô Thực quả thật chỉ để lại tám chữ này, như vậy ở đây chính là toàn bộ. Nên vết lõm là bốn hàng tổng cộng hai mươi tám, cho dù còn có tấm đồng sót lại trong nước, thế cũng chỉ là cùng mấy chữ này trùng lặp mà thôi.” Ninh Giản nói xong, lại vẫn đứng lên, nhìn về phía đầm nước, “Nếu không thì đem tất cả mấy tấm đồng tìm ra hết là được rồi.”

Tô Nhạn Quy ở phía sau giữ chặt y, chờ Ninh Giản quay đầu lại, hắn mới cười nói: “Ta đi. Quần áo người rất ướt vả mới hong khô, đừng đi xuống đầm nước nữa.” Hắn vỗ vỗ bả vai mình, “Ta tay trần thì không giống.”

Ninh Giản nhìn hắn một cái, không gạt đầu, lại dừng động tác.

“Ninh Giản, ta sẽ không lừa gạt người.” Tô Nhạn Quy cười meo meo mà bổ sung một câu, nhanh chóng ở khóe miệng Ninh Giản hôn trộm một cái, rồi sau đó chạy cực nhanh đến bên đầm nước nhảy xuống.

Ninh Giản kinh ngạc nhìn bọt nước bắn tung tóe trên đầm nước, rất lâu, cuối cùng rũ mi xuống.

Tô Nhạn Quy thoát trông vô cùng tích cực, chỉ chốc lát liền vơ hai tấm đồng bơi về, hướng trên bờ ném một cái, liền lại lặn xuống.

Ninh Giản trông bên bờ, đem từng tấm đồng đến bên đống lửa, phân loại kĩ càng chữ khác nhau.

Cho đến khi Tô Nhạn Quy trở đi trở lại bảy, tám lần xong, y mới đột nhiên phát hiện, thứ mình cầm trong tay, là một tấm đồng khác loại.

Y liền cứ thế cứng ngắc trên bờ, trên mặt vừa mừng vừa lo nói không nên lời, vẫn chờ Tô Nhạn Quy một lần nữa nổi lên, y mới nhẹ giọng gọi hắn lại: “Chờ đã.”

Tô Nhạn Quy nghe lời mà dựa bên bờ, trên mặt do vận động mạnh lâu dưới nước nên tái nhợt, khi đôi mắt đen huyền nhìn Ninh Giản, sẽ khiến Ninh Giản từ đáy lòng cảm thấy khổ sở, cứ thế cho đến lúc y mở miệng, có nhiều hơn một phần chần chờ: “Người xem.”

Tô Nhạn Quy hướng tám đồng y đưa nhìn qua, trong mắt liền sáng bừng lên.

Tám đồng kia kì thật cùng những cái khác cũng không có cái gì khác biệt, chỉ là khắc trên bề mặt của nó, cũng không phải tám chữ kia, mà là một chữ mới- Nhận.

“Ninh Giản!” Tô Nhạn Quy nở nụ cười khó có thể che giấu, kêu một tiếng, chờ khi thấy Ninh Giản im lặng mà nhìn mình, mới miễn cưỡng thu hồi.

Ninh Giản nhìn hẩn, sau một lúc lâu vươn tay: “Trước tiên đi lên đã.”

Tô Nhạn Quy có chút bất an mà mượn lực của y lên bờ, đi theo Ninh Giản tới bên đồng lửa, mới ngồi xuống, dựa vào tường hơi hơi thở phà phà, lại nhìn Ninh Giản không rời.

Ninh Giản đem tám đồng kia bỏ xuống, nhìn hai, ba chục tám đồng, trên mặt có chút ngưng trọng.

“Ninh Giản...” Tô Nhạn Quy nhỏ giọng gọi y.

“Hôm nay hơn một chữ, thì phiền phức một chút.” Một câu này nói xong cũng không vang vọng, thậm chí so với giọng nói hàng ngày còn khẽ hơn, Tô Nhạn Quy lại có thể cảm nhận rõ ràng được, lo nghĩ trong lời Ninh Giản.

“Hay là cũng chỉ nhiều hơn một chữ này?”

“Ai biết được.” Ninh Giản nhẹ nhả ra một hơi thở, lại đem tám đồng khắc chữ “Nhận” cầm lên, “Ai biết dưới mặt nước còn có bao nhiêu chữ không giống thế này? Cho dù thực sự chỉ có một cái này, nó nên đặt ở đâu? Nên lấp vào giữa hai chữ nào?”

Tô Nhạn Quy nhìn y, cái kiểu thất vọng kia vô cùng rõ ràng.

Vốn tưởng rằng tìm được đáp án chân tướng sự việc rồi, nhưng trong quá trình giải quyết, phát hiện vấn đề mới, hơn nữa ai cũng không biết phía sau còn có bao nhiêu vấn đề mới như vậy thành linh xảy ra.

Tô Nhạn Quy có thể hiểu rõ sự ưu tư gần như tuyệt vọng này của Ninh Giản, nhưng cũng khó có thể ức chế hưng phấn của mình.

Chỉ có không giải được những câu đố này, bọn họ mới có thể vẫn dừng tại nơi đây, không có lo lắng về nước sạch đồ ăn, hẩn thực sự không để tâm phải ở lại chỗ này bao lâu.

Thấy Ninh Giản tựa hồ đã lâm vào trầm tư, hẩn liền cẩn thận mà đem mấy tám đồng giành lấy để trên mặt đất, đến lúc ý thức được Ninh Giản cư nhiên không có phản ứng, Tô Nhạn Quy mới hắc hắc cất giọng cười: “Ninh Giản, suy nghĩ một đêm người cũng mệt mỏi rồi, dục tốc bất đạt, không bằng trước tiên nghỉ ngơi một lúc ha?”

Ninh Giản ngẩng đầu nhìn hẩn, không nói gì.

Tô Nhạn Quy vội vã đứng lên: “Ta đi tìm đồ ăn, người nghỉ ngơi.”

Ninh Giản từ đầu đến cuối nhìn hẩn, một hồi lâu mới hơi cúi đầu xuống, lại liếc mắt nhìn mấy tám đồng trên mặt đất, liền dựa về phía sau, ôm kiếm nhắm mắt lại.

Tô Nhạn Quy thấy y thoả hiệp, liền cười đến càng sáng lạn, ngây ngô mà nhìn khuôn mặt Ninh Giản rồi phát giác một hồi, mới rón ra rón rén đứng lên, đi tới bên bờ đầm bắt cá.

Thiếu đoạn kiếm của Ninh Giản hỗ trợ, bắt lên tự nhiên sẽ không thuận lợi, nhưng Tô Nhạn Quy chính là trong chốc lát liền gom được ba, bốn con cá, dùng cành cây xâu lại rồi gác nướng trên lửa. Quá trình nướng lại càng dụng tâm, mỗi một con cá cũng lật không ngừng, nướng đến thơm phức lại giòn tan, quả thực so với ở nhà còn cẩn thận hơn.

Cho đến lúc mùi cá thơm bốn phía, Ninh Giản mới từ từ mở mắt, nhìn Tô Nhạn Quy ở chỗ kia không tiếng động mà ngậm nga tiểu khúc lật lật cá nướng, lại bắt giác có hơi bật cười.

Tô Nhạn Quy quay đầu nhìn y: “Người cười cái gì?”

Ninh Giản lắc đầu, dáng cười rất nhanh liền phai nhạt, chỉ là duỗi tay qua giúp lật.

“Đừng lật, cái này có thể ăn rồi!” Tô Nhạn Quy nhìn con cá trong tay y nói.

Ninh Giản sững sốt một chút, liền cầm xuống, từng miếng từng miếng mà cắn.

Tô Nhạn Quy cũng cầm cá lên ăn, lại nhìn chăm chăm Ninh Giản.

Ninh Giản thủy chung hạ mắt tĩnh bơ, lâu một hồi, mới nói: “Nhìn cái gì?”

“Nhìn mỹ nhân.”

Ninh Giản ngẩng đầu quét mắt liếc hẩn, lại hạ mắt: “Có cái gì đẹp.”

Tô Nhạn Quy cười nhìn y, cũng không nói lời nào.

Ninh Giản biết hẩn hiện tại tâm tình tốt.

Từ nhỏ đến lớn, Tô Nhạn Quy là người không có cách nào che giấu tâm tình, chán ghét, căm hận, căng thẳng, tủi thân, hài lòng, hưng phấn... Đều có thể nhìn ra từ trên mặt hẩn.

Cho nên Ninh Giản khi biết hẩn đem nhiều bí mật giấu giếm như thế thì, thực sự vô cùng kinh ngạc.

“Ninh Giản, người nói người muốn cứu Tam ca, huynh đệ trong nhà người rất nhiều sao? Đều trông đẹp như người sao?”

Ninh Giản run rẩy một chút, phục hồi tinh thần, nhìn Tô Nhạn Quy, tựa hồ không ngờ hẩn sẽ hỏi cái vấn đề kiểu này. Một lát y mới nói: “Huynh đệ tỷ muội đều rất nhiều, ta... Xếp thứ năm. Chúng ta đều không phải chung một mẹ, cho nên trong không giống nhau.”

Tô Nhạn Quy trừng lớn mắt: “Vậy đám các người tình cảm tốt không? Người liều mạng muốn cứu Tam ca người như thế mà.”

Ninh Giản lại nhìn hẩn một cái, mới cúi đầu: “Ta... Mẹ ta khi sinh ra ta thì đã chết. Cứu cứu ta không hy vọng ta về với những người đó, tranh chấp thật lâu, mới giao ước xong, hàng năm ta phải ở trên núi Dịch Liên nửa năm, nửa năm còn lại, ta trở về, đều là theo Tam ca.”

Ninh Giản kể chuyện rất úp mở, Tô Nhạn Quy nghe không hiểu y chỉ “những người đó” là ai, chỉ có thể mơ hồ suy đoán người trong nhà phụ thân y. Dịch Liên Sơn hẩn thật ra là biết rõ, Ninh Giản chính là xuất sư từ Thiên Kiếm Môn núi Dịch Liên.

“Thế cha người đâu?”

“Ta cùng ông ấy không gần gũi.” Giọng Ninh Giản trả lời cũng thực bình thản. “Ngoại trừ Tam ca, ta cùng mọi người nơi ấy không gần gũi.”

Tô Nhạn Quy gật đầu: “Cho nên người phải cứu Tam ca người... Tam ca người, hẩn là xảy ra chuyện gì?”

“Bị giam lỏng. Nhà mẹ mẫu thân Tam ca bên kia thế lực rất lớn, Hoàng đế sợ bọn họ sẽ ủng hộ Tam ca làm Thái tử, liền đem hẩn giam lỏng.”

Tô Nhạn Quy vừa nghe vừa gật đầu, cho đến khi Ninh Giản nói xong, mới mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Ninh Giản, người lặp lại lần nữa... Ai giam lỏng Tam ca người?”

“Hoàng đế đem hẩn giam lỏng.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì nhà mẹ mẫu thân Tam ca thế lực rất lớn.” Ninh Giản tựa hồ không để ý, chỉ thuận miệng trả lời.

Tô Nhạn Quy cảm thấy bản thân hình như nghe đến chuyện rất nghiêm trọng.

“Ninh Giản, Tam ca người, tên gọi là gì?”

Ninh Giản ngẩng đầu, trong mắt có một tia nghi hoặc, sau một lúc do dự, lại vẫn trả lời: “Phượng Ninh Huyền.”

“Thế người?”

“Ninh Giản.”

“Không, chính xác cơ... Hoặc là nói, tên đầy đủ?”

“Phượng Ninh Giản.”

Hắn yêu một vị Hoàng tử.

Tô Nhạn Quy hoàn toàn mù mờ, trong não chỉ không ngừng quanh quẩn một câu.

Ninh Giản tựa hồ còn không có ý thức trong lời mình có bao nhiêu kinh người, chính là hết sức chuyên chú mà giầy vò cá trên tay.

“Ninh Giản, người cũng chưa từng nói người là một Hoàng tử.” Tô Nhạn Quy cuối cùng nhịn không được mở miệng, trong lời nói có vài phần như trẻ con oan ức mà tố cáo.

Ninh Giản dừng tay một chút: “Ta cũng chưa nói sao?” Y nghiêng đầu, tựa hồ đang trầm tư, sau một lúc lâu lại bồi thêm một câu, “Cũng có cái gì mà nói đâu.”

Tô Nhạn Quy nhảy dựng cả lên, há miệng lại một câu cũng nói không nên lời, rất lâu mới bắt mồm ngồi lại.

Quả thật có cái gì đâu, Hoàng tử cũng tốt, thứ dân cũng được, trong mắt hắn, đều chỉ là người này mà thôi.

“Ninh Giản, Phượng Ninh Giản. Kêu lên cũng không giống nhau a... Người căn bản là rắp tâm lường gạt.”

Ninh Giản nghi hoặc mà nhìn hắn một cái, sau một lúc lâu mới từ từ giải thích: “Tên này là người trên giang hồ gọi, bọn họ gọi như thế, ta cũng không có khả năng theo chân bọn họ nói, các người gọi sai rồi.”

Tô Nhạn Quy bị nghẹn một chút, lại nhịn không được nở nụ cười. Hắn có thể tưởng tượng, nếu người trên giang hồ nghe được Ninh Giản nói kiểu này, nhất định sẽ như mình, bị nghẹn đến nói không ra lời.

Bởi vì Ninh Giản cũng không nói sai gì, y bình thường thì không thích thân cận cùng người khác, có khi ngay cả tiếp xúc cũng không muốn gặp người, tính tình tự nhiên có chút ngạo mạn như vậy, do làm việc trên giang hồ, thì hai bên trái phải phải lưu lại tên mình.

Hắn lưu chính là hai chữ “Ninh Giản”, người trên giang hồ thấy, tự nhiên liền cho rằng “Ninh” là họ y, bởi vậy truyền ra, dần dà, cũng liền thành “Ninh Giản” hiện giờ.

“Ninh... Giản, Ninh, Ninh... Ninh Giản...” Vừa nghĩ, Tô Nhạn Quy vừa lặp lại mà gọi tên Ninh Giản, tận lực mà phát âm chuyển qua chuyển lại.

Ninh Giản bị hắn kêu một hồi như thế, cuối cùng mở miệng: “Đủ rồi.”

Tô Nhạn Quy cười nhìn y: “Gọi như vậy khá là thân thiết.”

Ninh Giản liếc hắn một cái, không có nói nữa.

Tô Nhạn Quy lại lộn lại mà gọi.

Cho đến khi lửa dần tắt, trong sơn động tối sẫm, mới nhìn thấy rõ ràng trời bên ngoài quả thật đã sáng.

Tô Nhạn Quy cầm một cành cây chọc đồng củi còn leo lét: “Ninh Giản, lại nói một chút về Tam ca người đi. Còn nữa, người là Hoàng tử ha? Thế Tần Nguyệt Sơ kia coi là nhân vật gì, cư nhiên dám đuổi giết người?”

“Tần Nguyệt Sơ là thủ hạ, người của Thái tử Phượng Ninh An.” Ninh Giản đáp một câu, ý tứ có vài phần lấp đi lấp lại.

Tô Nhạn Quy đương nhiên biết Tần Nguyệt Sơ là người của Thái tử, còn nghe Ninh Giản nói qua gã là Đại công tử của Tả thừa tướng đương triều, là thư đồng của Thái tử... Bất luận kiểu nào, thân phận cũng kém so với một Hoàng tử ha?

Ninh Giản lại như đã hiểu rõ rồi, lặng yên một hồi mới vòng vo trọng tâm câu chuyện: “Ngoại công Tam ca ta là Thái sư, cữu cữu nắm giữ mười tám vạn đại quân Tây Nam biên cảnh, mẫu thân Đức Phi địa vị chỉ sau Hoàng hậu... Không giống với ta.”

“Không giống chỗ nào?” Tô Nhạn Quy thuận theo hỏi y, hẳn biết rõ Ninh Giản, bản thân cho dù có hỏi thêm nữa, Ninh Giản cũng không hiểu mình nghi hoặc chỗ nào, là không có cách nói ra đáp án mà mình muốn.

“Mẹ ta là muội muội Môn chủ Thiên Kiếm Môn núi Dịch Liên, gọi là Đường Tổ Tâm.”

“A!” Tô Nhạn Quy kêu một tiếng, tên này hẳn đã nghe qua, Đường Tổ Tâm từng được ví là đệ nhất mỹ nhân vô lâm, cho dù chết bệnh đã nhiều năm, cũng vẫn thường có thể nghe thấy người trong vô lâm nhắc tới.

“Ta cũng không rõ lắm bà cùng Hoàng đế là sự tình ra sao, người trong cung nói bà cùng Hoàng đế giận dữ, tự mình chạy về Dịch Liên Sơn, cữu cữu ta lại nói là Hoàng đế bội tình bạc nghĩa... Tóm lại cuối cùng bà sinh ra ta, khó sinh mà chết. Hoàng đế nói không thể để con cháu hoàng thất lưu lạc nhân gian, cữu cữu thì nói mẹ ta không muốn ta cùng hoàng thất lại có liên quan đến nhau, cuối cùng tranh chấp không xong, cũng chỉ ước định được là hàng năm để ta ở lại Dịch Liên Sơn nửa năm cùng cữu cữu học võ, lại hồi cung trong nửa năm học công khóa lễ nghi.”

Tô Nhạn Quy nghe, liền ý thức được Ninh Giản xưng hô với phụ thân có chút kì quái. Y chẳng giống dân chúng bình thường gọi “Cha”, “Ông già” gì gì đó, cũng sẽ không giống các quý tộc gọi “Phụ thân”, “Phụ vương”, thậm chí sẽ không như người thường gọi Hoàng đế một tiếng kính trọng “Hoàng thượng”, “Thánh thượng”, mà chính là gọi “Hoàng đế”, đặc biệt xa lạ.

Thế là hẳn nhện không được hỏi: “Hoàng thượng đối với ngươi không tốt sao?”

Ninh Giản sững sốt một chút: “Thật ra cũng không phải, ta rất ít khi gặp ông ấy, có lẽ một năm chỉ có tầm tháng giêng sẽ gặp được. Ở trong cung ta đều là đi theo Tam ca, rất nhiều chuyện là hắn dạy ta.” Y dừng lại một chút, “Bởi vì ta không có mẹ, cữu cữu lại là người trong giang hồ, không có quyền thế gì, người trong cung cũng không quá để ý ta, trừ phi Tam ca thực giận.”

“Giận?”

Ninh Giản gật đầu: “Tam ca bình thường rất ôn hòa, chính là ngẫu nhiên sẽ nổi giận với kẻ dưới của hắn, nói ta là Hoàng tử, muốn bọn họ tôn trọng ta gì đó.”

Tô Nhạn Quy có chút dở khóc dở cười.

Người nên tức giận hẳn là chính Ninh Giản chứ? Theo như lời y nói, căn bản là không kẻ nào xem y là Hoàng tử, chẳng qua là bởi Hoàng đế không hy vọng có huyết mạch lưu lạc nhân gian, mới miễn cưỡng đem y đón trở về mà thôi.

Khó trách cho tới bây giờ ngay cả chính y cũng không xem mình là Hoàng tử.

Nghĩ đến đây, Tô Nhạn Quy lại nhện không được đối với Phượng Ninh Huyền vì bọn hạ nhân khinh nhờn Ninh Giản mà nổi giận sinh ra một tia thiện cảm nhân nhật.

“Hắn đối với ngươi thật đúng là không tệ.”

Ninh Giản gật gật đầu: “Mới lúc trước Tam ca còn nắm tay ta dạy ta viết chữ vẽ tranh, từng câu từng câu mà giúp ta học bài, có đồ gì tốt, cũng sẽ cố ý để dành, chờ lúc ta về thì cho ta. Chỉ cần là ta muốn, hẳn cái gì cũng có thể cho...” Nói tới đây, Ninh Giản vẻ mặt tự nhiên có một tia ngơ ngẩn.

Tô Nhạn Quy trong lòng cả kinh, theo bản năng hỏi: “Là ý gì?”

Ninh Giản không có nhìn hắn, ngược lại đột nhiên nói chuyện khác: “Năm ta mười bốn, Phượng Ninh An được lập làm Thái tử, khi đó trong triều có nhiều bè phái, Tam ca là uy hiếp lớn nhất của y... Khi đó trong triều xảy ra chuyện gì ta cũng không rõ ràng lắm, chính là sau khi Hoàng đế hạ chỉ, đem Tam ca giam lỏng ở hành quán phía Tây kinh thành, do Thái tử giám sát, Lễ bộ Lang trung Tần Nguyệt Sơ giúp trông coi. Ta sợ Phượng Ninh An sẽ làm tổn thương Tam ca, liền nửa đêm chạy tới phủ Thái tử dọa y.”

Tô Nhạn Quy phì một tiếng bật cười, hắn từ nhỏ là bị Ninh Giản lấy đoản kiếm bắc lên cổ dọa đến lớn, nghe Ninh Giản nói thế, thực dễ dàng có thể tưởng tượng được tình cảnh Ninh Giản nửa đêm chạy đến phủ Thái tử dùng kiếm gác cổ Thái tử.

Ninh Giản cũng không để ý, chỉ nói tiếp: “Cho nên từ sau đó, Phượng Ninh An liền cảm thấy còn hơn Tam ca, ta đối với y còn nguy hại hơn nhiều.”

Tô Nhạn Quy nhin không được phá lên cười: “Thái tử này cũng quá thú vị!”

Nhưng còn hơn Tam Hoàng tử bị giam lỏng, Phượng Ninh An cư nhiên cảm thấy Ninh Giản không quyền không thế, thậm chí đối với tình thế trong triều luôn là “Ta cũng không rõ ràng lắm” cũng có uy hiếp thì, người như vậy thật sự có thể làm Hoàng đế tốt sao?

Ninh Giản cũng không chính xác đoán được hắn suy nghĩ cái gì, nhưng tự nhiên cũng hiểu là mình cùng ca ca chênh lệch ở chỗ nào, nghe Tô Nhạn Quy nói thế, liền còn thật sự mà phân tích cho hắn:

“Tuy rằng ta không quyền thế, nhưng ta có thể uy hiếp tính mạng của y, từ xưa đến nay, dùng vũ lực đoạt ngôi lên làm Hoàng đế có khối người, ngay cả Thái tổ bản triều, cũng là binh biến lúc trước mà cướp được vương vị trong tay Hoàng đế, Phượng Ninh An xem trọng ta, là cẩn thận của y. Y muốn giết ta, cũng không đáng trách gì, ngôi vua là hấp dẫn rất lớn, y không thể cam đoan người khác sẽ không bị hấp dẫn.”

“Tam ca bị giam lỏng, đó là y nắm trong tay, mà ta không thế, ta lúc nào cũng có thể giết y, hơn nữa ta cũng là một Hoàng tử, cùng y có chung huyết thống.” Y nghĩ nghĩ, lại nói bổ sung, “Kì thật này cũng là ta muốn, y một lòng muốn giết ta đoạn tuyệt vĩnh viễn hậu họa, liền không có cách nào bặt lòng đi quản Tam ca.”

Tô Nhạn Quy nghe thế, mới từ từ thu lại nụ cười.

Có một số việc, lúc nghe được có thể còn không phát hiện chỗ khác biệt, nhưng chung quy sẽ có chỗ rất nhỏ đem khác biệt này mở ra vô hạn, khiến cho người ta không thể không nhìn thẳng vào.

Trong lời Ninh Giản, hắn là tuyệt đối nghĩ không ra. Hắn chỉ biết cảm thấy Thái tử này bệnh đa nghi nặng đến mức mù quáng, lại cảm thấy kẻ quăng dưa hấu ngó cây vừng* thực ngu. Chính là hắn sẽ không nghĩ lâu dài, nhìn không ra Phượng Ninh Giản cùng Phượng Ninh Huyền so sánh với nhau, ưu thế ở chỗ nào.

Mà Ninh Giản đối với thế cục trong triều đều là “Ta cũng không rõ lắm”, lại có thể rất dễ dàng mà chỉ ra, thậm chí lợi dụng điểm này.

Tô Nhạn Quy bây giờ, mới có cảm giác mình yêu một người là Hoàng tử.

“Ta mười lăm tuổi xuất sư, bắt đầu ở bên ngoài hành tẩu, Phượng Ninh An cũng bắt đầu trắng trợn tìm người tới giết ta, đó chính là Tần Nguyệt Sơ.”

Tô Nhạn Quy không nói gì, điều này hắn hoàn toàn có thể suy đoán được, bởi vì bọn họ hiện tại đang bị Tần Nguyệt Sơ đuổi theo.

“Chính là không đến nửa năm, hành vi của Tần Nguyệt Sơ có chút kì quái, hắn sẽ đuổi theo ta, nhưng lại cũng không để quá nhanh, thậm chí khoan nhượng.”

“Người không phải nói võ công của người so với gã tốt hơn?” Tô Nhạn Quy không hiểu.

Ninh Giản nói: “Nhưng dù sao cũng là lúc song quyền khó địch lại tứ thủ, nhưng mà hắn cũng không có dùng sát thủ. Ta bắt đầu nghĩ đến Phượng Ninh An thả lỏng cảnh giác với ta, còn cố ý mỗi đầu năm lại dọa y một lần, nhưng sau đó mới biết đó là bởi vì Tam ca.”

Tô Nhạn Quy trong lòng khẽ động, Ninh Giản nói nhiều lần, đều là Tam ca y như thế này như thế nọ vì y, lại thủy chung cũng không nói y vì cái gì phải cứu Phượng Ninh Huyền. Hơn nữa theo lời y nói bây giờ, Tần Nguyệt Sơ vốn nên làm bộ muốn đuổi giết y, rồi lại khắp nơi buông tha cho y mới đúng, thế vì cái gì lúc Ninh Giản trở lại trấn Nguyệt Nha, lại thăm hại đến vậy?

“Tam ca người, cùng Tần Nguyệt Sơ giao hẹn cái gì sao?”

Tay Ninh Giản nắm kiếm chính là cảm thấy căng thẳng, Tô Nhạn Quy biết mình đoán đúng rồi.

Nhưng hần nghĩ không ra có cái giá nào, mới có thể khiến cho thủ hạ của một vị Thái tử động tâm. Phượng Ninh Huyền có cái gì, Thái tử hần là cũng có, Phượng Ninh Huyền có thể cho Tần Nguyệt Sơ cái gì, Thái tử cũng không thể không cho nổi.

“Tần Nguyệt Sơ... Thích nam phong, đây là mọi người trong kinh đều biết.” Ninh Giản hạ mắt.

Tô Nhạn Quy hít một hơi khí lạnh: “Gã thích Tam ca người?”

Ninh Giản mặt nhăn xoắn mày không có trả lời.

Tô Nhạn Quy lại thử nói thăm dò: “Thế... Tam ca người, chẳng lẽ là đồng ý với gã... Cho nên gã mới bằng lòng buông tha người?”

Ninh Giản nhắm nhắm mắt: “Ta nhiều năm bên ngoài, cái gì cũng không biết...”

“Cho nên người liền một lòng muốn đem Tam ca người từ chỗ gã cứu ra?” Tô Nhạn Quy rất tự nhiên mà suy đoán, “Nhưng mà Ninh Giản, nói không chừng Tam ca người cùng Tần Nguyệt Sơ có tình ý, chính là không muốn nói với người? Người như vậy có thể nào chia rẽ một mối nhân duyên tốt không a?”

Ninh Giản lạnh lùng thốt ra: “Tam ca lúc mới bị giam lỏng, Tần Nguyệt Sơ từng muốn đổi với hần... Kết quả hần vì tránh né, thà rằng từ trên tiểu lâu giam lỏng nhảy xuống, ngã gãy chân.”

Tô Nhạn Quy âm thầm le lưỡi: “Thật lợi hại.”

“Muốn dẫn Tam ca đi, chỉ có thể khiến Hoàng đế thu lại lệnh giam lỏng, thế là ta liền đi tìm Hoàng đế.”

“Hoàng đế nói với ta, dân gian vẫn lưu truyền, nói Người không phải con của Thái tử, mà là con của Hoàng đế Quân Kỳ triều trước. Sử quan Tô Thực triều trước nắm chân tướng huyết mạch hoàng thất, còn có kho báu bí mật triều trước để lại, trốn ở vùng lân cận Diệp thành. Người muốn ta tìm Tô Thực, tốt nhất chẳng những có thể tra được chân tướng, còn có thể tìm được kho báu, giết người diệt khẩu. Chỉ cần ta làm được, Người liền hạ chỉ đem Tam ca cùng ta biếm làm thứ dân, thả chúng ta đi.”

“Này có thể sao?” Tô Nhạn Quy không khỏi hoài nghi. Nói sao cũng là Hoàng tử, Ninh Giản không nói đến, Phượng Ninh Huyền chính là thân thể hiển hách đó.

Ninh Giản nhìn hần một cái, rồi sau đó cúi đầu: “Dù sao cũng phải thử xem, không phải nói quân vô hí ngôn sao?”

Tô Nhạn Quy gật đầu, suy nghĩ một lúc, mới hỏi tiếp: “Việc này, Tần Nguyệt Sơ biết, mà Thái tử không biết?”

Ninh Giản lắc đầu: “Bọn họ đều biết, Thái tử sợ ta tìm được kho báu, lập công lớn, sẽ khiến Hoàng đế đổi ngôi Thái tử, cho nên vẫn muốn cướp đoạt trước ta; Tần Nguyệt Sơ... Sợ ta mang Tam ca đi, cũng sẽ không tha ta. Mấy năm trước, ta phao tin nói trong kho báu có bí kíp võ công, còn nói triều đình muốn cướp, mới đưa người trong giang hồ kiểm chế bọn họ, nhưng mà giờ Hoàng đế bệnh nặng, Phượng Ninh An nôn nóng, Tần Nguyệt Sơ cũng nôn nóng.”

Một khi Hoàng đế chết rồi, Phượng Ninh Huyền kết quả tốt nhất, cũng chỉ có thể cả đời bị giam lỏng, vĩnh viễn không có khả năng rời đi.

Tô Nhạn Quy không có hỏi tiếp, hần không muốn hỏi Ninh Giản, người có phải cũng nôn nóng không.

Qua thật lâu, hần mới khẽ nói: “Ninh Giản, người có phải rất thích Tam ca người không?”

Ninh Giản sững sốt một chút, gật gật đầu nói: “Tuy rằng không biết vì cái gì hần lại đối tốt với đệ đệ khác mẹ như ta, nhưng ta nhận thấy, hần là ca ca ruột của ta, duy nhất.”

Tô Nhạn Quy cười cười, nói phụ họa: “Cũng đúng.”

“Cho nên ta nhất định phải cứu hần.” Ninh Giản trong giọng nói có hơn một phần kiên định, phảng phất đang nhấn mạnh cái gì đó, “Ta nhất định phải tìm được kho báu, tra ra chân tướng, hủy diệt tất cả chứng cứ. Ta nhất định phải quay về Vĩnh thành, dẫn hần đi.”

Cho nên nhất định phải giết ta.

Tô Nhạn Quy thay y bổ sung một câu, trên mặt lại nở nụ cười ôn nhu: “Đương nhiên, có ta ở đây, người nhất định có thể tìm được kho báu.”

Ninh Giản không có trả lời, chính là lại nhìn thoáng qua mấy tấm đồng trên mặt đất.

Tô Nhạn Quy vội nói: “Những gì ta biết đều nói hết rồi. Chữ cha ta cho ta thật sự chỉ có tám.”

Ninh Giản yên lặng một lát, mới nói: “Ta không hoài nghi người. Chính là chữ nhiều hơn...” Tay y thời khắc đó dừng ở trên tấm đồng có khắc chữ “Nhạ”.

“Cha ta sẽ không lừa ta, ổng nếu chỉ để lại tám chữ, vậy...” Nói tới đây, Tô Nhạn Quy đột nhiên ngừng lại, hẩn nhìn tấm đồng Ninh Giản đụng vào, “Chữ “Nhạ” này, lại tương tự với tên ta.”

Ninh Giản chấn động, ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, lại quay đầu nhìn tấm đồng kia: “Tên là Tô Thực đặt cho người?”

Tô Nhạn Quy gật đầu: “Cha ta nói, “Thân như nhạ bay Phương Bắc, ngày đêm trông ngóng về Nam”, ông ấy cho dù đang ở Diệp thành qua hơn nửa đời, nhưng dù sao vẫn hy vọng một ngày kia có thể trở lại Vĩnh thành, lá rụng về cội, cho nên đặt cho ta tên Nhạ Quy.”

Ninh Giản không có lên tiếng trả lời, chỉ nhú mày trầm tư, rất lâu, đột nhiên ánh mắt sáng lên: “Là Nhạ Quy!”

Tô Nhạn Quy bị y kêu thì không hiểu, liền cười trêu y: “Là Nhạ Quy a, Ninh Giản, ta lần đầu tiên nghe thấy người gọi tên ta đó.”

Ninh Giản lúc này mới có chút nghi hoặc mà ngẩng đầu nhìn hẩn.

“Người luôn “tiểu quý, “tiểu quý” mà gọi ta, một tiếng Nhạ Quy này gọi cũng đủ thật êm tai, nào, gọi nữa đi.” Nói xong, Tô Nhạn Quy lại đưa tay nâng cằm Ninh Giản, một dạng ác bá đùa giỡn dân nữ.

Tay Ninh Giản vừa nhắc, đoản kiếm hung hãn gõ mu bàn tay hẩn một chút, Tô Nhạn Quy kêu “Ồi” một tiếng, lúc này mới ngoan ngoãn thu tay: “Tên của ta xảy ra chuyện gì?”

Ninh Giản chỉ vào mấy tấm đồng làm thành một vòng trên đất: “Riêng tám chữ này, không thể thật sự tạo thành liên hoàn, chính là thêm hai chữ “Nhạ Quy”, liền vừa vặn. Dưới nước nhất định còn có tấm đồng khắc chữ “Quy”.”

Tô Nhạn Quy trừng lớn mắt: “Người là nói, tên của ta là mấu chốt trong đó?”

Ninh Giản vừa gật đầu, vừa đã đứng lên hướng bờ đầm đi tới, Tô Nhạn Quy trơ mắt nhìn thấy y nhảy xuống, sau một lúc lâu ôm mấy tấm đồng trở bề, liền trở đi trở lại lặn xuống nước.

*Quăng dưa hấu ngó cây vừng: đại khái là nhạt ẹc thứ nhỏ, lại đem thứ to vứt mất, hay chính là đứng núi này trông núi nọ, công dã tràng...

*hồi văn: thơ văn đọc xuôi ngược gì cũng được.

chống cằm có dưa cổ giầu, và có dưa cổ moi, cuối cùng thì giấy ko bọc ẹc lửa, haiz...

8. Chương 8

~Chương thứ tám

~Lúc này đây có manh mối, Ninh Giản lại càng có vẻ tích cực hơn, vài lần qua lại, tấm đồng lên đến bốn mươi thì, y mới bò lên trên bờ, hơi hít thở một hồi.

“Như vậy là toàn bộ rồi sao?” Thấy động tác của y, Tô Nhạn Quy nhin không được hỏi.

Ninh Giản gật đầu: “Thơ có bốn câu, chữ không giống nhau, nhất định mỗi chữ có bốn tám đồng, khiến cho người ta không thể thăm dò quy luật. Tám chữ này cùng tên của người tổng cộng mười, vừa vắn bốn mươi tám.

Tô Nhạ Quy vừa nghe, vừa sắp xếp mấy tám đồng.

Quả nhiên như Ninh Giản nói, mỗi chữ vừa đúng bốn tám, ngoại trừ chín chữ vốn đã phát hiện, còn có bốn tám đồng trên khắc chữ “Quy”.

Tô Nhạ Quy có chút tuyệt vọng.

Lúc này đây Ninh Giản thật đã giải ra một đề khó, mà sau khi qua được cửa ải khó khăn này, có thể hay không cũng đã là điểm cuối cùng?

Hắn ngẩng đầu nhìn Ninh Giản, Ninh Giản lại không nhận thấy, chỉ là chuyên tâm mà đem tám đồng bày ra.

“Tô Thực lá rụng về cội, gốc rễ cũng chính là lúc ban đầu. Vậy lấy “Nhạ Quy” làm đầu, sau chữ “Quy” nối liền tám chữ, “Sơ túy nguyệt yêu hoa lạc tuyết phi”, “Phi” thì liền hoàn tiếp nối “Nhạ”... Nếu ông ta lấy hai chữ làm tên người, vậy đem mỗi chữ cách xa nhau thử coi.”

Ninh Giản vừa tự nói một mình, vừa lấy tám đồng tương ứng xếp thành bốn hàng.

“Nhạ quy sơ túy nguyệt yêu hoa, sơ túy nguyệt yêu hoa lạc tuyết phi nhạ, hoa lạc tuyết phi nhạ quy sơ.(Nhạ quay về lần đầu say trăng mơ hoa, say trăng lần đầu mơ hoa quên tuyết. Trăng mơ hoa tuyết rơi rơi nhạ bay bay, hoa rơi rụng tuyết bay bay nhạ quay về lần đầu- tạm dịch)”
Đọc đến chữ sau cùng, Ninh Giản cuối cùng nhàn nhạt nở nụ cười.

Tô Nhạ Quy nhìn dáng tươi cười lần đầu tiên nhìn thấy trên mặt y, liền cũng nhịn không được nở nụ cười theo. Trong lòng mặc dù khổ sở, nhưng nhìn thấy dáng cười của Ninh Giản, hắn lại nghĩ, như vậy đã đáng giá lắm rồi.

Rõ ràng là dáng cười không ra tiếng, Ninh Giản lại cảm thấy dường như, khoảng cách chỉ trong chốc lát, trở nên gần hơn.

Tô Nhạ Quy trống ngực đập liên hồi, không hiểu sao lại sinh ra vài phần ngượng ngùng, trong lúc nhất thời ngay cả tay cũng không biết để đâu, nói quanh co nửa ngày, mới nói: “Ninh Giản thông minh nhất.”

Này vốn là câu nói thường ngày lấy lòng trêu chọc Ninh Giản, lúc này nói ra miệng, lại cũng có chút xa cách cùng xúc động khó hiểu, Tô Nhạ Quy cào cào tóc, có chiều hướng không tốt mà cúi đầu.

Ninh Giản đương nhiên không rõ tâm tư hắn so với con gái còn nghìn hồi trăm chuyển hơn, thấy hắn cúi đầu, cũng liền nhớ tới cách giải câu đố liên hoàn thơ này, khoảng cách với kho báu lại tiến thêm một ít, cảm thấy được Tô Nhạ Quy lộ ra một tia hơi chán nản cũng là bình thường, liền sờ sờ đầu hắn như trấn an đứa bé, không nói gì.

Chính là một cái sờ này, chán nản đầy đặc bao phủ xung quanh Tô Nhạ Quy lại càng phát ra rõ ràng hơn, như đại cầu bị chủ nhân dạy bảo ngồi chồm hổm ở kia, chỉ nhìn thấy đỉnh đầu.

“Không phải bị giam hãm ở chỗ này, cũng tốt.” Ninh Giản không biết làm nào cho phải, suy nghĩ nửa ngày mới nói ra một câu an ủi không đến nơi đến chốn.

“Nếu có thể bên cạnh người, cả đời lưu lại nơi này ta cũng rất vui vẻ.”

“Nhưng mà thế giới rộng lớn bên ngoài, có rất nhiều thứ người chưa từng thấy, không phải rất đáng tiếc sao?”

Tô Nhạ Quy cắn răng: “Sau khi ra ngoài người phải giết ta.”

Ninh Giản nhất thời ngậm miệng. Tô Nhạ Quy không nói, y cũng sắp quên mất rồi.

Cả hai cùng yên lặng, được một lúc, Tô Nhạ Quy thật cẩn thận mà kéo mí mắt lên lên liếc Ninh Giản, thấy Ninh Giản còn ngẩn ngơ ở đằng kia, liền ngẩng đầu lên.

“Ninh Giản, người đừng cử động.”

Ninh Giản trừng mắt nhìn, vẻ mặt mờ mịt.

Tô Nhạn Quy khẽ cười hì hì một tiếng, liền ấn vai y, tiến qua hôn trên môi Ninh Giản.

Khi môi cùng môi chạm nhau có thể rất nhanh chóng cảm giác được sự ẩm áp, Ninh Giản vẫn đang nghĩ đến một câu “Đừng cử động”, trong lúc nhất thời liền thực sự không có đẩy hấn ra.

Tô Nhạn Quy cứ như vậy công khai mà hôn, rồi sau đó càng tỏ ra hung hăng càn quấy mà đem đầu lưỡi với vào.

“A...” Ninh Giản hừ một tiếng, nhả mày lại, tay cũng đặt trên cánh tay Tô Nhạn Quy.

Tay Tô Nhạn Quy ấn trên bả vai y túm chặt, lại khấn trương mà tiến nhanh về phía trước ở trong miệng y quần quýt.

Ninh Giản thủy chung giương mắt, dường như bị hành động của hấn dọa, rõ ràng muốn đem người đẩy ra, rồi lại chập chạp không hề động thủ.

Tô Nhạn Quy cũng không có thâm nhập, chỉ chốc lát liền buông y ra, hạ mắt rất chi là tủi thân mà lên án: “Người một chút cũng không chuyên tâm.”

Ninh Giản lấy mu bàn tay che miệng, vẻ cau mày vô tội khiến cho Tô Nhạn Quy cảm thấy vô cùng động lòng người.

Thế là hấn nở nụ cười: “Được rồi, chúng ta làm sao đem mấy tấm đồng này về sơn động bên kia đây?”

Ninh Giản run một chút, từ từ buông tay, rất tự nhiên mà bị hấn chuyển đề tài: “Hiện tại còn không biết bọn Tần Nguyệt Sơ có phải đã phát hiện cách giải quyết của cánh cửa này chưa, nếu bọn họ đã phát hiện ra sơn động kia, chúng ta từ trong nước quay lại sợ rằng cũng rất nguy hiểm.”

“Vậy không cần quay lại là được.” Tô Nhạn Quy cười đến vui vẻ, vẻ mặt không hề hấn gì.

“Dù vậy cũng phải trở về.”

Tô Nhạn Quy không đồng ý nói: “Kì thật Ninh Giản người ngấm lại đi, mấy tấm đồng vốn là ở trong nước, cho dù chúng ta không bơi sang bên này, cũng hoàn toàn có thể tìm được tấm đồng, gỡ ra được bí ẩn. Cho nên sơn động bên này, nói không chừng chỉ là lòng riêng của người dựng nên, ở lại không muốn tiếp tục đi tìm kho báu, lại không muốn quay ra gặp người bên ngoài. Cho nên chúng ta hoàn toàn có thể ở lại...”

Hấn còn chưa nói xong, Ninh Giản đã cắt lời hấn: “Được rồi, chúng ta có thể trước tiên đem mấy tấm đồng ném lại vào nước, sau đó cùng nhau bơi về bên kia, chờ xác định trên bờ không có ai, người thì ở lại bên đó trông, ta lại quay lại trong nước đem mấy tấm đồng vớt lên.”

Tô Nhạn Quy theo dõi y, cuối cùng thở dài: “Được rồi được rồi, chúng ta quay lại.” Vừa nói, vừa ôm năm, sáu tấm đồng quăng vào nước.

Ninh Giản có trì độn nữa, cũng phát hiện ra hấn đang tức giận, vừa nhặt mấy tấm đồng đi theo sau Tô Nhạn Quy, vừa gọi một tiếng: “Tiểu quỷ...”

“Hôn ta một chút thì không giận nữa.” Tô Nhạn Quy cũng không quay đầu lại mà nói một câu.

Ninh Giản đứng tại chỗ, nhìn hấn đi đi về về trước mặt một chuyển, mấy tấm đồng rơi xuống nước thì khơi dậy từng đợt hoa nước vẩy hết lên người y, y mới cầm mấy tấm đồng trong tay ném theo.

Tô Nhạn Quy tựa hồ cũng chỉ là muốn được lợi trên miệng, chờ mấy tấm đồng quăng xuống hết, liền hướng đầm nước lao xuống, nhanh chóng biến mất trong nước.

Ninh Giản nắm kiếm theo sát phía sau, trong lòng lại có chút than khổ.

Y từ bên kia bơi qua thì đã mệt gần chết, nếu không phải Tô Nhạn Quy đứng lúc kéo y, y sợ là thật đã chết trong nước rồi, lúc này đuổi theo Tô Nhạn Quy nhảy vào nước, cũng không có phòng bị, mặc dù đã có một lần kinh nghiệm nên không đến mức bị dòng nước xoáy bất thành hình khiến cho trở tay không kịp, nhưng cũng dần dần nghĩ sức người không bằng được.

Theo sát phía sau, Tô Nhạn Quy phía trước đột nhiên bơi trở lại, nắm cánh tay y kéo lên trước.

Chờ đến sát mặt nước, Ninh Giản liền vô thức mà tóm chặt đoạn kiếm trong tay, hai người xê nước mà ra, kiếm trong tay y cũng keng một tiếng rút ra.

Nhưng mà mặt nước gió êm sóng lặng, đến khi tiếng nước vỗ bờ ngừng lại, cũng chỉ có thể nghe được tiếng gió thổi ù ù trong sơn động.

Rồi sau đó y nghe được tiếng của Tô Nhạn Quy mang theo ý cười: “Ninh Giản, không có ai, thu kiếm lại đi.”

Ninh Giản mở mắt ra, thấy trước mắt là sơn động bên này đầm nước, khoảng không trong động, ngoại trừ bốn hàng vết lõm nông nông, lại không có gì đặc biệt.

Y nhẹ thở hắt ra, liền lại nghe thấy Tô Nhạn Quy nói: “Ta xuống dưới vớt tám đồng, người ở trên bờ canh.”

Ninh Giản vô thức mà quay đầu lại, Tô Nhạn Quy cả cơ hội nói cũng không cho y, đã một lần nữa lặn trong nước, để lại Ninh Giản một mình ở đó.

Ninh Giản sau một lúc lâu mới bò lên bờ, nắm lấy kiếm của mình, nhìn mặt nước hơi hơi dập dờn, trong lòng sinh ra một nỗi khó chịu nói không nên lời.

Đi lên rồi lại đi xuống đến thuận lợi, Tô Nhạn Quy mấy lần qua lại liền đem tám đồng đều mang cả lên, cuối cùng vịn vào bờ, hai mắt tỏa sáng nhìn Ninh Giản, giống tiểu cầu chờ phần thưởng.

Ninh Giản rất tự nhiên mà muốn đưa tay vỗ đầu hắn, Tô Nhạn Quy cả người lại như người cá mà lách mình tránh ra, rồi lại bơi trở về thì, hai mắt sáng long lanh như trước mà nhìn y.

“Làm gì thế?” Ninh Giản khó hiểu.

Tô Nhạn Quy thu lại vẻ kì lạ mà thở dài, trông mắt vừa chuyển, chỉ chỉ má trái mình: “Hôn một cái.”

Ninh Giản không rõ cái người này là ra làm sao, đột nhiên lại như khi còn bé ăn vạ làm nũng, nhưng nhìn đến hần bởi vì thời gian dài ngâm trong nước mặt có chút nhợt cùng đầu ngón tay da nhăn nheo, liền có chút mềm lòng.

Đến gần cho có lệ, Ninh Giản ở nơi Tô Nhạn Quy chỉ chạm một chút, rồi sau đó vỗ vỗ đầu hắn: “Thoả mãn rồi thì mau lên đây.”

Tô Nhạn Quy lúc này mới cười meo meo mà bò lên bờ, rất là tích cực mà chạy qua đem mấy tám đồng chia xong xuôi.

“Trực tiếp đem tám đồng lấp xuống dưới là được hả?”

Ninh Giản nghe vậy nhìn lại, rồi sau đó gật đầu, vừa nâng kiếm đi tới cạnh cửa: “Người lấp đi, ta đề phòng có người vào.”

“Được.”

Nghe Tô Nhạn Quy ngoan ngoãn đáp lại, Ninh Giản nhin không được mà bồi thêm một câu: “Cẩn thận một chút, đề phòng có cơ quan cạm bẫy.”

“Được!” Tô Nhạn Quy đáp lại càng vang, nhìn bóng lưng Ninh Giản, khoé miệng lại nhin không được cong lên.

Tám đồng cuối cùng lấp vào vết lõm, mặt đất đột nhiên rung lắc, Tô Nhạn Quy cả kinh, nhảy lui vài bước qua hai bên trái phải, dựa sát vào bên Ninh Giản.

Ninh Giản cũng quay đầu lại, một tay đỡ hắn, không nói gì.

Nơi có vết lõm lại hé ra một khoảng, lắc lư cuối cùng dừng lại thì, lộ ra chính là một cầu thang chẳng biết thông đến nơi nào. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Ninh Giản tranh đi trước, đi tới cầu thang nhìn xuống, chỉ thấy phía dưới một khoảng đen kịt, cái gì cũng không nhìn thấy.

“Chỉ có thể xuống dưới.” Ninh Giản nói một câu.

“Chúng ta có dạ minh châu.” Tô Nhạn Quy trong giọng nói còn có vài phần đắc ý.

Ninh Giản quay đầu lại nhìn hẩn một cái, liền gạt đầu, lấy dạ minh châu ra, dẫn đầu đi xuống dưới.

Cầu thang rất dài, hai người đi xuống hẩn, mới phát hiện phía dưới là một hành lang ngoằn ngoèo không biết tới đâu.

Trần hành lang rất cao, hai bên trái phải cũng trống trải, giá nền đồng đen đặt có khoảng cách, vô cùng tinh xảo, bên trên đều có một ngọn nến độ dài tương đương nhau, chỉ là bọn họ cũng không dám tùy tiện qua châm.

Ninh Giản vẫn cầm kiếm cảnh giác mà đi ở trước, Tô Nhạn Quy vài lần muốn lướt qua y, đều bị y kiên quyết ngăn cản, cái dáng vẻ người bảo vệ này khiến Tô Nhạn Quy vừa mừng vừa ảm ức.

Đi hơn nửa canh giờ, mới phát hiện tận cùng là một cánh cửa.

Ninh Giản ý bảo Tô Nhạn Quy lui lại, liền đem dạ minh châu trên tay giao cho hẩn, còn cẩn cẩn thận thận mà đưa tay đẩy cửa.

Ngoài ý muốn, cửa rất dễ dàng đã bị đẩy ra, bụi bặm trên mặt đất tung lên, sau cửa là một thạch thất rất rộng.

Trung tâm thạch thất là một cái bục đá hình chữ nhật, trừ thứ ấy, không có thứ gì khác.

Ninh Giản hơi nhăn mày: “Lần này là cái gì?”

Tô Nhạn Quy vẫn cầm dạ minh châu không nói gì, lúc này nghe y nói, cuối cùng cười cười: “Đến rồi.”

Ninh Giản quay ngoắt đầu lại, tròn tròn mắt nhìn Tô Nhạn Quy, tựa hồ không thể tin điều mình vừa nghe.

Tô Nhạn Quy đem dạ minh châu giơ lên, ánh sáng nhàn nhạt phảng phất thoáng cái liền lan đầy toàn bộ thạch thất. Hẩn cười đến ôn nhu: “Chúng ta đến rồi.”

Ninh Giản mù mịt quay đầu nhìn lại, này mới phát hiện xung quanh tường thạch thất khắc chi chít chữ.

“Ta nhớ rõ khi còn bé, cha thường thường nửa đêm dậy xuất môn, nói là muốn đem chân tướng đều ghi lại... Đại khái, là những thứ này” Tô Nhạn Quy đi tới trước một bức tường, đưa tay xoa chữ tràn ngập tường, bất giác có chút cảm thán.

Tô gia là sử gia trăm năm, người Tô gia khi còn sống, là vì chân tướng mà sống.

Cho dù thứ hư danh này khiến ông cả đời lưu vong, khiến ông đến chết cũng không thể quay về quê cũ, Tô Thực lại thủy chung không có buông sứ mệnh cùng kiêu hãnh của người nhà họ Tô.

Ninh Giản vẫn nhìn hẩn, ngược lại còn không có qua nhìn chữ trên tường, rất lâu, mới hỏi một câu: “Người nói cái gì?”

Tô Nhạn Quy trong lòng ru lên, quay đầu nhìn y, rồi sau đó nở nụ cười: “Ta nói chúng ta đến rồi.” Thấy Ninh Giản không có phản ứng, hẩn liền càng tỏ ra làm càn mà dựa sát vào Ninh Giản, “Ninh Giản, người hiện giờ có phải cảm thấy rất khó xử? Khó chịu? Hoàn toàn không có cảm giác hưng phấn khi tìm được kho báu?”

Nghe hẩn liên tiếp hỏi, trong mắt Ninh Giản mờ mịt tựa hồ càng sâu, qua một hồi mới hướng mắt nhìn tường: “Nói vậy cái gì.”

Tô Nhạn Quy chưa từ bỏ ý định mà lại tới gần hơn một chút: “Ta là nghiêm túc, Ninh Giản người hiện giờ có đúng hay không bắt đầu khổ não? Không muốn giết ta?”

Ninh Giản không có trả lời, chỉ là đưa tay xoa tường, những con chữ lớn bằng đồng từ từ thành hình dưới ngón tay, y lại không có cách nào tập trung tinh thần thăm dò đến tận cùng là những chữ gì.

Qua thật lâu, y mới thấy trước mắt sáng ngời, hoá ra là Tô Nhạn Quy đem dạ minh châu đưa tới.

“Vẫn là xem đi thôi. Cha ta ghi cái gì, chính là để xem. Hơn nữa, Ninh Giản người hẩn xem như là hậu nhân ha?”

Ninh Giản chần chờ một lúc, mới gật đầu, vừa tiếp nhận dạ minh châu, ở trên vách tường lần mò đọc.

Vương triều Việt năm Hi Hoà thứ hai mươi ba, Diệp thành vì các tộc phía Bắc loạn lạc, Tĩnh Viễn Tướng quân Phượng Đình Lâu lĩnh mười vạn quân đi bình định Diệp thành.

Cuối mùa xuân năm Hi Hoà thứ hai mươi ba, tiên đế muốn chiếu cáo lập trưởng nữ Chiêu Nam vương Hàn Thị làm Hậu. Tháng năm, đại quân Định Bắc lương thảo thiếu thốn, sứ giả Diệp Bắc ba lần qua sông.

Tháng tám, đại diện lập Hậu, thiên hạ đại xá. Quân Định Bắc làm phản, các tộc Diệp Bắc khởi nghĩa vũ trang, một lòng chiếm lấy Diệp thành, trắng võ, ba thành điêu hiu, khí thế như cầu vồng.

Cuối thu, đại quân tấn công mười dặm bên ngoài Vĩnh thành, Thủ thành không đánh mà hàng. Hoàng hậu Hàn Thị chạy trốn theo đường ngoại, Hoàng thượng không chịu đi, cấm quân trong cung còn ba trăm.

Đọc đến đây, Ninh Giản bất giác ngừng lại.

Tô Nhạn Quy vẫn đi sau y, cũng không ngăn được có chút kì quái: “Ghi chép này chính là chiến sự, sao còn xen cả lập Hậu a, chuyện về Hoàng hậu à? Lương thảo khan hiếm, vì cái gì khan hiếm? Tĩnh Viễn Tướng quân này là Thái tổ Hoàng đế sao? Lẽ nào ông ta đường đường là một vị Tướng quân, lại chỉ vì lương thảo khan hiếm cho nên làm phản?”

Ninh Giản nhẹ lắc đầu, cầm dạ minh châu chuyển hướng qua tường bên kia.

Mà đám chữ trên tường, lại khiến Ninh Giản cùng Tô Nhạn Quy đều sững sờ ngay tại chỗ.

Hoàng đế Quân Kỳ cũng Tĩnh Viễn Tướng quân Phượng Đình Lâu mến nhau mười hai năm, mặc thế tục không cho phép, triều đình và dân chúng chỉ trích, cự tuyệt từ bỏ.

“Ai yo, thì ra chuyện lớn giang sơn đổi chủ này, chỉ vì tình riêng?” Tô Nhạn Quy nhin không được kêu một tiếng, trong mắt lại có phần tán thưởng.

Ninh Giản nhìn hẩn một cái, nói: “Dã sử ghi lại, đều nói Thái tổ yêu say đắm phi tử hậu cung của Quân Kỳ, lại nhân lúc Quân Kỳ nghỉ kị ông ta công cao át chủ, độc chiếm binh quyền, có ý mượn cơ bình định Diệp Bắc muốn giết ông ta ở Diệp thành, cho nên Thái tổ mới liên hợp các tộc Diệp Bắc làm phản đoạt ngôi, sau chuyện đó lại càng gạt bỏ dị nghị của dân chúng, đem phi tử triều trước lập làm Hoàng hậu. Vị Hoàng hậu này khi sinh hạ Hoàng đế hiện giờ xong thì khó sinh mà chết, Thái tổ suốt đời không lập Hậu nữa, cho nên càng khiến người ta tin cuộc phản loạn này là vì một người con gái.”

“Nhưng trên thực tế, lại căn bản là xích mích yêu hận của Hoàng đế triều trước cùng Thái tổ Hoàng đế.” Tô Nhạn Quy nở nụ cười. “Thái tổ Hoàng đế này cũng lợi hại, không chiếm được người, liền dứt khoát giết người cướp ngôi, rất giỏi.”

Ninh Giản không có trả lời.

Ghi chép trên tường còn tiếp tục, lời văn phía sau cũng không còn là sự chặt chẽ cẩn thận bằng giá sử sách nữa, ngược lại còn như là hồi ức của một người, nghĩ đến cái gì, liền viết cái đó.

Ở giữa mọi người lấy “Thực” tự xưng, hiển nhiên là hồi ức năm đó của Tô Thực.

Là khi, Thực theo hầu bên cạnh Tiên đế, Phượng Tướng quân cầm kiếm đơn độc vào cung Tường Minh, Tiên đế như đã dự kiến từ lâu, mỉm cười mà đợi.

Phượng Tướng quân chất vấn Tiên đế, trước lấy hoàng mệnh điều ông ta rời kinh nghìn dặm rồi sau đó lập Hậu, đặt ước hẹn đồng tâm ở đâu; điều đại quân bình định Diệp Bắc rồi sau đó cắt đứt lương thảo, đặt lòng trung thành cùng tính mạng của mười vạn binh lính ở đâu.

Tiên đế đáp: Chiêu Nam vương nắm hơn nửa binh lực giang sơn, thêm muốn giang sơn mà căm ghét người. Ta lấy lập Hậu kiềm chế, lấy bình định loạn bên ngoài để đoạt lại binh quyền. Hẩn cắt lương thảo của người, trông chờ giết không được người thì cũng có thể khơi gợi lòng làm phản của người, gây loạn vị trí của ta. Ta tự điều khiển cấm quân chia làm mười hai đường đem lương thảo đến Diệp thành, cũng chỉ mong người dừng phí sức. Nhưng người cuối cùng lại đẩy binh làm phản, cướp giang sơn ta. Hôm nay thành đổ nước mất, trăm họ lâm than, Quân Kỳ chỉ có thể lấy cái chết tạ tội thiên hạ.

Phượng Tướng quân phát hiện khác thường thì, Tiên đế đã tự vẫn bỏ mình, chỉ còn Tướng quân võ xác khóc ròng, tiếng than cực kì bi ai, người nghe liền thổn thức.

“Chỉ là một hiểu lầm... Tình cảm mười hai năm...” Tô Nhạn Quy nhìn lần cuối, nhịn không được nhẹ giọng nói.

“Cũng không chỉ là hiểu lầm, nếu không phải vốn có hiềm nghi, thì sao lại đơn giản bị gây xích mích?” Ninh Giản không có chút tiếc hận nào, chỉ là lấy việc luận việc, “Gần vua như gần hổ, cho dù có ước hẹn đồng tâm, lời thề đầu bạc, ai biết lúc nào thì trở mặt đây?”

Tô Nhạn Quy suy nghĩ một lúc, cười nói: “Thế cũng đúng. Ninh Giản, nếu ngươi là Hoàng đế tiền triều, ta là Thái tổ, ta cũng sẽ cướp giang sơn của ngươi.”

Ninh Giản nghe lời Tô Nhạn Quy nói, trong lòng không hiểu sao run lên, theo bản năng quay đầu nhìn hắn, lại không nghĩ rằng đang nhìn thẳng đối mắt với Tô Nhạn Quy.

Trong con mắt đen láy có chân tình rõ ràng, khiến cho y rất nhanh liền chuyển mắt chỗ khác.

Tô Nhạn Quy lại ha ha nở nụ cười, một tay ôm vai y: “Ninh Giản, ngươi đây là thẹn thùng nhỉ.”

“Nói hươu nói vượn!”

Ninh Giản keng một tiếng rút kiếm, nhưng hai người một trước một sau, kiếm của y vốn là không dài, thật sự không dễ mà hướng tới cổ Tô Nhạn Quy ở phía sau, thế là chỉ có thể nắm chặt kiếm, nhúu mày mà đứng.

Tô Nhạn Quy cười hì hì lấy vỏ kiếm, lại thật cẩn thận mà ***g trên thân kiếm, thuận tay sờ sờ tay Ninh Giản, mới nói: “Ninh Giản, nếu ngươi là Hoàng đế tiền triều, mà ta là Thái tổ, ta nhất định sẽ không giống Thái tổ tổn thương ngươi như vậy, đẩy ngươi đến chỗ bất nghĩa.”

Ninh Giản chỉ cảm thấy giọng hắn đã gần bên tai, hơi thở phả ở trên tai, y liền nhịn không được rút cổ.

“Bởi vì ta không bỏ được.”

Sau một câu này, Tô Nhạn Quy đã buông y ra, Ninh Giản quay ngoắt người lại, chỉ nhìn thấy Tô Nhạn Quy cười yếu ớt đứng ở đằng kia nhìn chữ trên tường, tựa hồ rất chăm chú.

Một hồi lâu, Ninh Giản mới thấp giọng mở miệng: “Ngươi nói chúng ta đã đến rồi, vậy kho báu đâu?”

“Ninh Giản, ta đột nhiên nghĩ, cho dù tìm được kho báu, nhưng bằng sức một mình người, phải làm sao mang về Vĩnh thành cho Hoàng thượng đây?”

Ninh Giản biến sắc, rất lâu không nói gì.

Tô Nhạn Quy lại như câu nói kia không phải do hấn hỏi, vẫn như trước cầm dạ minh châu từ từ di chuyển vòng quanh tường.

“Ninh Giản, ta có từng nói với ngươi, ta là một đứa bé bị vứt bỏ chưa?”

Ninh Giản không biết vì cái gì hấn đột nhiên hỏi như vậy, chính là nghe thấy hấn đổi đề tài, liền rất tự nhiên lên tiếng: “Ta biết.”

“Cha là ở bên suối Hoa nhặt được ta. Nói cách khác, cha mẹ ruột của ta, rất có thể là người trên trần Nguyệt Nha.” Tô Nhạn Quy xoa xoa mũi, cười cười, “Ta trước đây thường thường nghĩ, có lẽ ta chạy ở trên đường, đi dọc đường, sẽ cùng bọn họ thoáng qua nhau.”

“Ừm.” Ninh Giản lên tiếng, liền giống như nói chuyện bình thường, biểu đạt bản thân nghe thấy.

Tô Nhạn Quy cũng không để ý, tiếp tục nói:

“Chính là sau đó ta sẽ không nghĩ nữa, cho dù bọn họ tới tìm ta, ta cũng không cần bọn họ. Ta là người Tô gia, từ lúc nhỏ ta được gọi là Tô Nhạn Quy. Tô Thực chính là cha ta.”

Ninh Giản mơ hồ nghe ra vài thứ, rồi lại nói không nên lời đến tận cùng là cái gì.

“Sau khi cha ta qua đời, ta liền chỉ còn lại có người.” Tô Nhạn Quy không có chờ y đáp lại, tự nói, “Ninh Giản, từ mười hai tuổi, người liền là sư phụ ta, thân nhân ta; đến mười lăm tuổi, ta liền tự nhủ, kiếp này, không có người nào quan trọng hơn Ninh Giản.”

Ninh Giản mơ hồ đứng ở đằng kia, tựa hồ hoàn toàn bị chấn động.

Rõ ràng là một câu thanh âm rất nhẹ, chính là nghe vào tai, lại như là người kia dùng hết sức để nói.

Tô Nhạn Quy nhìn y thật lâu, mới đột nhiên nở một nụ cười quen thuộc, mang theo chút vô lại: “Như vậy người vẫn muốn giết ta sao?”

Ninh Giản run một chút, hoàn toàn không thể hồi phục lại tinh thần từ hai câu khác nhau quá lớn kia.

Tô Nhạn Quy chạy tới bực đá trung tâm, chỉ chỉ: “Cơ quan này, đại khái mở ra có thể nhìn thấy kho báu đi.”

Ninh Giản chau mày, vừa bước nhanh qua, vừa nói: “Người sớm biết làm sao vào đây đúng không? Bằng không người sao biết mở cơ quan ra có thể tìm thấy kho báu?”

“Ta không biết, người xem chúng ta từ cánh cửa kia đi vào, cũng thiếu chút nữa đã đánh mất tính mạng. Ta yêu người như thế, sao cam lòng để người chết chứ?” Tô Nhạn Quy vẻ mặt vô tội, “Chỉ là người nhìn những chữ kia xem, cha ta là không có võ công, ông ấy nhất định sẽ không đi vào đây như chúng ta để khắc chữ.”

Ninh Giản cũng chạy tới bên hắc, nhìn thấy bực đá, đột nhiên có chút hiểu ra, vì cái gì Tô Nhạn Quy vừa xem đã nói được như thế.

Trên bực đá có một phong thư, một cái hộp thật dài, cùng với đỉnh bực đá, một vết lõm hình dạng rõ ràng.

Mà hình dáng vết lõm kia, Ninh Giản nhận ra.

Nho nhỏ, như cái quạt bình thường, cùng ngọc bội trên cổ Tô Nhạn Quy đeo từ nhỏ rất giống nhau.

Ninh Giản đột nhiên hơi nghiêng người, Tô Nhạn Quy cũng đồng thời vươn tay ra, chờ ánh kiếm xẹt qua, Tô Nhạn Quy rên một tiếng, trên tay cầm phong thư cùng cái hộp, mà đoản kiếm của Ninh Giản gác trên cổ hắc, chỗ gần yết hầu ứa một vết máu, sợi dây ngọc bội vẫn còn quấn quanh cổ hắc, chính là đã đứt đoạn, ngọc bội bị Ninh Giản nắm trên tay.

“Ninh Giản!” Tô Nhạn Quy kêu một tiếng.

Ninh Giản không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn thư cùng hộp trên tay hắc.

Tô Nhạn Quy chần chờ một lúc, đem thư đưa qua.

Ninh Giản một tay giữ mở thư, chỉ nhìn lướt qua, nhân tiện nói: “Thái tổ năm đó thả Tô Thực đi, là hy vọng ông đem chân tướng lưu truyền đi, mà mười lăm năm sau, lúc hấp hối, ông ta lại tặng cho Tô Thực một đạo di chỉ.”

Tô Nhạn Quy lập tức hiểu ra thứ mình lấy được chính là di chỉ kia.

“Ông ta lập phi tử triều trước làm Hậu, chính bởi vì biết nàng mang thai đứa con của Quân Kỳ. Ông ta quản giang sơn mười lăm năm, đẩy lui bên ngoài bình ổn bên trong, rồi sau còn để lại cho hậu nhân của Quân Kỳ một thiên hạ vẹn nguyên, nhưng nếu như hậu thế ngu ngốc, Tô Thực có thể dựa vào di chỉ này, lập lại Hoàng đế.”

Cho nên thứ gì đó trong hòm này không lưu được, chính mình... Cũng không lưu được.

Tô Nhạn Quy hiểu ý y, cười cười, đang muốn nói chuyện, lại đột nhiên nghe thấy ngoài thạch thất, trong hành lang truyền đến một đợt tiếng bước chân hỗn độn.

Hắc ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy Tần Nguyệt Sơ đi đến, cười nói: “Chúc mừng Ngũ gia được thỏa mong muốn. Ngũ gia tính kế, quả nhiên tuyệt vời nhất.”

Lời này vừa nói ra, Ninh Giản cùng Tô Nhạn Quy sắc mặt đều trắng.

Tô Nhạn Quy không nói gì, thậm chí không hề cử động, Ninh Giản lại lập tức rút kiếm ra, chỉ phía Tần Nguyệt Sơ: “Người nói bậy cái gì!”

Tần Nguyệt Sơ mỉm cười làm một cái lễ: “Ngũ gia yên tâm, mọi người canh ở bên ngoài, lời trong này nói bọn họ nghe không thấy.”

Ninh Giản nhìn Tần Nguyệt Sơ, lại có vài phần nghiêng răng nghiêng lợi, lại cái gì cũng không nói nữa.

Tô Nhạn Quy kêu một tiếng rất khê: “Ninh Giản...”

Ánh mắt Tần Nguyệt Sơ từ chỗ Ninh Giản chuyển qua trên người Tô Nhạn Quy, rồi sau đó lại nở nụ cười: “Hiện giờ Ngũ gia cái gì cũng đã nắm trong tay, sẽ không có cái gì quá bản khoăn chứ?”

“Ninh Giản...” Tô Nhạn Quy lại gọi một tiếng, trong giọng nói đã có một tia cầu xin.

“Tần Nguyệt Sơ!” Ninh Giản gầm nhẹ.

Tần Nguyệt Sơ chỉ cười nhìn y, cung kính cúi đầu: “Tất nhiên, Ngũ gia nếu không nở giết hấn, đương nhiên cũng có thể.”

Tay Ninh Giản run lên một chút.

Tô Nhạn Quy nhìn thấy: “Ninh Giản!”

Ninh Giản lại không để ý hấn.

Tần Nguyệt Sơ nghe Tô Nhạn Quy gọi liền ba lượt, không khỏi nở nụ cười: “Tiểu quý, nghe đi, người đã biết y là người gì, sao nhìn qua vẫn còn khờ dại như thế?”

Tô Nhạn Quy theo dõi gã, sau đó một lúc lâu cực khinh thường hừ một tiếng, quay mặt hướng khác.

Tần Nguyệt Sơ sững sốt một chút, lập tức cười ha ha: “Thú vị.”

“Người muốn cái gì?” Đúng lúc này, Ninh Giản cuối cùng mở miệng, đoản kiếm trên tay lại vươn thẳng, tựa hồ đang cảnh cáo Tần Nguyệt Sơ.

“Ngũ gia cùng Điện hạ giao hẹn rồi, chúng ta giúp Ngài diễn một vở kịch, khiến cho tiểu quý Tô gia nghĩ các người bị đuổi giết, xong bảo hấn cam tâm tình nguyện mà đem bí mật kho báu nói ra. Hiện giờ kho báu ngay trước mắt, Ngũ gia cũng nên chiếu theo giao hẹn, đem kho báu giao cho chúng ta chứ?”

Tần Nguyệt Sơ vừa nói, nhìn Tô Nhạn Quy từ từ quay đầu nhìn mình, tươi cười càng lúc càng rõ ràng: “Vốn theo giao hẹn, sau khi giết tiểu quý này, chiếu thư do Ngũ gia Ngài mang về Vĩnh thành, Điện hạ sẽ đem Tam gia cùng Ngài trao đổi. Bất quá... Nếu Ngũ gia không nở giết tiểu quý này...”

“Thế thì sao?” Câu hỏi không phải của Ninh Giản, y vốn muốn mở miệng, Tô Nhạn Quy cũng đã giành lời trước.

Tần Nguyệt Sơ chau mày cười, nhìn ánh mắt Ninh Giản có vẻ đặc biệt ôn hòa: “Cái này xem Ngũ gia có nguyện ý cùng Tần mỗ làm giao dịch hay không.”

Ninh Giản cuối cùng thu kiếm, thấp giọng nói: “Giao dịch cái gì?”

“Đưa chiếu thư cho ta, người người mang đi, Tần mỗ sau khi trở về, thì sẽ nói với Điện hạ, Ngũ gia và tiểu quý đã cùng chết rồi. Từ nay về sau sau nữa, các người muốn đi nơi nào thì đi nơi ấy, chỉ cần không bị Điện hạ phát hiện, sẽ không có ai gây hại đến các người, chỉ là nói như thế, Tam gia tự nhiên phải ở lại Vĩnh thành như trước. Không biết Ngũ gia thấy thế nào?”

Ninh Giản lại lặng yên.

Tô Nhạn Quy tựa hồ kích động, xoay người nhìn chằm chằm Ninh Giản:

“Ninh Giản, vì cái gì người phải hợp tác với bọn chúng? Đem kho báu cùng chiếu thư mang về đi, người cũng có thể được thỏa mãn mong muốn, không phải sao? Vì cái gì phải cùng những kẻ kia lừa gạt ta?”

“Tiểu quý, để ta nói cho người.” Tần Nguyệt Sơ không chút để ý mà mở miệng, “Người mãi không chịu đem bí mật nói ra, y vốn đợi thêm vài năm cũng không sao cả. Nhưng mà hiện giờ Hoàng thượng bệnh nặng,

trong triều đã muốn Điện hạ cầm quyền, y sợ Hoàng đế chết thì ước định kia liền trở thành vô giá trị, lại lo cho dù Hoàng đế không chết cũng cách nào cho y một đạo thánh chỉ, cũng chỉ có thể hợp tác cùng Điện hạ chúng ta thôi.”

Tô Nhạ Quy quay đầu nhìn Ninh Giản, thấy Ninh Giản thủy chung không nói gì, hắn cũng có chút hiểu được, lại vẫn nhin không được hỏi: “Ninh Giản... Người không phản bác sao?”

“Gã nói chính là lời thật.” Ninh Giản chần chờ thật lâu, cuối cùng nói.

Tô Nhạ Quy không hỏi lại, nhếch khóe miệng tựa hồ muốn cười, cuối cùng chung quy không thể cười nổi.

Hắn thả cái hộp cầm trong tay lên bục đá, rồi mới đưa tay qua Ninh Giản: “Ninh Giản, đưa ngọc bội cho ta trước đã.”

Ninh Giản giương mắt, có chút kinh ngạc.

Yêu cầu như thế, không khỏi có chút buồn cười.

“Người hiện tại là không có cách mở cơ quan này ra.”

Ninh Giản liếc nhìn Tần Nguyệt Sơ một cái, Tần Nguyệt Sơ quay qua y cười, không có tỏ vẻ gì. Ninh Giản lại nhìn về phía Tô Nhạ Quy, biểu tình của Tô Nhạ Quy chân thành tha thiết, chính là trong ánh mắt có giấu một vết bi thương thực sự sâu, khiến cho cả người hắn thoát trông không giống lúc bình thường.

Ninh Giản bừng tỉnh, cơ hồ thật sự đưa tay trả lại ngọc bội, cuối cùng lại ngừng một chút, chuyển hướng bục đá, đem ngọc bội cẩn thận mà bỏ vào trong vết lõm hình cây quạ.

Chính là khiến cho y cùng Tần Nguyệt Sơ ngoài ý muốn, ngọc bội đặt không vào.

Ninh Giản quay ngoắt đầu nhìn phía Tô Nhạ Quy: “Đây là giả?”

Tô Nhạ Quy trừng mắt nhìn: “Ta nói rồi, không có ta là tìm không được kho báu.”

Ninh Giản mày hơi hơi nhíu lại, dường như không biết nên làm gì hắn.

Tô Nhạ Quy đối với biểu tình này của y rất quen thuộc. Khi còn nhỏ làm chuyện sai lầm sau đó giả vờ vô tội, lớn lên mượn đủ kiểu cơ hội ăn bớt, Ninh Giản sẽ lộ ra loại biểu tình như thế. Hắn thậm chí biết, khi Ninh Giản lộ ra biểu tình ấy, mới thật sự là đem mình đặt ở trong lòng- bởi vì Ninh Giản đang tự hỏi nên làm sao với mình.

Cho nên, hắn luôn thích làm mấy chuyện khó hiểu khiến Ninh Giản khó xử.

Chính là hôm nay có chút khác biệt.

Hắn không hy vọng khiến Ninh Giản khó xử, chính là hắn không còn cách nào.

Tay hắn còn ngưng ở không trung, thật lâu, Ninh Giản cuối cùng đem ngọc bội đặt ở trên tay hắn.

Khoảng khắc ngón tay cùng lòng bàn chạm vào, Tô Nhạ Quy đột nhiên cảm thấy thật khổ sở.

Nhưng hắn vẫn rất nhanh liền nắm chặt tấm ngọc bội kia, lui lại mấy bước.

Nhìn tay cầm kiếm của Ninh Giản rất rõ ràng siết một chút, Tô Nhạ Quy liền nở nụ cười, hắn giống như con nít đem tay giấu ở sau lưng, nói: “Ninh Giản, người có đúng là nhất định phải cứu Tam ca người không?”

Tần Nguyệt Sơ tựa hồ khẽ hừ một tiếng. Ninh Giản không quay đầu lại, chính là nhìn chằm chằm tay Tô Nhạ Quy giấu sau lưng, cuối cùng nói: “Người nghe ta nói rồi.”

“Người sẽ không tiếc nuôi khi giết ta sao?”

Lời vẫn cứ luôn không dám nói ra, tựa như không hỏi đến, sẽ không thất vọng.

Ninh Giản suy nghĩ thật lâu, nói: “Ta không biết.”

“Nếu không thì như này, đưa chiếu thư cho gã, người đi theo ta, chúng ta lại nghĩ cách cứu Tam ca người nhé?”

“Tiểu quý, đừng quá ngây thơ thế. Ninh Huyền là bị giam giữ, Tân đế lên ngôi, đem giết kẻ xấu số đầu tiên chính là hần!” Tần Nguyệt Sơ không biết có phải bị Tô Nhạn Quy chọc giận hay không, khẩu khí vô cùng ác liệt.

Tô Nhạn Quy cũng hướng gã rống: “Người không phải rất được Thái tử coi trọng sao? Cả một người cũng không giữ được?”

“Dù là giữ được, người nghĩ rằng ta sẽ thả cho các người dẫn hần đi?” Tần Nguyệt Sơ cười châm biếm.

Tô Nhạn Quy vò đầu, từ bỏ: “Cho nên trừ phi người không cứu được Tam ca người, bằng không thì nhất định phải giết ta, đúng không?”

“Ta không thể để mặc Tam ca.”

Tô Nhạn Quy thở dài, quay qua Ninh Giản cười nhợt nhạt: “Ninh Giản, hộp này người cầm đi, đừng để gã kia cướp mất, người cứu không được Tam ca người, ta sẽ chết oan uổng đó.”

Ninh Giản hơn chán động: “Tiểu quý...”

“Ninh Giản người có thật không muốn ta chết không?”

Ninh Giản suy nghĩ một chút, hơi gật đầu.

“Thế nhưng ta với Tam ca người, người chọn hần?”

Ninh Giản lại gật đầu.

“Vậy không có cách nào rồi.”

Trong lời Tô Nhạn Quy tràn ngập tiếc nuối, đến nỗi Ninh Giản nghe cũng cảm thấy đau xót trong lòng, lại thấy Tô Nhạn Quy cầm tấm ngọc bội lắc lắc: “Này cũng không phải đồ giả, nó từ trong đền ngoài đều là làm bằng ngọc, chỉ là đầu năm ngoài, ta nhờ bằng hữu giúp ta động tay chân một chút.”

“Tay chân cái gì?” Ninh Giản rất tự nhiên mà tiếp lời hỏi.

Tô Nhạn Quy cười thần bí, lộ ra nửa phần bướng bỉnh của trẻ con: “Ta ở bên ngoài tấm ngọc bội nguyên bản, thì bao một tầng ngọc nữa, cho nên hiện tại không thể lắp vào vết lõm. Nếu như không có ta, thì các người lấy được nó, cũng không nở đem nó đập ra xem ha?”

Thấy Tần Nguyệt Sơ cũng lộ ra một tia kinh ngạc, Tô Nhạn Quy lại càng đắc ý: “Vì tầng ngọc này, người nào đó cũng tổn không ít tâm tư. Đáng tiếc...”

Sau lời đó hần không có nói thêm gì nữa, chỉ là đi đến trước bực đá, vừa đem ngọc bội kia đưa tới bên miệng cổ súc cắn một vài cái, tầng ngoài ngọc bội tự nhiên tách một tiếng nứt ra, lộ ra một khối ngọc màu sắc gần giống bên trong.

Tô Nhạn Quy tự đem khối ngọc lắp vào trên bực đá, bực đá liền chậm chậm chìm xuống.

Chờ bực đá hoàn toàn chìm xuống, lộ ra một cầu thang, Tần Nguyệt Sơ đột nhiên tới sát Tô Nhạn quy, một tay bóp yết hầu hần. Tô Nhạn Quy trên cổ vốn là bị Ninh Giản cắt, lúc này bị gã bóp, máu liền dọc theo tay Tần Nguyệt Sơ chảy xuống. Ninh Giản cả kinh, xuất kiếm như gió, chỉ thẳng yết hầu Tần Nguyệt Sơ.

“Ngũ gia, ngài hiểu lầm Tần mỗ rồi.” Tần Nguyệt Sơ nói đến thành khẩn, “Cửa kho báu đã mở, tiểu quý này liền không giữ được. Tần mỗ là sợ Ngũ gia ngài nhất thời mềm lòng, để hần có cơ hội chạy thoát.”

“Buông hần ra.” Ninh Giản không nói thừa, chỉ nói hai chữ.

Tần Nguyệt Sơ nhìn thẳng y một hồi, cuối cùng từ từ buông tay, kiếm Ninh Giản cũng buông xuống một chút.

Nhưng mà thân kiếm của Ninh Giản lại đột ngột dính một giọt mực đỏ, một tiếng “hộc” kia khiến Ninh Giản cùng Tần Nguyệt Sơ đều run lên, vô thức mà ngẩng đầu, liền thấy khoé môi Tô Nhạn Quy phủ một vệt máu đỏ thẫm như mực, ló trên ý cười rõ rệt, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

“Người...” Ninh Giản sửng sốt một lát, há miệng kêu một chữ, trong giọng nói có chút run.

Tô Nhạn Quy cười híp mắt, lại cố sức ho hai tiếng, mới nói: “Ta lần đầu tiên nhìn thấy người, chỉ biết người muốn giết ta, nhưng chúng ta ở cùng nhau tám năm, ta nghĩ rằng người sẽ không nỡ.”

Ninh Giản nói không ra lời, trong mắt có sự ngỡ ngàng từ từ ngưng tụ.

“Nhưng còn hơn ta, đối với người mà nói, ca ca của người quan trọng hơn. Thế nhưng chờ kẻ khác dùng ta áp chế người, hoặc là người tự tay giết ta, ta đều không cam lòng. Thế nào cuối cùng cũng phải chết, ta tự chọn cái kết thế nào...”

Hắn nói cũng không hết, chỉ là dường như chân mềm nhũn, cả người liền ngã ngồi về sau, Ninh Giản vô thức bước lên một bước, lại bị Tần Nguyệt Sơ cố sức kéo, thối lui vài bước mới phát hiện toàn bộ thạch thất đều rung lắc, hợp với từng đợt tiếng ầm vang.

“Ninh Giản...” Tô Nhạn Quy ngồi dưới đất, nhìn Ninh Giản.

Ninh Giản tựa hồ đã hoàn toàn bị dọa, bị Tần Nguyệt Sơ túm cánh tay cũng không giãy giụa, nghe thấy tiếng Tô Nhạn Quy, liền nhanh chóng nhìn qua, rồi phản ứng gì cũng không có.

Đỉnh đầu bắt đầu có hòn đá sắc lẹm rơi xuống, bụi bặm tung lên đem toàn bộ thạch thất đều bao phủ, cuối cùng trong thạch thất đột nhiên sáng bừng, nường theo tiếng nổ, trên nóc bị người phá ra một cái lỗ.

Có bóng người từ trong bụi bặm nhảy xuống, vừa rơi xuống bên cạnh Tô Nhạn Quy, đã đem hắn túm chặt.

Ninh Giản phản xạ định cầm kiếm đánh tới phía trước, bị Tần Nguyệt Sơ gắt gao kéo lại, liền chỉ có thể ở tại chỗ, nhìn người nọ mang Tô Nhạn Quy nhảy ra ngoài, xa xa còn có thể nghe một giọng nam rống to:

“Kết thúc cái đầu người, bà nội người muốn lão tử làm không công hả? Ta nói cho người, chưa từng có người dám chiếm lợi của lão tử, con cháu người chứ...”

Sau đó chợt nghe không rõ, rung lắc trong thạch thất bắt đầu yên tĩnh, bụi bặm cũng từ từ nhạt đi.

Tần Nguyệt Sơ từ từ buông lỏng ta, quay đầu nhìn Ninh Giản, liền bị dọa.

Trên mặt Ninh Giản không có bất kì biểu tình gì như trước, thế nhưng có nước mắt từ đôi mắt trợn trừng chảy ra, rồi sau đó một giọt lại một giọt rơi xuống.

bụng mặt khóc Huhuh, jờ mới khóc ích gì hả đồ thiếu máu não TT^TT~ ngoài lê, chúc mừng 26-3 TT^TT

9. Chương 9

~Chương thứ chín

~Tần Nguyệt Sơ vẫn chưa kịp phản ứng, trong hành lang bắt đầu truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, có người còn chưa chạy vào đã hỏi trước: “Đại nhân, không có việc gì chứ?”

“Đừng vào!” Tần Nguyệt Sơ hét lên một tiếng, tiếng bước chân kia cũng rất nhanh mà ngừng lại.

Tần Nguyệt Sơ từ từ nhả ra một hơi, nhìn chằm chằm mặt Ninh Giản: “Tiểu quỷ đó hiển nhiên là trúng kịch độc, độc là trúng lúc nào, người biết không?”

Ninh Giản trong nháy mắt tràn đầy mờ mịt, chỉ là lắc đầu rất nhẹ, một lát lại đột nhiên kêu một tiếng: “Là ngọc!”

Tần Nguyệt Sơ sửng sốt, liền cũng hiện lên cảnh Tô Nhạn Quy đem ngọc bội bỏ lên miệng cắn.

Nếu đổi là người bình thường, ai cũng sẽ không đem ngọc cho vào miệng cắn, cũng nhất định sẽ không nghĩ là có thể cắn ra.

Chỉ là hiện giờ bực đã chìm xuống dưới, không cách nào lấy ngọc bội lên xác nhận, Tần Nguyệt Sơ lặng yên chỉ chốc lát, đã bước một bước.

“Trên người hần có thương, độc cũng phát rồi, dù là được người cứu đi, cũng nhất định không sống nổi, xem ra... Giao dịch của chúng ta làm không được.”

Ninh Giản cả người chấn động, nhưng rất lâu không nói gì, ánh sáng trong đôi mắt cũng tối đi một chút, phảng phất đã đầy mờ mịt.

Tần Nguyệt Sơ âm trầm mà nhìn y, một lát đột nhiên ra tay, ngón tay như đao chém thẳng vào gáy Ninh Giản, Ninh Giản chậm chạp phản ứng lại, hướng qua hai bên né tránh cũng không kịp nữa, trên vai đã trúng một cú, bị ngón tay Tần Nguyệt Sơ cắt y phục, kéo theo một vệt máu.

Tần Nguyệt Sơ không cho y thời gian, ngay sau đó một chưởng qua, vỗ sau lưng Ninh Giản, tay trái thành trảo, chụp thẳng hộp trong lòng Ninh Giản.

Ninh Giản cấp tốc rút kiếm, vát một bên cổ tay Tần Nguyệt Sơ, Tần Nguyệt Sơ co tay lại, duỗi chân quét ngang hạ bàn Ninh Giản, thuận thế nhảy về sau, cũng đã rút kiếm tới.

Ninh Giản đồng thời hướng ra sau, nắm kiếm dán lên tường, ngưng thần nhìn chằm chằm Tần Nguyệt Sơ, giấy lát trên mặt lại không nhìn ra sự mờ mịt lúc trước.

Tần Nguyệt Sơ nhìn thẳng y một hồi, cuối cùng khẽ cười thành tiếng, thu kiếm, cười nói: “Ngũ gia phản ứng hơn người. Tần mỗ bội phục.”

Mắt Ninh Giản chỉ theo dõi gã không nói lời nào, không có thu kiếm, nhưng đem hộp cầm càng chặt.

Tần Nguyệt Sơ cong môi cười, xoay người gọi kẻ trong hành lang vào, dặn dò bọn họ đi xuống tìm kho báu, chỉ chốc lát sau, thì có người đến báo, phía dưới xác thực là thạch thất giấu kho báu.

Tần Nguyệt Sơ lúc này mới theo người nọ đi xuống, không để ý Ninh Giản nữa.

Ninh Giản cũng không có theo sau, chỉ là thủy chung dựa vào tường, nhìn chữ tràn ngập tường, dần dần hai mắt mơ hồ.

“Ninh Giản, nếu ngươi là Hoàng đế tiền triều, ta là Thái tổ, ta cũng sẽ đoạt giang sơn ngươi.”

“Ninh Giản, nếu ngươi là Hoàng đế tiền triều, mà ta là Thái tổ, ta nhất định sẽ không giống Thái tổ tổn thương ngươi như vậy, đẩy ngươi đến chỗ bất nghĩa.”

“Bởi vì ta không bỏ được.”

“Tiểu quỷ...” Vô thức mà kêu một tiếng, y lại như là bị chính giọng mình dọa, cả người run lên, lại cắn môi, hạ mắt.

Nước mắt cứ như vậy một giọt lại nối tiếp một giọt mà rơi trên mặt đất, hóa thành chấm tròn rồi nhanh chóng biến mất, thoạt nhìn quen thuộc, lại xa lạ.

Y thậm chí không cách nào xác định, rơi xuống từ mắt đến tột cùng có đúng là nước mắt hay không.

Kỳ thực y chỉ toàn thấy Tô Nhạ Quy khóc.

Khi đó Tô Nhạ Quy nhỏ, mới mười hai, mười ba tuổi, bị mấy đứa con nít trấn trên đê trên mặt đất đánh, vừa đánh vừa bị chúng cười nhạo nói “Đồ con hoang, không có mẹ.” Y dắt ngựa qua, đường bị cản, nói không được bọn trẻ, liền quen thói mà rút kiếm, đem cả lũ trẻ con dọa chạy.

Chừa lại một đứa không chạy, là Tô Nhạ Quy.

Lúc y khom lưng xuống kéo, chỉ là mới đụng tay, đứa bé bị đè xuống đánh cũng không hề khóc lại oa một tiếng khóc ngay, khiến y hoảng sợ nghiêm trọng.

Này đại khái là lần đầu y thấy người khác khóc.

Sau đó mới biết đứa bé này gọi là Tô Nhạ Quy, con nuôi của Tô Thực.

Theo Tô Nhạ Quy về nhà, chính là thấy Tô Thực chết bệnh, Tô Nhạ Quy khóc đến rơi lệ đầy mặt.

Lại sau nữa, y đem tiểu quỷ mười hai, mười ba tuổi treo lên tra hỏi, dùng đủ mọi cách để dọa nó, nó cũng vẫn không ngừng rơi nước mắt.

Nhưng đáng đáp khi đó của Tô Nhạn Quy, Ninh Giản lại không nhớ rõ.

Chỉ nhớ rõ đến mười bốn, mười lăm, hai người đã ở chung khá lâu, y tin Tô Nhạn Quy cũng không biết bí mật kho báu, Tô Nhạn Quy cũng dần dần đem y coi như sư phụ, đối với y vô cùng y lại và thân cận, y liền không có suốt ngày nhìn chăm chăm Tô Nhạn Quy nữa, thỉnh thoảng ban ngày đến Diệp thành mua mấy thứ đồ dùng sinh hoạt, trở lại Tô gia thì, thậm chí có thể ăn cơm tối Tô Nhạn Quy chuẩn bị.

Cuộc sống quá bình thản, rồi lại yên ổn, ngay cả chính y cũng nhanh quên mục đích của mình.

Cho đến một ngày kia, từ Diệp thành trở lại Tô gia, lại phát hiện trong Tô gia một khoảng đen như mực, Tô Nhạn Quy không ở nhà, y mới hơi mơ hồ thấy hối hận.

Y vốn không nên cùng đứa bé này gần gũi như vậy, không nên dành nhiều tin tưởng đến thế.

Y mang đèn ***g, mang theo hy vọng cực ít ỏi, dọc theo phố lớn ngõ con một đường đi tìm, liên tục đến sắp hừng đông, mới ở rừng cây khô phía Tây thành, tìm được Tô Nhạn Quy đang ẩn dưới tàng cây ngủ.

Khi đó sinh ra tức giận là thật.

Nhưng mà đem Tô Nhạn Quy lay tỉnh, tiểu quỷ ấy chỉ nhìn y một cái, liền ôm cổ y, oa một tiếng khóc lên, lửa giận sau đó, liền cũng không cháy lên nổi.

Ngày đó Tô Nhạn Quy ôm chặt y khóc thật lâu, như đứa trẻ bị vứt bỏ lại một lần nữa tìm thấy nhà, y cũng không biết dỗ tiểu quỷ như thế nào, liền chỉ có thể ôm nó trong lòng, lại vỗ về an ủi nó “Không có chuyện gì, đừng khóc.”

Sau ngày đó, y hình như không thấy Tô Nhạn Quy khóc nữa. Cũng bắt đầu từ ngày đó, y liền không lí do mà tin tưởng, cho dù y rời đi, người này cũng sẽ ở trên trần chờ y.

Thế nhưng lúc này đây...

Nghĩ nghĩ, ngực lại đột nhiên kinh hoảng, Ninh Giản vô thức mà ngẩng đầu tìm kiếm, thấy bóng dáng qua lại nào cũng xa lạ, Tô Nhạn Quy đã biến mất.

Y một lần nữa cúi đầu, cắn chặt răng, nắm chặt đoạn kiếm của mình, như túm được rơm rạ cứu mạng, nhưng bất luận đấu tranh thế nào, cũng vẫn sẽ từ từ nghẹt thở.

Chẳng bao lâu, có người từ phía dưới nhô đầu lên: “Ngũ gia, bên dưới còn có địa đạo, là thông ra bên ngoài.”

Ninh Giản giật mình, hoảng hốt nhớ tới khi Tô Nhạn Quy biện bạch thì có nói, Tô Thực không có võ công, không có khả năng đi theo đường bọn họ mà vào, khi đó chỉ cảm thấy là nói dối, hiện giờ nghe có thông đạo khác, trong lòng liền rất dễ dàng mà sinh ra một tia khó hiểu mờ mịt.

“Ngũ gia?” Người nọ thấy y không nói lời nào, liền tới gọi một câu, thậm chí còn đưa tay vỗ vỗ vai Ninh Giản.

Tuy nói cũng là Hoàng tử, nhưng Ninh Giản không giống người khác, một năm những ngày ở trong cung có thể đếm trên đầu ngón tay, trên dưới trong triều, đại để chỉ biết là có một vị Hoàng tử như thế, mà không nhận được là ai, dù thấy, cũng ít cung kính hơn người khác vài phần.

Chỉ là tay người nọ mới đụng đến vai Ninh Giản, kiếm Ninh Giản đã gác trên cổ hắn, trên mặt hắn nhất thời trắng bệch, lúc này mới hoảng sợ: “Ngũ gia thứ tội, Ngũ gia tha mạng!”

Ninh Giản dường như không có thấy kinh hoàng của hắn, chỉ cầm hộp trong tay thu về, lại nắm thật chặt đoạn kiếm, thản nhiên mở miệng: “Đi thôi.”

Người nọ lúc này mới run run đi qua dẫn đường, đi một đoạn, thấy Ninh Giản thủy chung mặt không biểu tình, nhưng cũng có làm hại mình, liền minh bạch y chỉ là phòng vệ, mà không phải trách mình vô lễ, thế là lá gan liền lớn thêm.

“Ngũ gia ngài không biết đâu, phía dưới thực sự là một kho báu, vàng bạc châu báu, đều khiến mắt người lấp la lấp lánh. Hoàng đế triều trước nếu đem kho báu này bới ra làm quân lương, Thái tổ Hoàng đế của chúng ta tội gì đoạt giang sơn hắc. Nếu là đem kho báu này chia cho ta một chút, ta đời này thì chả lo gì.”

Ninh Giản không có đáp lời, chỉ là đường không dài, rất nhanh đã đi tới một thạch thất cực trống trải, Tần Nguyệt Sơ thì đứng ở lối vào, nghe người nọ nói, liền lạnh lùng bảo một câu: “Người nói nữa, đời này của người liền kết thúc.”

Người nọ vội vàng ngậm miệng, xám xịt mà chạy đến giúp này kia, không dám nói thêm một câu.

Tần Nguyệt Sơ chờ hắc bỏ đi, mới xoay người đối diện Ninh Giản khoát tay, cười nói: “Xe ngựa hắc là đã ở ở bên ngoài chờ, mời Ngũ gia.”

Ninh Giản lặng yên một lúc lâu, cuối cùng hướng qua chỗ gã đi đến.

Đó là một hành lang rất dài, bên trong không có đèn đuốc, thậm chí còn không có gió, đi ở bên trong, vừa tối vừa bí, khiến Ninh Giản bất giác mà nhớ tới Tô Nhạn Quy lúc trước nắm tay mình, trong tình cảnh đi tại con đường hẹp giữa cửa và cửa.

Cửa ra hành lang ở hạ lưu suối Hoa của trấn Nguyệt Nha.

Từ đầm nước trung bình hơn một trượng qua thạch động không người, đi ra động thạch nhũ hạ lưu suối Hoa.

Vượt qua làn nước đi ra một cửa động, liền thấy có xe ngựa dừng ở đằng kia, có bóng quan binh đang đề phòng xung quanh.

Ninh Giản đi ra ngoài thì, sắc trời sớm đã tối sầm rồi, khắp nơi vắng lặng.

Tần Nguyệt Sơ nhường cho y một chiếc xe ngựa nhỏ, có hạ nhân hầu hạ, y cũng chỉ là muốn một bộ quần áo, một mình tới nơi vắng vẻ tẩy rửa, không rên một tiếng mà chúi vào trong xe.

Cho dù ở trong núi từng nghỉ ngơi chốc lát, nhưng với một nhọc nhiều ngày cùng căng thẳng, cũng khiến cho sắp đến cực hạn, y ôm kiếm tựa trong góc, chớp mắt nghỉ ngơi, lại thật lâu không cách nào ngủ.

Bên ngoài liên tục truyền đến tiếng mọi người di chuyển rương hòm, thỉnh thoảng còn có tiếng nói chuyện rì rầm không phân biệt rõ, Ninh Giản trong lòng sinh ra một tia phiền toái, tay cầm kiếm không nhịn được dùng lực, các đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch, người càng không thể thả lỏng, thỉnh thoảng có giây phút mơ hồ, cũng rất nhanh bị âm thanh bên ngoài kinh động, một lần nữa tỉnh táo lại.

Cứ mơ hồ một lúc tỉnh táo một lúc, trời bên ngoài tựa hồ cũng sáng rất mau, một khắc trước còn đỏ sẫm, một khắc sau liền dần chuyển sáng.

Mọi thứ dường như đã dọn sắp xong, chợt nghe đến tiếng Tần Nguyệt Sơ nói: “Mọi người phụ trách bảo vệ xe cho tốt, chúng ta cần phải rời khỏi đường núi trước khi trời sáng hắc, nếu ai xảy ra vấn đề gì, chờ ta.”

Mọi người cùng kêu lên đáp lại, Ninh Giản nghe thấy tiếng bước chân lại gần, y mở mắt ra, cùng lúc, màn xe cũng bị người vén lên.

Trên mặt Tần Nguyệt Sơ nhìn không ra vẻ uể oải một đêm không ngủ, dáng tươi cười có thể nhạt được: “Hoá ra Ngũ gia đã tỉnh.”

Ninh Giản lạnh lùng quét mắt liếc gã: “Chuyện gì?”

“Đoàn xe phải đi.”

Ninh Giản không nói gì, Tần Nguyệt Sơ lại tự lên xe, Ninh Giản lúc này mới nhắc mắt nhìn gã, gã liền cười nói: “Xe khác đều chứa đồ, chỉ xe này là không. Tần mỗ vốn không nên mạo phạm Ngũ gia, thế nhưng nhiều ngày mệt mỏi, thực sự không muốn cưỡi ngựa, xin Ngũ gia khai ân.”

Ninh Giản lặng yên chỉ chốc lát, liền lui vào trong góc.

Tần Nguyệt Sơ liền cười meo meo mà dựa vào bên kia ngồi xuống, rất tự nhiên mà nhắm hai mắt nghỉ ngơi.

Ninh Giản không có chột mắt nữa, chính là nắm chặt hộp đựng chiếu thư kia, ôm kiếm của mình ngồi ở đó, không rời mắt mà nhìn chăm chăm Tần Nguyệt Sơ.

Tựa hồ cảm giác được đề phòng trong mắt y, một hồi lâu, Tần Nguyệt Sơ vẫn nhắm mắt đột nhiên mở miệng: “Ngũ gia không cần căng thẳng, Điện hạ cùng ngài ước định tốt rồi, Người nói không giết ngài, Tần mỗ cho dù có muốn mạng ngài, cũng không dám làm bậy.”

Gã nói đến cung kính, trong lời lại lộ ra hàn ý chèn ép người, Ninh Giản lại trừng gã một hồi, mới từ từ chuyển mắt.

Đôi bên lặng yên một lúc, Tần Nguyệt Sơ lại cười cười, nửa mở mắt, liếc Ninh Giản một cái, lại nhắm lại, đổi qua một tư thế thoải mái, mới nói: “Huống chi, tàn nhẫn của Ngũ gia, Tần mỗ đã thấy.”

Ninh Giản không hề động.

“Tiểu quý kia tuy rằng ngốc, lại không khiến người ta nghi ngờ, theo ngài tám năm, nói không cần thì không phải. Hiện giờ sống chết khó lường, cũng không thấy Ngũ gia ngài có chút lo lắng khổ sở, thật sự là... Thật tiếc cho lòng người bạc bẽo a.”

Hưởng ứng gã chính là tiếng đoản kiếm ra khỏi vỏ, không đợi đoản kiếm gác lên cổ mình, Tần Nguyệt Sơ cũng đã lặn qua bên cạnh.

Ninh Giản gắt gao theo dõi gã, như là muốn đem gã ăn tươi nuốt sống, thật lâu mới cứng nhắc nói: “Nếu mệt, thì ngủ cho tử tế, nếu còn nói một chữ, ta liền đem đầu lưỡi người cắt.”

Tần Nguyệt Sơ nghe, chỉ cười, không nói gì nữa.

Ninh Giản cuối cùng thu kiếm về, như trước ôm kiếm ngồi trong góc, gương mặt ngơ ngác đến xuất thần.

Một đường quay về kinh này, đường xá xa xôi, tự nhiên dính phải không ít phiền toái. Vả lại bất luận khi Tần Nguyệt Sơ đuổi theo Ninh Giản tới trấn Nguyệt Nha chọc đến bao nhiêu nhân sĩ võ lâm, chính là trước khi bọn họ rời đi, ở trong núi gây ra rối loạn lớn, lời rằng kho báu xuất hiện ở trấn Nguyệt Nha tự nhiên rất dễ dàng lan truyền.

Nhưng trong đám người Tần Nguyệt Sơ mang theo, kì nhân dị sĩ không ít, phần lớn người trong giang hồ không muốn chọc đến triều đình, dọc theo đường đi tuy rằng đã trải qua mấy cuộc ác đấu, Ninh Giản cũng chỉ là tránh ở trong xe, lúc đó có cái gì cũng không biết.

Chính là từng ngày qua, Ninh Giản có vẻ càng trở nên yên lặng, có khi ngồi trên xe, thoạt trông giống như đang nhắm mắt ngủ, nhưng chỉ cần có một động tĩnh, y sẽ kinh hoảng, không nói hai lời rút kiếm đặt cổ người.

Tần Nguyệt Sơ nhìn ra sát ý trong mắt y, tự nhiên sẽ không tùy tiện đi thử. Chính là ngẫu nhiên vài lần người bên ngoài đến gọi y, y cũng đem đoản kiếm gác trên cổ người ta như thế, cho dù sau đó chủ động thu hồi, cũng đủ để hạ nhân sợ hãi.

Tần Nguyệt Sơ nói qua vài lần, muốn y kiếm chế, y cũng không thay đổi.

Không phải không muốn, mà là không thể.

Càng gần Vĩnh thành, Ninh Giản liền phát hiện mình càng ngày càng không thể khống chế bản thân.

Ngay từ đầu chỉ là phòng Tần Nguyệt Sơ đánh lén, nhưng khi Tần Nguyệt Sơ đổi qua chiếc xe ngựa khác, để y một mình một người, y cũng không cách nào thả lỏng.

Sắc trời buổi tối u ám hết sức, ngoại trừ gác đêm, những người khác đều ngủ, y cũng chỉ có thể cuộn trong góc thùng xe, mở to mắt ngắm người.

Y không thể đi vào giấc ngủ.

Trong đầu chuyển liên tục đều là hình dáng của Tô Nhạn Quy, từ lúc mới gặp tám năm trước, thiếu niên mười hai, mười ba tuổi; đến thanh niên sắc mặt tái nhợt trong núi, nhẹ giọng gọi tên y.

Rõ ràng tách biệt, ấn tượng so với bất cứ thứ gì cũng sâu sắc hơn.

Ngẫu nhiên có thể sinh ra một tia buồn ngủ, khi ý thức mơ hồ, lại sẽ bị ác mộng làm tỉnh giấc. Trong mộng đều không ngoại lệ, vẫn là Tô Nhạn Quy.

Người trong mộng một thân là máu, còn không ngừng gọi tên y, mang theo phần nộ cùng oan ức. Có khi cũng sẽ như lúc ở trong núi, thay ngữ điệu khác hỏi y: Người bỏ được không, người muốn giết ta sao...

Trong mộng y trả lời không nổi, đầy lo lắng thì lại tỉnh.

Đêm dài người lặng, sẽ cảm thấy khó chịu hết sức.

Thời thơ ấu của y một nửa lớn lên trong cung, đi theo Phượng Ninh Huyền, tự nhiên cũng học phân biệt được đủ loại chất độc, Tô Nhạn Quy trúng độc dạng gì, y lại nhận không ra. Chỉ có thể không ngừng mà suy đoán, người cứu Tô Nhạn Quy đi có thể thay hắn giải độc hay không, hắn kỳ thật có phải đã chết hay không.

Nghĩ đi nghĩ lại lại nhớ tới, chút tử thân Tô Nhạn Quy ngẫu nhiên lộ ra, không biết tiểu quỷ kia đã hận mình tận xương, hay vẫn như trước đây khi bị đánh mắng như vậy tử thân rơi nước mắt cũng không chịu khóc ra tiếng.

Điên đảo mà nghĩ như thế, rất dễ dàng trời liền sáng.

Ninh Giản không biết vấn đề ở chỗ nào.

Từ lần đầu quen biết, y chỉ biết mình cuối cùng phải giết tiểu quỷ kia, tiểu quỷ ấy cũng luôn biết mình phải chết, chính là hiện tại kéo dài qua một năm rồi lại một năm nữa, kết quả là y lại cảm thấy giống như sai lầm chỗ nào đó rồi.

Khó chịu trong lòng tìm không ra cửa phát tiết, liền chỉ có thể tự mình ghen cứng, Ninh Giản chỉ có thể một lần lại một lần mà nói với mình, chờ trở lại Vĩnh thành, nhìn thấy Tam ca, chờ hết thấy kết thúc, quên hết bụi trần, tất cả mọi chuyện sẽ qua.

Chính là chờ xe ngựa vào Kinh đô Vĩnh thành, khi Ninh Giản đang muốn đến biệt viện giam lỏng Phượng Ninh Huyền, trong cung lại có người tới.

Ninh Giản nhận ra đó là Thái giám Tổng quản đi theo bên Hoàng đế.

Thái giám Tổng quản dáng người to béo, chưa từng lấy con mắt nhìn y kia lại cực cung kính mà đứng ở đó, gọi y Ngũ gia, nói Hoàng đế bệnh tình nguy kịch, chúng Hoảng tử Đại thần đều quỳ ngoài cửa tẩm cung, nhưng Hoàng đế chỉ muốn gặp con trai thứ năm Phượng Ninh Giản.

Ngay cả Tần Nguyệt Sơ đứng một bên cũng có chút kinh ngạc, Ninh Giản lại chỉ giương mắt ngẩn ngơ đứng ở kia, cho đến khi Thái giám Tổng quản lại gọi y một tiếng, y mới hơi giật gật đầu, xoay người nhảy lên con ngựa tốt được chuẩn bị, lại kẹp bụng ngựa chạy thẳng đến cửa cung.

Thái giám Tổng quản là lần đầu giao tiếp cùng vị Hoàng tử này, lúc trước chưa hề để ý qua vị Hoàng tử một năm cũng chưa chắc đã gặp Hoàng thượng một lần, tự nhiên cũng không rõ tính nết Ninh Giản, hiện tại thấy y không rên một tiếng liền chạy mất, nghĩ có khi y tâm cao khí ngạo, nên không dám tức giận, đoạt lấy một con ngựa liền cuống quýt đuổi theo.

“Ngũ gia, ngài không thay y phục sao?”

Ninh Giản không để ý đến ông ta.

Gần cửa cung, thủ vệ không nhận ra y, chỉ thấy y khí thế ồ ạt, liền cảm trường thương chặn đón, Ninh Giản đoán kiếm một khua, chuôi kiếm quét ngang, đem một người trong đó đánh lui ba bước, thuận thế đuổi chân một đá, đem một người khác đá ngã lăn trên đất liền phải hướng qua phía khác, binh lính khác cũng căng thẳng, mắt thấy phải tiến lên, Thái giám Tổng quản mới vội vàng hô to: “Đừng làm càn, đó là Ngũ Hoàng tử!”

Những người đó nhất thời toàn bộ cứng ngắc tại chỗ, Ninh Giản tiện thể phóng ngựa vào thẳng, không dừng lại chút nào.

Đến gần tấm cung, quả nhiên nhìn thấy trước cửa cung quỳ đầy người, nghe thấy tiếng vó ngựa đều theo bản năng mà ngẩng đầu lên xem, Ninh Giản chần chờ một hồi, mới hướng phía trước phóng qua.

Quỳ đằng trước đều là Hoàng tử, ở giữa một người tầm ba mươi tuổi, bộ dạng thanh quý, đó là đương kim Thái tử Phụng Ninh An. Trên mặt hắn vốn tràn đầy bi thương, lúc này vừa thấy Ninh Giản liền sa sầm mặt, muốn nói lại thôi, Ninh Giản thản nhiên mà nhìn hắn một cái, liền chuyển tầm mắt.

“Ngũ gia, Hoàng thượng đang đợi Ngài đó.” Thái giám Tổng quản lúc này cũng đuổi kịp, đương nhiên sẽ không nói tiếp muốn Ninh Giản đổi ý phục, chỉ là thấp giọng giục ý.

Ninh Giản lại liếc nhìn mấy Hoàng tử một cái, rồi lặng yên đi vào trong phòng.

Thái tử trong phòng cùng cung nữ thái giám hầu hạ nhìn ý, liền rất tự giác mà hành lễ lui ra ngoài, để lại một mình Ninh Giản đứng cách giường mười bước.

Chung quanh tràn đầy hương thuốc, sau lần rèm lụa mỏng vàng sáng, là một bóng dáng mơ hồ nửa nằm trên giường.

Ninh Giản không hề động.

Qua một hồi lâu, người trên giường mở miệng: “Là Ninh Giản sao? Lại đây.”

Giọng nói già nua mà suy yếu, đã hoàn toàn không còn uy nghiêm trong trí nhớ của Ninh Giản.

Y đi qua, nhắc rèm lụa lên, liền nhìn đến lão nhân nằm trên giường.

Người nằm, sáu mươi tuổi, bộ dáng bầy, tám mươi, trên mặt không có màu máu gì, khép hờ mắt, hô hấp khẽ, giống như lúc nào cũng sẽ ngừng lại. Nghe thấy ý lại gần, mới hơi hơi nhướn mắt nhìn ý, lộ ra nụ cười gượng gạo, thật nhạt.

Ninh Giản do dự một chút, rồi ở bên giường quỳ xuống, khẽ kêu một tiếng: “Phụ vương.”

Nụ cười trên mặt lão nhân liền rõ ràng lên.

Ninh Giản lại không biết nên nói tiếp cái gì, ý cũng không biết phụ thân gọi mình tới, muốn nói cái gì. Đôi bên lặng yên một lúc, ý từ trong ngực lấy ra một cái hộp nhỏ dài.

“Con theo giao ước, tìm được kho báu, cũng tìm được ghi chép Tô Thực lưu lại. Đây là chiếu thư Thái tổ để lại...”

“Ta là huyết mạch của Hoàng đế triều trước, đúng không?”

Hoàng đế không có tự xưng “Trẫm”, khiến cho Ninh Giản có chút bất ngờ. Ý gật gật đầu: “Ghi chép ở thạch thất đã nổ tung, chiếu thư này con cũng mang về.”

“Cái đó không quan trọng, để cho hậu nhân cứ phiền não đi.” Hoàng đế cười cười, “Ta chính là muốn nói chuyện với con.”

Ninh Giản càng bất ngờ, nhất thời quỳ ở đằng kia, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Mấy năm nay, con có vui vẻ không?”

Ninh Giản ngẩn người: “Không tệ.”

Ý không rõ phụ thân mình vì cái gì muốn hỏi vấn đề như vậy, từ chính ý mà nói, vui vẻ hay không vui vẻ tựa hồ cũng không liên quan gì, thế là trong câu trả lời cũng mang theo vài phần tùy ý.

Hoàng đế nhìn khuôn mặt ý: “Ta cả đời này, chỉ yêu một người con gái, nàng là mỹ nhân hiếm thấy trong chốn võ lâm, tính tình ngay thẳng, đối với ta tốt lắm, cũng chưa bao giờ so đo thân phận đáng ngờ của ta.”

Ninh Giản biết ông chỉ chính là mẹ ruột mình. Chính là khi ý nghe thấy Hoàng đế nói “yêu”, vẫn nhin không được mà ngây người một chút.

“Nhưng mà sau khi nàng biết ta là Hoàng đế, làm sao cũng không chịu theo ta hồi cung. Ngay từ đầu, ta nghĩ nàng không yêu ta, chính là cho đến khi nàng chết, ta mới phát hiện là nàng quá yêu ta. Nàng không

có cách nào cùng nữ nhân khác chia sẻ vị hôn phu, đành phải một mình rời đi, vì ta sinh con, lại cái gì cũng không nói.”

Ninh Giản mơ hồ mà lên tiếng, tỏ vẻ mình đang nghe. Y không biết sau đó, mình nên nói cái gì.

Hoàng đế tựa hồ cảm thấy phản ứng của y rất thú vị, run rẩy vươn tay ra, Ninh Giản hồi lâu mới hiểu, đem tay mình cũng đưa qua.

“Cho nên ta toàn tâm toàn ý, hy vọng đứa con nàng vì ta sinh ra có thể ở lại bên cạnh ta. Ta tìm huynh trưởng của nàng, tranh cãi thật lâu, mới chia ra nửa năm. Nhưng đứa bé ở trong cung, không có họ ngoại giúp đỡ, ta lại không dám sủng ái nó thương nó, cuối cùng, cũng chỉ có thể chọn một người phụ nữ hiền thực thay ta chăm sóc nó. Chính là ta nhìn người trong cung, bởi vì ta lạnh nhạt nó, mà làm đủ mọi kiểu bất kính, lại cảm thấy mắc nợ rất nhiều... Thật sự là, xin lỗi...”

Tay Ninh Giản nắm thật chặt: “Không sao, con không để ý. Tam ca cùng Nương nương đối với con tốt lắm.”

“Ta biết, bởi vì con cũng chỉ gần gũi Tam ca con.” Hoàng đế ho khan vài tiếng, nằm ở đó, rất lâu không nói nữa.

Ninh Giản vụng về mà thay ông làm thuận khí, hạ mắt không nói lời nào.

“Mấy năm gần đây, ta thường thường nghĩ, ta có phải sai lầm rồi hay không. Ở trong cung, ai cũng không gần gũi con, ở chỗ cữu cữu con... Ta nghe ông ấy nói, bởi vì thời gian con ở trên núi ít, cùng sư huynh đệ cũng không gần gũi... Một mình, sẽ cảm thấy cô đơn chẳng?”

“Không sao, con không để ý.” Ninh Giản lần thứ hai nói ra lời tương tự.

“Ta mấy năm này, cứ muốn gần gũi với con một chút, chính là con lại ít quay về. Vào lễ mừng năm mới thì ta bận quá, xa xa liếc mắt một cái thôi, chờ lúc rảnh rỗi, con lại đi rồi.”

Ninh Giản cúi đầu: “Thực xin lỗi.”

Hoàng đế giật giật, cuối cùng lại an tĩnh: “Con tìm thử xem, trên bàn kia có một đạo thánh chỉ.

Thánh chỉ ở ngay chỗ dễ thấy nhất trên bàn, viết xong rồi cũng đã đóng ngọc tỷ, đại ý là đem Hoàng tử Phượng Ninh Huyền cùng Phượng Ninh Giản biếm làm thứ dân, đày xa khỏi kinh, trọn đời không được vào triều, lại yêu cầu quan viên các nơi xem trọng cùng giúp đỡ, không được để hai vị Hoàng tử chịu khổ chịu tội.

Ninh Giản cầm thánh chỉ trở lại bên giường, quỳ xuống như trước, thấp giọng nói: “Cảm tạ.”

“Ta vốn định lấy cơ giữ con vài năm, nhưng mấy năm nay, chúng ta cũng không thể nào gần gũi thêm, từ nay về sau... Sợ cũng không còn cơ hội.”

“Người...” Ninh Giản trừng mắt nhìn, lại cúi đầu xuống.

Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ tay y: “Đi gọi Đại ca con vào đi.”

Ninh Giản gật gật đầu, đứng lên, lại nhin không được hỏi: “Người có thể không cần chết không?”

Hoàng đế nở nụ cười.

Ninh Giản cắn môi đứng ở đó, cầm thánh chỉ trong tay, từ từ nắm chặt.

“Đứa bé ngọc, nào có ai nói không cần thì không cần chứ, mọi sự trong thiên hạ không phải đều thuận lợi như thế.”

Ninh Giản không có nói nữa, cúi đầu xoay người, lui ra ngoài cửa.

“Ninh Giản...” Hoàng đế lại gọi y.

Ninh Giản quay ngoắt đầu lại, liền nhìn thấy phụ thân chưa từng gần gũi với mình lộ ra nụ cười yêu thương: “Tìm một người theo con, có thể khiến con cảm thấy không cô đơn nhé.”

Ninh Giản mở miệng mà gật gật đầu, lảo đảo đi ra ngoài.

Người ngoài cửa thấy y từ trong đi ra, đều chấn động, Phượng Ninh An ánh mắt như tên phóng tới, Ninh Giản hạ mắt: “Gọi người vào.”

Phượng Ninh An không chuyển mắt mà trừng y một hồi, mới bước vào trong, người ở lại cũng chú ý tới thánh chỉ trên tay Ninh Giản, đều lén bàn luận, nhưng ai cũng không dám tiến lên hỏi.

Ninh Giản cũng không quan tâm những người đó, chính là đi ra phía sau chúng Hoàng tử quỳ xuống, mờ mịt mà giương mắt tìm trong đám người, nhưng sao cũng không tìm thấy Tam ca của mình.

Quỳ một lúc như thế, liền nghe được trong phòng truyền đến tiếng khóc gào, Ninh Giản khẽ chấn động, không có ngăn đầu, chỉ nghe người chung quanh lập tức bắt đầu khóc liên tiếp.

Thái giám Tổng quản từ trong đi ra, hai mắt đỏ ửng, run giọng tuyên: “Hoàng thượng băng hà.”

Tiếng khóc kia lại như sóng trào, khiến người ta tâm hồn muốn vỡ nát.

Ninh Giản kinh ngạc mà giương mắt quỳ, không hề động, nhưng có một Hoàng tử nhỏ bảy, tám tuổi quỳ bên cạnh lén quay đầu nhìn y từ sau tay áo, rồi sau đó nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo y, nhỏ giọng nói: “Ngũ ca, người sao không khóc?”

Ninh Giản mờ mịt đảo mắt nhìn nó, cuối cùng trừng mắt nhìn, rồi cúi đầu.

Nhưng thật ra Hoàng tử nhỏ ở bên đó, một hồi lâu như bị dọa mà nói: “Ngũ ca người thật lợi hại, nước mắt lập tức chảy, mẫu thân bảo ta học khóc, ta toàn không khóc được, bị bà dạy bảo một chút đó...”

Ninh Giản không để ý đến nó nữa, chính là vẫn quỳ, những người trước diện thay nhau đi tới nói gì đó, y cũng không biết.

Hoàng tử nhỏ kia tựa hồ bị mẫu thân mang đi, lúc gần đi nữ nhân kia còn run giọng nói với y, con nít không hiểu chuyện vân vân.

Ninh Giản cũng không biết là mình ảo giác, hay là thật sự nghe được, cho đến khi có người kéo, y mới theo bản năng mà rút kiếm, người kéo y sợ tới mức lui phắt lại, ngã lăn trên đất, liền thanh hô: “Ngũ gia tha mạng, Ngũ gia tha mạng!”

Sau đó có người một chưởng đánh úp, Ninh Giản thuận thế quét kiếm chém nghiêng, người nọ tay kia làm trảo tóm cổ tay y, Ninh Giản trở tay muốn rút kiếm, nhưng rút cuộc chậm hơn, bị người nọ túm được cổ tay.

“Ngũ gia đây là bị phần chằng, hay là quá vô tình? Tiên đế vừa mới băng hà, ngài lại muốn trước diện nhuộm máu?”

Động tác Ninh Giản hoãn lại, ngẩng đầu liền thấy Tần Nguyệt Sơ đứng bên cạnh, như cười chế nhạo mà nhìn mình. Ba, bốn bước bên ngoài, là một tiểu thái giám vẽ mặt kinh hoàng, thấy Tần Nguyệt Sơ tới, liền run rẩy người lui xuống.

Chần chờ một chút, y mới kiên quyết rút tay về, Tần Nguyệt Sơ cư nhiên cũng không làm khó y, chỉ là vừa kéo y đi, vừa nói:

“Người nhìn người bên ngoài đều tản đi rồi, người cũng không cần ở lại diễn kịch. Hoàng tử của Tiên đế đều phải giữ đạo hiếu, đây là quy củ, mấy vị bên cạnh đều tự hồi phủ quay lại đất phong trần giữ, người không có đất phong, cũng không có phủ đệ riêng, ý của Hoàng thượng, là hỏi người muốn ở lại cung giữ đạo hiếu, hay là muốn làm sao.”

Ninh Giản nhìn Tần Nguyệt Sơ, tựa hồ hoàn toàn không nghe rõ gã nói.

Tần Nguyệt Sơ nhìn khuôn mặt y thật lâu, cuối cùng thở dài: “Tiên đế băng hà, Thái tử lên ngôi, đương nhiên liền thành Hoàng thượng. Sau đại tang là đại điển đăng cơ, người cũng là phải đi.”

Ninh Giản lại lặng yên, một lúc, mới nói: “Ta ở lại cung.”

Tần Nguyệt Sơ không nhiều lời, chỉ nói: “Được, ta sắp xếp, người tự ở chỗ trước kia trong cung của Ninh Huyền nhé.”

“Ta muốn gặp Tam ca!”

Lúc này Tần Nguyệt Sơ lặng yên, một lát mới nói: “Chờ chuyện qua đi, mới cùng Hoàng thượng nói chuyện. Hiện tại ngôi vị Hoàng đế chưa ổn, người tuyệt đối không gặp được. Chính là thấy, người cùng ngài ấy đều phải giữ đạo hiếu, cũng là cần ở lại.”

Ninh Giản không nói nữa, nhưng thật ra Tần Nguyệt Sơ như muốn trấn an y, dừng một chút lại nói tiếp: “Người biết, Ninh Huyền thân phận nhạy cảm, mấy kẻ bên ngoài công hấn thủy chung muốn đưa hắn lên ngôi vua, hiện giờ Tiên đế băng hà, Tân hoàng bị trí chưa ổn, trước tiên không tìm cơ giết hắn, chính là ban ân rồi.”

Ninh Giản động tác trì độn gật đầu.

Tần Nguyệt Sơ lại tiếp một câu: “Người hiện giờ muốn gặp hắn, chính là nhắc Hoàng thượng, có một tai hoạ như thế, chính là hại hắn.”

Ninh Giản lại gật đầu.

Tần Nguyệt Sơ nhìn y, cuối cùng không nói gì nữa, đưa một tiểu thái giám tới căn dặn, dàn xếp xong mới muốn Ninh Giản đi, Ninh Giản lại đột nhiên mở miệng: “Có phải người hiện giờ cũng không gặp được Tam ca không?”

Tần Nguyệt Sơ quay ngoắt đầu, nhìn chằm chằm mặt Ninh Giản, một lát hừ một tiếng cười, cũng không quay đầu lại tự nhiên mà đi.

Ninh Giản cũng không đuổi theo, chỉ nhìn bóng lưng Tần Nguyệt Sơ từ từ đi xa, kiếm vẫn nắm trên tay, thoạt nhìn có vài phần khí thế muốn đuổi theo chọc gã một phát.

Tiểu thái giám ở một bên đợi rất lâu, mới nơm nớp lo sợ mà tiến lên: “Ngũ gia...”

Ninh Giản cúi cùng hạ mắt, từ từ đem kiếm tra vào vỏ.

Ninh Giản ở trong cung đương nhiên cũng có thứ thuộc sở hữu.

Lúc trước được gửi nuôi ở cung Đức phi, cùng Tam Hoàng tử Phượng Ninh Huyền học, Đức phi liền đem một viện nhỏ độc đáo phía sau cho y, cung nữ thái giám đều đầy đủ.

Viện nhỏ phía sau lúc đó có tấm biển đích thân Hoàng đế đề hai chữ “An Bình”, dựa bên trái Phẩm Hiền viện của Đức phi, bên phải là Tĩnh Bình viện của Phượng Ninh Huyền, là một nơi thật tốt để tiện chăm sóc.

Chỉ là hôm nay Phượng Ninh Huyền bị giam lỏng ngoài cung, Đức phi sau khi hắn bị giam lỏng, tự cắt tóc đến Phổ Từ ngoại ô kinh thành tu hành. Trong cung điện to như vậy, liền nhiều năm thâm trầm cô quạnh, cho đến khi Ninh Giản trở về, đèn trong An Bình viện mới lại thấp lên.

Đêm đó, Ninh Giản miễn cưỡng ngủ, rồi lại hoảng hốt mà nằm mộng.

Trong mộng là quang cảnh khi y ba, bốn tuổi, có một nam tử cao to một thân hoàng bào, tự mình khom lưng nắm tay y, từ cửa cung một đường đến hậu cung.

Trong lúc đó nói cái gì, y đều nghe không rõ, chỉ nhìn đến Đức phi nương nương trẻ trung đáng đáp muôn vàn xinh đẹp dừng cách đó vài bước dịu dàng vái chào, bên cạnh nàng là một Hoàng tử nhỏ bảy, tám tuổi, vừa hành lễ, vừa len lén ngẩng đầu nhìn qua mình.

Ninh Giản ngộ ngộ muốn vươn tay ra, đưa bé trong mộng cũng ngốc nghếch chìa tay chụp quần áo trắng thớm của Hoàng tử nhỏ, Hoàng tử nhỏ cười hi hi đưa tay dắt y, nam tử một bên liền dịu giọng nói: “Đây là Tam ca của con.”

“Tam... ca?”

“Ninh Giản ngoan.”

Sau đó cảnh vật chuyển đổi, bản thân vừa được bốn, năm tuổi, vóc dáng tựa hồ cũng không thấy cao hơn, ở ngoài cửa sổ phòng ngủ Đức phi, vươn tay cũng gần bầu trời tới bệ cửa sổ.

Bản thân tuổi nhỏ cứ mãi ở bên bệ cửa sổ rơi nước mắt, Tam ca bịt miệng y, y liền liều mạng mà vươn đầu ngón tay chỉ qua cửa sổ.

Tam ca liền ở bên, hạ nửa người xuống, vỗ vỗ vai, nhỏ giọng nói: “Tiểu Ninh Giản, Tam ca đem em bế lên, là có thể thấy phụ vương rồi, nhưng em không được lên tiếng. Nếu như bị phát hiện, sẽ bị phạt, phụ vương sẽ rời đi, hiểu không?”

Y cái hiểu cái không mà gật đầu, Tam ca liền để y bò lên vai, run rẩy đứng lên, y cười trên vai Tam ca, nhìn bệ cửa sổ gần hơn một chút, liền hài lòng nở nụ cười.

Thế nhưng chờ thực sự có thể nhìn qua song cửa, trong phòng đã không thấy người, phụ thân cũng thế, Đức phi cũng vậy, đều đã sớm đi.

Y oa một tiếng khóc lên, khiến Tam ca lại càng hoảng sợ, hai đứa nghiêng đông ngả tây ngã xuống đất, y liền khóc còn lợi hại hơn, thở không ra hơi mà hét: “Cha, cha...”

Tam ca cắn răng ôm vai không chút bài bản mà đỡ y, y cũng không cảm kích, Tam ca liền đem tay áo thay y chùi nước mắt, kết quả y phục của Tam ca ẩm ướt, trên mặt y cũng ẩm ướt.

Cuối cùng là nam tử cao to từ phía sau tới, đem y ôm lấy, cười hỏi: “Ninh Giản xảy ra chuyện gì?”

Y trừng mắt nhìn, dựa đầu chôn vào hõm vai nam tử, lại oa một tiếng khóc.

Việc này, đến lúc lớn hơn một chút, liền quên sạch sẽ, thường thường y ở trong cung ở nửa năm, cũng không thể thấy rõ mặt phụ thân, chỉ là Tam ca như trước ở bên y, mang y chạy khắp hoàng cung, hoặc là ngồi trong lớp nghe sư phụ giảng chỉ hồ giả dã, gốc rễ của quốc gia.

Ninh Giản nửa đêm giật mình tỉnh giấc, ở trên giường ngồi dậy, quay khắp căn phòng tối đen trống vắng, không biết làm sao. Ngồi đến khi trời sáng cung nữ đến gọi, y mới chậm rãi từ trên giường bò xuống, mặc đồ tang trắng tinh.

Thời gian giữ đạo hiếu trôi qua thuận lợi, Phượng Ninh An đăng cơ làm đế, y cũng theo mọi người quỳ gối trước tể đàn trên sân, bên tai hô vạn tuế ba lần, y thủy chung im miệng không nói.

Ba tháng qua, thời kì giữ đạo hiếu cũng đủ, cuối cùng chàng vạng một ngày, Ninh Giản ôm kiếm ngồi chờ ra dưới tàng cây, đột nhiên nghe thấy tiếng hô vang: “Hoàng thượng giá lâmmmmmmm”

Y trong lòng không hiểu sao chợt nảy, nhanh chóng hướng về bên cửa xem, liền thấy tân Thiên tử Phượng Ninh An một mình thong thả bước đến, trên mặt không nhìn ra vui buồn, đáy mắt đã có một tia uể oải.

Ninh Giản đứng lên, chờ hần đến gần, mới từ từ quỳ xuống, cung kính mà làm một lễ: “Ninh Giản tham kiến Hoàng thượng, mong cho vua tôi vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Phượng Ninh An không nói bao lâu, Ninh Giản cũng tro tro quỳ bấy lâu. Nơi chân trời lạnh lẽo quạ kêu bi thương, cho đến khi sắc trời dần tối, Phượng Ninh An mới khẽ cười một tiếng: “Đứng lên đi. Người và ta huynh đệ hai mươi năm, tính ra lễ này của người là nghiêm chỉnh nhất.”

Ninh Giản đứng lên, cúi đầu chau mày: “Người là Hoàng đế, lễ không thể sai lầm.”

Phượng Ninh An như lần đầu tiên biết y, quan sát y thật lâu, cuối cùng mới thu hồi ánh mắt, lắc đầu cười, trong tiếng cười có vài phần hứng thú tẻ ngắt.

Ninh Giản không nhiều lời, hai người liền lặng yên, khắp nơi tĩnh lặng, cứ thế đến khi Phượng Ninh An mở miệng thì, giọng nói có vẻ cao vút mà sắc nhọn.

“Phượng Ninh Huyền đã chết.”

Anh Ba đã ra đi, chương sau là đám tang nóng bỏng của anh, amen!

Chống cảm Sắp hết quyền Thượng *múa may* hiện nhạc tin nhắn của bạn Yui đang là chuông này =)))) đồng bào nghe thik thì dùng chơi=)))))) Nào, ai nghe ko ra chuông này là cái j thì giờ tay=)))) ai nghe ra thì giờ chân a=))))

10. Chương 10

~Chương thứ mười

~Gió xung quanh hình như cũng chỉ ngưng tụ chốc lát, Ninh Giản vô thức rút kiếm ra: “Người nói dối!”

Phượng Ninh An hơi nghiêng đầu tránh khỏi kiếm của y, cực bình tĩnh mà lặp lại: “Phượng Ninh Huyền đã chết. Cơ thể hắn mấy năm nay không tốt người cũng biết, mấy tháng gần đây càng ngày càng lụn bại, hai ngày trước bắt đầu liên tục không hề tỉnh, thuốc đồ ăn không vào, buổi trưa ngày hôm nay thì tỉnh lại một lúc, không bao lâu thì tắt thở.”

“Người nói dối!” Ninh Giản tới gần từng bước, đoản kiếm không hề theo quy tắc mà bỏ về phía Phượng Ninh An.

Phượng Ninh An một tay giữ y, cười nhạt: “Nói đến thế thôi, tin hay không tùy người, thi thể hắn còn đang lưu ở đằng kia, trăm có thể khai ân, cho phép người...”

Hắn còn chưa nói xong, Ninh Giản đã rút kiếm lại, trở tay chém: “Người nói dối, người nói dối!”

Phượng Ninh An bị Ninh Giản quyết tâm công kích khiến cho chật vật, liền thối lui vài bước, dừng lại thì cuối cùng không nhịn được nữa mà quát một tiếng: “Láo xược!”

Động tác Ninh Giản bởi vì câu quát này của hắn mà ngừng lại, chỉ cầm kiếm đứng ở kia, mũi kiếm như trước chĩa vào Phượng Ninh An, trên mặt y không có biểu tình, hai mắt cũng đỏ lên, miệng hơi mở hơi thở hỗn hển, giống như dã thú cùng đường, trong mắt một khoảng trống rỗng mờ mịt.

Cùng lúc đó, ngoài sân cũng truyền đến một đợt tiếng bước chân gấp gáp, vài hộ vệ năm trường thương vọt tới, kêu một tiếng “Hoàng thượng”, liền nhất tề quay đầu thương về Ninh Giản, ngưng thần đề phòng.

Ninh Giản đứng ở đó không né không tránh, một lúc lâu, mới đột nhiên kích động, đoản kiếm móc một trường thương gần nhất, một cái cúi đầu, thuận thế chân quét ngang hạ bàn người nọ, người nọ né tránh không kịp, hô lên ngã xuống, người bên cạnh lại muốn vây quanh, Ninh Giản đã đột phá vòng vây, chạy vọt ra khỏi Viện.

“Đừng đuổi.” Phượng Ninh An kêu lên một tiếng, “Các người đều lui ra đi.”

Những người đó đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng làm lễ lui xuống, chỉ chừa lại một vị đầu lĩnh đứng ở đó, không rên một tiếng.

Phượng Ninh An lặng yên chốc lát, nói: “Người theo trăm xuất cung một chuyến.”

Ninh Giản chạy một đường ra ngoài, trên đường cung gặp một chiếc xe ngựa, vung kiếm lên chặt đứt toàn bộ dây buộc ngựa, cũng không quan tâm xa phụ kêu sợ hãi, xoay người lên ngựa liền hướng ngoài cung thẳng tiến.

Một đường này y rất quen thuộc, ra cửa cung, hướng một lều tới phía Tây thành, ra khỏi cửa thành xong lại đi hai dặm đường, là nơi giam lỏng Phượng Ninh Huyền.

Y chạy đến nơi thì gần như lập tức ngã xuống, thủ vệ trước cửa biệt viện thấy y hùng hổ, liền vô thức mà muốn tới ngăn cản, Ninh Giản không dừng, chỉ là một kiếm đầy trường thương đánh tới, lạnh lùng nói: “Ta là Phượng Ninh Giản con thứ năm của Tiên đế, ai dám cản ta, ta liền giết hắn!”

Những người đó bị sát ý trong lời y dọa, động tác vừa chậm lại, Ninh Giản đã vọt vào.

Trước Viện hoa nở như gấm, bên cạnh lại lưu một con ngựa đen, Ninh Giản nhận ra, đó là ngựa của Tần Nguyệt Sơ. Chỉ là hôm nay thả tùy tiện như vậy, vô hình trung tiết lộ sự vội vàng lại tự mang theo một tia chẳng lành. Trên mặt y hơi trắng, nắm chặt kiếm liền đi lên phía trước.

Lướt qua hồ sen là có thể thấy nhà chính, bên ngoài đã treo đèn ***g sắc trắng, trên cửa phướn trắng như tuyết, khiến người bi thương.

Ninh Giản trừng lớn mắt, dường như cả đường đi cũng không đi nổi, một lúc sau mới lảo đảo mà chạy qua. Đại môn nhà chính mở rộng, bên trái là một màu trắng tinh, có tiền vàng bốc cao, ở giữa là một quan tài, nắp quan tài đã bị quăng sang bên. Bên cạnh quan tài một người áo đen tóc đen, mặt trắng như quỷ, quỳ ở đằng đó, ôm người trong quan tài, vẫn không nhúc nhích.

Người trong quan tài Ninh Giản cực quen thuộc, chỉ là hôm nay sắc mặt như tuyết, hai mắt nhắm nghiền, không có một tia tức giận, nhu nhược mà tựa ở trong lòng Tần Nguyệt Sơ, dịu ngoan yên lặng hơn bất kì lúc nào.

“Tam ca...” Ninh Giản lui lại, trong giọng nói là một tia run rẩy không rõ rệt.

Tần Nguyệt Sơ tựa hồ giật mình, giương mắt nhìn qua, Ninh Giản liền có thể thấy con mắt đỏ ửng của gã tràn đầy tuyệt vọng.

Tần Nguyệt Sơ vừa nhìn thấy Ninh Giản, cũng vô thức mà ôm chặt người trong lòng, nghẹn giọng nói: “Đừng tới đây!”

Ninh Giản như cũng có chút kích động, hét lớn một tiếng: “Tần Nguyệt Sơ, ngươi muốn làm cái gì!”

“Làm gì chứ?” Một câu nói tựa hồ Tần Nguyệt Sơ tự hỏi mình, trong mắt gã hiện lên một vệt mờ mờ, thấp giọng lặp lại, nhưng thật lâu không có trả lời.

Ninh Giản tâm tư rối loạn, liền một khắc cũng không kịp đợi, thấy gã không nói không động, liền cắn răng muốn vọt tới. Chỉ là mới bước ra một bước, Tần Nguyệt Sơ bên kia không biết từ đâu đã rút ra một thanh trường kiếm, chỉ thẳng qua: “Đứng lại!”

Ninh Giản dừng đột ngột, nhìn Tần Nguyệt Sơ, lại nhìn về người trong lòng gã, nhấn chặt vùng quanh chân mày: “Buông Tam ca ra.”

Tần Nguyệt Sơ lại ha ha cười, nhẹ tay quét khế mặt người trong lòng, rồi sau đó từ từ hôn lên trán hắn: “Ta sẽ không buông ngươi ra.”

Ninh Giản keng một tiếng rút kiếm.

“Chết cũng không buông.” Tần Nguyệt Sơ giọng rất nhẹ, dường như chỉ là thì thầm với người trong lòng, “Ninh Huyền, ta cùng ngươi có được hay không?”

Gã đem người ôm đến càng chặt, lại nói: “Ta cùng ngươi... Kiếp sau... Nói không chừng ngươi sẽ yêu ta. Ngươi không cách nào chấp nhận đoạn tụ phân đào, ta liền sinh làm nữ tử, như vậy, ngươi có thể nào tiếp nhận ta không? Ninh Huyền...”

“Tam ca...” Ninh Giản kêu một tiếng, mang theo chút giấy giữa suy tàn.

Y đã có chút tuyệt vọng.

Tần Nguyệt Sơ có đứng hay không, gã một lòng đối với Tam ca, y cũng biết, hôm nay nếu có cái gì có thể khiến Tần Nguyệt Sơ biến sắc, thì nhất định là Phượng Ninh Huyền.

Tần Nguyệt Sơ đã không hề để ý đến y nữa, chỉ cúi đầu, môi khẽ run rẩy ở trên khuôn mặt tái nhợt như tuyết từng tắc từng tắc hôn qua, hai mắt khép lại, nước mắt như chuỗi trân châu chảy xuống.

Ninh Giản lui lại, lại lui, chỉ lắc đầu. Vài lần mở miệng, đều không phát ra một chút âm thanh nào.

“Hiện tại ngươi tin chưa?” Phía sau truyền đến một tiếng hừ lạnh, Ninh Giản vô thức quay đầu lại, liền thấy Phượng Ninh An đứng ngay sau mình, mặt không biểu tình mà nhìn chằm chằm trong phòng, “Hắn tắt thở thì, vẫn tâm tâm niệm niệm nói hận Tần Nguyệt Sơ. Thật đúng là, chết cũng không chịu thua.”

“Ngươi nói dối!” Ninh Giản lại lui thêm, trên mặt tràn đầy kinh hoàng, “Tam ca đã nói sẽ chờ ta trở lại... Hắn đã nói...”

Phượng Ninh An hừ cười một tiếng, không để ý đến y, chỉ hướng vào phòng hét: “Tần Nguyệt Sơ, đi ra.”

Tần Nguyệt Sơ chỉ ngẩng đầu thản nhiên nhìn hắn một cái, lại cúi đầu.

Phượng Ninh An nhú nhú mày, chợt nghe thấy Tần Nguyệt Sơ nhẹ giọng nói: “Hắn nói hắn không yêu ta... Hắn nói hắn hận...”

“Tần Nguyệt Sơ.” Phượng Ninh An lại gọi một tiếng.

“Rồi hắn mới chết.” Có nước mắt rơi, Tần Nguyệt Sơ lại nở nụ cười.

“Người nói dối!” Ninh Giản như chó bị giẫm đuôi, thoáng cái nhảy dựng lên, “Các người đều nói dối!”

“Ta chết cũng không buông tay.” Tần Nguyệt Sơ cười nói khẽ, “Ninh Huyền, dù cho luân hồi nhiều đời, ta cũng tuyệt đối không buông tha người.”

Ninh Giản trong lòng nảy lên một tia bất an khó hiểu, người cũng hướng trong phòng vọt vào, lại không ngờ chỉ mới bước tới, chợt nghe một tiếng nổ trên đỉnh đầu.

Mấy hạ nhân trong phòng vẫn nơm nớp lo sợ hò hét chạy ra ngoài, Ninh Giản bị đẩy lùi về phía ngoài phòng, còn chưa đứng vững, chợt nghe thấy Phượng Ninh An hét lớn một tiếng: “Tần Nguyệt Sơ người làm cái gì?”

Ninh Giản quay ngoắt đầu, thì thấy trong phòng có lửa bốc ngùn ngụt, nhanh chóng lan tràn quanh cửa, hừng hực ngăn bọn họ ở ngoài cửa.

Trong phòng phàm là thứ gì có thể đốt, ắt đều từng thứ từng thứ bị thiêu cháy, mấy hạ nhân còn lại không kịp rời đi cũng vừa bò vừa lăn mà vọt ra ngoài, chỉ còn lại có Tần Nguyệt Sơ vẫn quỳ ở kia, ôm chặt thi thể Phượng Ninh Huyền, dịu dàng in xuống từng nụ hôn.

“Tần Nguyệt Sơ, người buông Tam ca ra!”

Ninh Giản càng luống cuống, như con thú bị vây khốn muốn xông qua, mấy người vừa chạy ra chung tay sống chết kéo y lại, y liền hướng vào trong phòng hét to.

Tần Nguyệt Sơ ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ là cười đến càng ôn nhu, ôm Phượng Ninh Huyền, từ từ khép mắt.

“Phượng Ninh An, ta có thánh chỉ của phụ hoàng, ta muốn dẫn Tam ca đi!” Ninh Giản gọi không được Tần Nguyệt Sơ, liền không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại rống với Phượng Ninh An, “Ta có thánh chỉ, di chiếu của Thái tổ ta đều cho người, người làm cho Tần Nguyệt Sơ thả Tam ca ra, người bảo gã thả Tam ca ta ra!”

Đến tiếng cuối cùng, đã có chút nghẹn ngào rõ ràng, viền mắt Ninh Giản đỏ, đưa tay túm được một góc áo của Phượng Ninh An, liền như người rơi xuống nước bắt được rơm rạ cứu mạng.

Phượng Ninh An nhìn y, lại nhìn thoáng qua trong phòng, trong phòng đã đầy ánh lửa, xà ngang không chịu được mà mang theo lửa rơi xuống cạnh Tần Nguyệt Sơ, Tần Nguyệt Sơ vẫn thủy chung không hề động.

“Gã là ôm lòng nhất định phải chết, người không có khả năng đoạt xác từ trong tay gã. Huống chi người đã chết, ở chỗ nào chả như nhau? Tần Nguyệt Sơ suốt đời đối với hắn dùng tình sâu vô cùng, mặc dù sống thì không yêu nhau, chết đi cùng huyệt, cũng là một loại an ủi.”

Ninh Giản cắn răng, vung mạnh tay lên, đoản kiếm vất trên cổ Phượng Ninh An, cùng lúc cũng có người chạy ra lấy kiếm chìa vào.

Ninh Giản nóng nảy, thanh kiếm thẳng tắp: “Làm cho hắn thả Tam ca ta!”

Thấy Phượng Ninh An không nói lời nào, Ninh Giản lại vội bồi thêm một câu: “Chúng ta giao hẹn đi! Ta cho người chiếu thư! Ta cho người! Người muốn cái gì ta cũng cho người!”

Trên cổ bị vạch một vết máu, Phượng Ninh An cư nhiên không hoảng, chỉ là nhìn người đệ đệ này, cuối cùng than nhẹ một tiếng: “Xin lỗi, ta làm không được.”

Kiểm của Ninh Giản leng keng một tiếng rơi xuống đất, người nghe thấy động tĩnh liền thoáng cái áp chế y.

Lửa trong phòng dần dần cháy đến mãnh liệt, đứng ở ngoài cửa, cũng đã bị khí nóng làm cho khó chịu.

Cảnh vật bên trong đều vẩn vơ không rõ, chỉ có thể mơ hồ thấy Tần Nguyệt Sơ tóc quần áo đều là lửa, nhưng dường như cái gì cũng không cảm thấy, chỉ ôm chặt thi thể Phượng Ninh Huyền.

Ninh Giản bị đè trên mặt đất, nhìn ánh lửa bao bọc dày đặc hai người, nhin không được mở miệng, trong miệng chỉ phát ra tiếng khàn khàn vô nghĩa: “A, a...”

Phượng Ninh An cúi đầu, vươn tay che mắt y, ống tay áo rộng hạ xuống trước mắt thì, Ninh Giản thấy trên khuôn mặt Tần Nguyệt Sơ bị cháy đến đầy máu tươi, lộ ra nụ cười thoả mãn mà vui sướng.

Rõ ràng thống khổ không chịu nổi, người đó lại càng cười đến thoả mãn như thế, dường như có cả thiên hạ trong tay, không cầu gì nữa.

Ninh Giản nhìn nhìn, tự dưng liên sợ, cả giọng nói cũng phát không ra, chỉ kinh ngạc giương mắt, nhìn ống tay áo phơ phất trước mắt, phẳng phất có thể thấy sau ống tay áo, trong phòng là hai con người gấn bó trên mặt là đáng tươi cười, mang theo vui sướng vô tận, cùng mỉa mai.

Ninh Giản, Ninh Giản...

Trong hoảng hốt y như nghe thấy một giọng nói cực quen thuộc, dùng hết ngữ khí không đứng đắn gọi y, trong lời nói lại thân thiết vô cùng.

“Tô...”

Không rõ bản thân dường như gọi một tiếng gì, Ninh Giản chỉ là giấy giụa muốn quay đầu tìm, nhưng mắt nhìn được, chỉ là một khoảng máu đỏ, chờ đến khi nhìn rõ, thì đã rơi vào mù mịt, lại không còn ý thức.

Mở mắt ra thì, trước mắt đã là một khoảng trắng xoá, vắng vẻ không tiếng động, không có thứ gì, chỉ thấy dưới chân có con đường lát đá uốn lượn, chẳng biết tới đâu.

Ninh Giản kinh ngạc đứng yên thật lâu, mới xê dịch bước chân.

Đường rất dài, hình như đi cũng không đến điểm cuối, y đi thật lâu, mới đột nhiên phát hiện phía trước có bóng người lay động, y cả kinh, đưa tay rút kiếm, nhưng bên hông lại trống không.

Kinh hoàng trong lòng càng thêm rõ ràng, y liều mạng dè xuống thôi thúc muốn xoay người chạy, chần chờ thật lâu, mới một lần nữa bước thêm nửa bước.

Ninh Giản bước nhanh hơn, đến cuối nhin không được mà chạy lên, bóng người cũng càng ngày càng gần, dần dần có thể thấy rõ đường nét.

Ninh Giản thoáng cái dừng bước, không thể tin mà nhìn bóng người phía trước, bóng người nọ cũng như ngừng lại, tựa như đang đợi y.

Ninh Giản hít vài hơi, mới gian nan mà gọi một tiếng: “Tam ca?”

Nói ra khỏi miệng thì, liền cảm thấy rõ ràng sai rồi, kinh hoàng vốn gần như biến mất lại lập tức rõ rệt, y còn chưa kịp sửa, bóng người kia liền động.

Ninh Giản thốt ra: “Tiểu quỷ!”

Bóng người phía trước cuối cùng như bị chọc giận, chạy cực nhanh lên trước, Ninh Giản cuống quýt đuổi theo, bóng người nọ tốc độ còn nhanh hơn so với y, chỉ trong nháy mắt, liền xa đến nhìn không thấy.

Trong lòng Ninh Giản càng nôn nóng, lại thủy chung không thể phát ra âm thanh, y đứng tại chỗ mờ mịt mà nhìn chung quanh, bốn phía trắng xóa một khoảng như trước, cái gì cũng không có.

“Ninh Giản.”

Ngay phía sau, một giọng nói ôn hòa vang lên, Ninh Giản quay ngoắt đầu lại, phía sau không có một bóng người. Y cứng người nhìn một lúc lâu, mới từ từ quay đầu lại, thì giọng nói kia lại một lần nữa vang lên: “Ninh Giản.”

Lúc này đây nghe được rõ ràng, là giọng nói cực quen thuộc, Ninh Giản lập tức liền mở to mắt: “Tam ca!”

Lại quay lại như trước cái gì đều nhìn không thấy, Ninh Giản không biết làm sao mà lui lại hai bước, nhin không được mà gọi một tiếng: “Tam ca...”

Đáp lại y chỉ có tĩnh mịch rõ ràng đến làm người ta khó chịu.

Mờ mịt trong mắt Ninh Giản cùng không biết làm sao càng sâu. Y muốn quay lại tìm, rồi lại mơ hồ hiểu, cho dù mình tìm thế nào cũng không tìm thấy được.

Vì cái gì chứ...

Y nghĩ không rõ, chỉ là vô thức mà quay người lại, một lần nữa nhìn phía con đường lát đá uốn lượn, bóng người giống Tô Nhạn Quy kia cũng đã sớm biến mất không thấy nữa.

Y nhìn hướng bóng người biến mất, mãi một lúc, mới chậm rãi quay đầu nhìn lại phía sau, rất lâu, y cuối cùng mới đi lên trước một bước, hướng về phía bóng người biến mất mà đi.

Đường lại không bờ bến mà uốn lượn lên trước, bóng người không xuất hiện nữa, một khoảng mịt mù như sương khói, từng chút mà tiêu tán, đường cuối cùng tới điểm cuối, nơi ấy đứng một người, lưng quay về phía y, nhưng rõ ràng là Tô Nhạn Quy.

Ninh Giản dừng bước, nhìn người cách đó không xa, thật lâu không dám lên phía trước.

Không biết qua bao lâu, Tô Nhạn Quy cuối cùng cũng xoay người lại, dáng dấp thoát trông như cũ không có bất kì cái gì khác biệt, chỉ là mang theo chút vô lại mà hướng y híp mắt cười.

Ninh Giản mấp máy môi, cuối cùng lại khép, chỉ là không tiếng động mà nhìn Tô Nhạn Quy, cả người vẫn không nhúc nhích, cả run rẩy nơi đầu ngón tay cũng ngừng.

“Ninh Giản.” Tô Nhạn Quy dáng tươi cười như càng sáng lạn, gọi y một tiếng, trong giọng nói mang theo thân thiết vô tận.

Ninh Giản không cách gì nhúc nhích, y phân không rõ đây là mộng hay tỉnh, rồi lại sợ hãi khẽ động dấy thôi, những thứ trước mắt sẽ biến mất.

Nhưng mà cả chính y cũng không biết, sợ hãi như thế là từ đâu mà đến.

“Ninh Giản.” Tô Nhạn Quy lại gọi một tiếng, lộ ra một tia bất đắc dĩ cùng tủi thân, dường như vẫn đang ở trong núi sâu, gọi to một tiếng.

“Người...” Ninh Giản thốt ra một âm tiết cực nhẹ, rồi sau đó lặng yên.

Tô Nhạn Quy cũng không nói nữa, chỉ là bình thản nhìn y, dáng tươi cười trên mặt từng chút mà rút đi.

Hai người cứ giằng co như thế ở đó, ai cũng không nói, ai cũng không chịu bước lên một bước.

Ninh Giản nghĩ có chỗ nào không đúng, nhưng cảm giác như thế khiến y tự dưng sinh ra một tia xấu hổ.

Cuối cùng Tô Nhạn Quy khe khẽ thở dài, hướng y vươn tay: “Ninh Giản.”

Chỉ là một tiếng, Ninh Giản nghĩ bản thân mình đã thở một hơi dài. Hình như y là đang đợi cái đưa tay này, hình như người này theo lẽ thường phải vươn tay về phía y.

Y cẩn cẩn thận thận mà bước lên, người trước mắt cũng không có biến mất, cũng không có rời đi, điều này khiến tia kinh hoàng cuối cùng trong lòng y cũng rút đi, y gần như là lão đạo mà chạy qua, một phen bắt được cái tay kia.

Tô Nhạn Quy chỉ là mỉm cười nhìn y, tịnh không nói lời nào.

Ninh Giản tóm chặt tay hắn, mất một khoảng thời gian dài mới từ từ tỉnh táo lại, chậm rãi buông ra.

Tô Nhạn Quy tựa hồ cũng không để ý, hai người đứng như vậy, khoảng cách rất gần, dường như đều có thể cảm giác được hô hấp đầy đó, lại như là khoảng cách cực xa, không cách nào chạm vào nhau.

Ninh Giản không hiểu sao nghĩ có chút khó chịu, kinh hoàng đã biến mất tựa hồ từng chút mà lan trong lòng. Y nhìn Tô Nhạn Quy, đối phương mỉm cười như trước, dường như đang đợi y nói.

“...Tam ca, đã chết.”

Rất vất vả mở miệng, nhưng cả chính y cũng không rõ vì cái gì muốn nói như vậy. Biết rõ người này không thích nghe loại chuyện như thế, nhưng bản thân vô thức mà nói cho hắn, muốn đòi hỏi một sự an ủi.

Ninh Giản càng cảm thấy luống cuống, đứng ở kia, cả tay chân cần để chỗ nào cũng không biết.

Sau đó y nghe được Tô Nhạn Quy thở dài, hốt hoảng mà ngẩng đầu, Tô Nhạn Quy cũng đã chuyển mình, y còn chưa kịp vươn tay, Tô Nhạn Quy cũng đã biến mất.

Bốn phía lại một lần nữa bị một mảng sương trắng bao phủ, kể cả con đường dưới chân cũng nhìn không rõ.

Ninh Giản dần dần minh bạch, này đại khái chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Người kia trong hiện thực... Nhất định sẽ không còn mỉm cười với y như thế, sẽ không còn nhìn y như vậy, sẽ không lại vươn tay với y.

Người kia, nói không chừng sớm đã chết.

Rõ ràng chỉ là một giấc mộng, khó chịu trong lòng lại từng chút từng chút mà tích lũy, mà y trong mộng kêu không được.

Thật sự tỉnh lại thì, sắc trời lơ mờ, chỉ có một tia sáng trắng mờ cực xa, khắp nơi yên tĩnh hết sức.

Trong phòng không có người khác, chỉ đốt một ngọn đèn dầu lơ mờ, Ninh Giản mờ mịt giương mắt, nghĩ mình cả đêm ác mộng. Trong mộng bị thương không hiểu rõ, còn có kinh hoảng không cách gì ngăn chặn, khiến y tỉnh lại rất lâu sau đó cũng không dám nhúc nhích.

Sững sốt thật lâu, y mới từ từ đưa tay sờ kiếm của mình, kiếm lại không đặt trong tay, y ngồi phất dậy, nhìn trái phải xung quanh, bắt đầu tìm kiếm như điên. Hai chân trần nhảy khỏi giường thì, mặt đất truyền đến sự lạnh lẽo thấu xương, Ninh Giản run run một chút, ngừng lại, cảnh giác mà nhìn chằm chằm.

Cửa bị đẩy ra, Phượng Ninh An cũng đi vào.

Ninh Giản theo dõi hắn: “Kiếm của ta đâu?”

Phượng Ninh An không có trả lời, chỉ nhìn Ninh Giản, thật lâu, mới nói: “Đại tang Tiên đế mới vừa qua, hậu sự của Ninh Huyền không thể phô trương quá mức, hắn là Hoàng tử, vốn nên mai táng vào Hoàng lăng... Nhưng người nói người có thánh chỉ, Trẫm liền làm chủ, xây một ngôi mộ ở phía Tây, đem hắn cùng Tần Nguyệt Sơ an táng cùng nhau, người thấy thế nào?”

Ninh Giản ngẩng phất đầu, trên mặt như trước không có biểu tình gì, mắt đã có chút đỏ.

Chung quy, không chỉ là ác mộng.

Y toàn tâm toàn ý muốn dẫn Tam ca rời đi, thế nhưng tại Diệp thành, tại trấn Nguyệt Nha, một năm lại một năm mà trôi qua, đứa bé năm đó cũng đã trưởng thành, thậm chí... Có khả năng đã mất mạng, y lại vẫn không thực hiện được lời hứa.

Cũng không có cơ hội thực hiện lời hứa.

Mơ hồ, y có chút oán hận chính mình, nếu sớm một chút là làm được, nếu tâm ác hơn một chút, có đúng là sẽ không tiếc nuối như này không? Nhưng trong oán hận, lại trộn lẫn sự thống khổ che giấu đến càng sâu, dường như mất mở trường trường mà nhìn từng thứ biến mất, cả người vô lực cùng khó chịu.

Phượng Ninh An vẫn nhìn y, nhưng cũng không thúc giục.

Một lát sau, Ninh Giản cúi cùng nói: “Tam ca khi còn sống hận Tần Nguyệt Sơ tận xương, chết rồi lại đem bọn họ chôn cùng một nơi, đó chính là không tôn trọng người chết.”

Phượng Ninh An lắc đầu bật cười: “Người chết như đèn tắt, còn nói cái gì có hận hay không. Hắn hận, Tần Nguyệt Sơ cũng đền cho hắn một cái mạng, hôm nay chôn chung, bất quá là tròn một ước muốn mà thôi.”

“Người đã nói người chết như đèn tắt, còn nói chôn chung để tròn một ước muốn, không phải là trước sau mâu thuẫn sao?”

Phượng Ninh An yên lặng, cúi cùng nói: “Người nếu không muốn, hiển nhiên có thể đưa hắn quay về chôn trong Hoàng lăng, chỉ là người một lòng muốn mang hắn đi, đến cuối cùng hắn sinh là người Hoàng gia, chết là người Hoàng gia, thay đổi cũng đủ mĩa mai.”

“Ta có thánh chỉ!”

“Lúc hấn chết, thánh chỉ còn chưa có tuyên.”

Ninh Giản trừng lớn mắt, thật lâu nói không nổi một lời, cuối cùng mím mím môi, cúi đầu.

“VẬY ĐỒNG Ý VỚI TRẨM?” Phượng Ninh An lại như cố ý làm khó y, nhắc lại.

“Theo người.” Ninh Giản hạ mắt.

Phượng Ninh An lúc này mới cười cười, đi thẳng tới bên bàn, lấy một thanh đoản kiếm, còn chưa có đưa qua, Ninh Giản đã đưa tay đoạt lấy, đoạt xong liền túm chặt, như sợ Phượng Ninh An lại cướp mất.

Phượng Ninh An không khỏi cười to, Ninh Giản chỉ mặt không biểu tình nhìn hấn, một hồi lâu, mới nghe Phượng Ninh An nói: “Người định thế nào?”

Ninh Giản run một chút, có chút ngơ ngẩn mà ngẩng đầu.

“Tiên đế băng hà, Hoàng tử của Tiên đế, đương nhiên phải đổi phong hào. Huynh đệ tỷ muội bên cạnh đều ổn định cả rồi, còn mình người...” Phượng Ninh An ngừng lại, không nói hết.

“Người không giết ta sao?” Ninh Giản hỏi thẳng.

Phượng Ninh An tựa hồ không ngờ y hỏi thẳng như vậy, một lúc sau mới nói: “Khi đó Tiên đế cho Trẩm vào, nói với Trẩm một chuyện. Người nói, người hiển nhiên sẽ không tranh ngôi với Trẩm, mong Trẩm có thể đối xử tử tế với người. Khu vực phía Nam Yến Đường thành giàu có, đất đai màu mỡ dân cư mọc mặc, là đất phong Tiên đế cho người.”

Ninh Giản lại lặng yên, qua thật lâu, y cẩn cẩn thận thận lấy ra một cái hộp: “Đây là di chiếu của Thái tổ lấy từ trong kho báu.” Rồi lại lấy một cuộn thánh chỉ, “Đây là Tiên đế cho ta.”

Phượng Ninh An có chút kinh ngạc vô cùng, một lát mới đưa tay nhận, nhìn lướt qua thánh chỉ kia, tiện thể nói: “Người là múôn đi?”

Ninh Giản gật đầu.

“Múôn đi đâu?” Phượng Ninh An lại hỏi: “Người đừng quên, tiểu đồ đệ của người, đã không còn ở Diệp thành.”

Ninh Giản tim đập từng hồi, cũng không vẽ gì: “Nơi nào cũng đi.”

“Cũng đúng, người cùng Hoàng tử khác không giống nhau, mười bốn, mười lăm đã nói muốn bước chân vào giang hồ, Phụ vương liền kè người quanh năm bên ngoài, không hề hạn chế.” Phượng Ninh An cười một tiếng, trong lời có chút tia đồ kị khó hiểu.

Ninh Giản cũng không rõ hấn muốn biểu đạt cái gì, cúi đầu chỉ nói: “Ta chỉ nói Người không thềm để ý ta ở chỗ nào.”

Phượng Ninh An lúc này mới hồi phục tinh thần, không nói nữa.

Cả hai yên lặng, rất lâu, Phượng Ninh An mới nói: “VẬY ĐI ĐI, CŨNG KHÔNG CẦN VỘI VÃ KHỞI HÀNH, TRẨM... Cho người một tấm ngọc, cầm nó, quan phủ các nơi hiển nhiên sẽ không bạc đãi người.”

“Cảm tạ.”

“Quy củ này người học không đúng lắm.” Phượng Ninh An cười cười, “Lúc này, nên “tạ ơn Hoàng thượng”, hoặc là “cảm tạ Long ân”.”

Ninh Giản ngậy người, liền quỳ xuống: “Cảm tạ Long ân.”

Nhưng Phượng Ninh An thật ra lại bị động tác của y dọa, một lát mới cười, thở hắt ra: “Có chuyện này, đại khái là người không biết.”

Ninh Giản đứng lên, nhìn hấn.

Phượng Ninh An cũng nhìn y, trong mắt có chút ý tìm tòi nghiên cứu, cuối cùng mới thông thả nói: “Năm đó người để bảo vệ tiểu quỷ Tô gia, đề phòng chúng ta bắt hấn hỏi kho báu nơi nào, để lại tin tức trên giang hồ, nói trong kho báu có kiếm phổ cùng bội kiếm của kì tài kiếm thuật trăm năm trước Quân Vô Nhai, dẫn đến người trong giang hồ cùng triều đình đối nghịch, cản trở nhau, đúng không?”

“Thì sao?”

“Người chó quên, các người tìm được kho báu thì, bên trong không có mấy thứ này.”

“Không có thì không có, chẳng qua là đồn đại mà thôi.”

Phượng Ninh An cười: “Kho báu các người đều lật ra rồi, khác gì lời tự đồn đại kia? Cho dù tuyên bố bên trong không có kiếm phổ cùng bội kiếm, vin vào cớ chỉ là người lợi dụng bọn họ, thì cũng phải được người trong võ lâm chịu tin mới xong.”

Ninh Giản nhíu mày: “Bọn họ tin cũng được, không tin cũng được, không có là không có.”

“Người nói không có, bọn họ cũng chỉ xem người là muốn độc chiếm bảo vật mà thôi.”

Ninh Giản không nói nữa. Lời Phượng Ninh An, tự y cũng minh bạch.

“Liên tục nhiều kẻ gan to, ban đêm xông vào cấm cung muốn tìm kiếm phổ cùng bội kiếm này, Tần Nguyệt Sơ khi ấy liền dùng một kế nhỏ.”

“Cái gì?”

Phượng Ninh An cười: “Gã để người lén rải tin tức, nói ngày đó các người chia của không đều, kiếm phổ cùng bội kiếm bị tiểu quỷ Tô gia kia đoạt đi, tuy các người làm hấn bị thương nặng, nhưng vẫn dễ hấn chạy thoát.”

Ninh Giản lập tức mở to mắt, tựa hồ ngay cả hô hấp cũng ngừng một chút.

“Thậm chí sau đó hấn chạy thoát kiểu gì...” Phượng Ninh An nhìn Ninh Giản, trong mắt ý cười đầy tự hào, “Người có tai trong chốn võ lâm e là đều đã biết.”

Ninh Giản chỉ gắt gao theo dõi hấn.

“Võ lâm thế gia trăm năm, Tiêu Dao sơn trang núi Bạch Phù nhòm ngó kiếm phổ cùng bảo kiếm này, nhưng hậu nhân Tô gia thà chết không chịu giao, bị thiếu trang chủ Mộ Dung Lâm giam lỏng.”

Ninh Giản trừng lớn mắt.

Người trong giang hồ, hiếm khi không biết đến Mộ Dung gia của Tiêu Dao sơn trang Giang Nam.

Đao pháp Tập Nguyệt của Mộ Dung gia thiên hạ vô song, lại mấy đời nối tiếp nhau lấy nghĩa hiệp làm đầu, địa vị trong chốn võ lâm hết sức quan trọng. Chính là thế gia trăm năm chung quy không tránh được suy yếu, mấy thế hệ gần đây, đã cực ít người có thể tiến thân đến đỉnh võ lâm, mà thiếu trang chủ Mộ Dung Lâm, thì được cho là một đóa hoa hiếm thấy trong hàng người.

Thiếu trang chủ Mộ Dung này dung mạo so với con gái còn thanh tú hơn, một tay múa Tập Nguyệt đao pháp uy vũ đến đây phong cách, năm hai mươi tuổi đã đánh bại nhiều cao thủ dùng đao trong chốn võ lâm, có thể nói là người xuất sắc hiếm có trong võ lâm.

Mà khiến cho thanh danh hấn ta lan xa, cũng là bởi đại thiếu gia của võ lâm thế gia này, cư nhiên là một con gà trống sắt keo kiệt vô cùng, trong cái nhìn của hấn ta, “Muốn tiền không muốn mạng” là khen ngợi lớn nhất người trong giang hồ dành cho mình.

Vất cổ chảy ra nước như vậy, rồi lại là kẻ trời sinh tính tình ngay thẳng chính trực, cứ thế từ người buôn bán nhỏ đến con cháu hoàng gia nhà quyền quý, từ tiền bối cao nhân xưa nay hiếm đến trẻ con tóc còn để chỏm, quen biết khắp thiên hạ.

Cho nên lúc này, khi Ninh Giản nghe được Phượng Ninh An nói hấn ta đem Tô Nhạn Quy giam lỏng, trong lúc nhất thời ngay cả phản ứng cũng không làm được, chỉ ngơ ngác mà đứng.

Một hồi lâu, Ninh Giản mới ý thức được Phượng Ninh An muốn nói, cũng không phải cái chuyện giam lỏng này.

Phượng Ninh An là muốn nói cho y, Tô Nhạn Quy còn sống, hiện tại ở Tiêu Dao sơn trang.

Nhìn thấy ánh mắt Ninh Giản từ mờ mịt đến trong suốt, Phượng Ninh An cũng biết y đã rõ ràng, cúi cười: “Không cần sốt ruột, một bữa nửa ngày, chạy không thoát. Huống chi, gặp được, thì phải làm thế nào đây?”

Ninh Giản nao nao, chỉ cảm thấy trong lòng hình như cũng có một âm thanh nhỏ giọng hỏi y: đúng vậy, gặp được thì phải làm thế nào đây?

Y không thể trả lời, bất lực như vậy khiến y cảm thấy khó khăn.

Phượng Ninh An lại không có truy vấn nữa, chỉ cười nhìn y, cúi đầu vỗ vỗ vai y, xoay người rời đi.

Ninh Giản không có ở lại lâu trong cung, cũng tuân Phượng Ninh Huyền xong, y liền một mình ra đi.

Cho đến ngày đi, y cũng thủy chung không thể trả lời vấn đề Phượng Ninh An hỏi, chính là toàn tâm toàn ý mà nghĩ muốn đi, đi đến Tiêu Dao sơn trang.

Sáng sớm ngày đó, Phượng Ninh An cứ nhiên tự đến cửa cung đưa tiễn y.

Cầm bao quần áo đưa qua, Phượng Ninh An cười nói: “Từ nay về sau ngươi là thứ dân, nếu không bước lại vào nơi này, ta tự làm Hoàng đế của ta, ngươi tự qua những ngày thông dong của ngươi, ngươi và ta không liên quan gì.”

Ninh Giản yên lặng nhận gói đồ, nói: “Cám ơn.” Nghĩ nghĩ, giống như lại nghĩ tới cái gì, liền cung kính cúi chào, “Cảm tạ Long ân.”

Phượng Ninh An sững sốt một chút, cười to thành tiếng: “Thôi thôi, ngươi là Hoàng tử cũng tốt, thứ dân cũng vậy, ở trước mặt Trẫm, những thứ này đều miễn đi.”

Ninh Giản gật gật đầu, cúi đầu nói: “Bảo trọng.”

Phượng Ninh An thu ý cười, hơi nhường bước: “Bảo trọng.”

Ninh Giản không nói thêm gì, xoay người lên ngựa, quay đầu ngựa, lại liếc mắt nhìn Phượng Ninh An một cái, liền kẹp bụng ngựa, đoạn tuyệt mà đi.

Đến đây là hết quyển Thượng *V* *mắt nhòm xa xăm* cuối cùng bạn Yui cũng lết đc đến đây*bò bò* ai khen bạn miến coi?

11. Chương 11

~Chương thứ mười một

~Ninh Giản đến Tiêu Dao sơn trang của núi Bạch Phù thì, đã vào đông rồi. Tuyết lớn rơi liên mấy ngày, một ngày trước khi y đến trời mới quang.

Tuyết chưa tan hẳn, đi trên đường núi, trời giá rét mà trơn. Vừa lên đỉnh núi, Ninh Giản liền nghe thấy một hồi âm thanh tiếng binh khí giao nhau.

Ninh Giản cả kinh, phi thân nhảy lên ngọn cây, nhìn xuống thì, mới phát hiện trước cửa Tiêu Dao sơn trang đứng bốn, năm người.

Một người đàn ông trung niên ở giữa lấy một địch ba, trên người đã chí chút vết thương, nhưng không mấy may chịu nhượng bộ, cạnh cửa đứng một người áo xanh, phục sức gần như người trung niên, trên chân máu thịt không rõ, nhưng vẫn chắn cửa, dường như canh giữ ở đó không cho người tiến tới.

Ninh Giản nhíu nhíu mày, liền nghe được tiếng kêu đau đớn, người đàn ông trung niên trên vai đã trúng một móc câu, quần áo bị rách, cả da lẫn thịt cũng bị lật ra, máu tuôn như suối, rất là dọa người.

Bởi vì máu chảy quá nhanh, kiếm của ông cũng hiển nhiên là chậm lại, đối phương một cây chùy gỗ qua, ông nghiêng người khó khăn lắm mới tránh thoát, trường kiếm xoay hất lại, cũng đã không cách gì né tránh vòng sắt rời từ tay địch nhân bay tới.

“Lão Triệu!” Người ở cạnh cửa quát to một tiếng.

Ninh Giản không chần chờ, phi thân nhảy xuống, đoản kiếm xuyên thẳng giữa vòng sắt, quay quay, vòng sắt liền nhanh chóng bay về, đoản kiếm y đâm ngay, người cũng thuận thế khom lưng quét chân, đem hai kẻ gần đó văng qua một bên.

Cả ba kẻ này đều cả kinh, trên tay ngưng lại, liền bị người đàn ông trung niên thừa cơ, liên tục quét kiếm, mới vừa né qua, kiếm Ninh Giản lại đã đánh tới.

“Người nào? Cũng đến đoạt bí kíp?”

Ninh Giản vừa nghe, trong lòng đã hiểu rõ, lạnh lùng nói: “Ở đây không có bí kíp gì cả, không muốn mạng thì nhanh rút!”

“Nói láo!” Một người không phục, chĩa kiếm muốn đánh tới.

Tên còn lại thì thối lui ba bước: “Chúng ta đâu không lại kiếm của y, rút.”

“Thế nhưng!”

“Ta nói, đi!” Kẻ kia đưa tay xách cổ áo đồng bọn, lại hướng tên còn lại dùng một ánh mắt, lợi dụng tốc độ cực nhanh đào tẩu.

Chờ ba tên đi xa, người đàn ông trung niên mới lão đảo tới trước mặt Ninh Giản: “Triệu Kim đa tạ thiếu hiệp tương trợ.”

Ninh Giản không đáp lại, chỉ nói: “Ta muốn gặp Tô Nhạ Quy.”

Người đàn ông trung niên tự xưng Triệu Kim biến sắc, nhưng ngữ khí gượng gạo vẫn có phần lịch sự: “Thiếu trang chủ dặn dò, Tô công tử ai cũng không gặp, thiếu hiệp xin quay về.”

“Nếu ta nhất định muốn gặp?”

Triệu Kim cắn răng: “Thiếu hiệp tuy có ân cứu mạng Triệu mỗ, nhưng Thiếu trang chủ không ở đây, ta đợi ở đây có trách nhiệm bảo vệ khách của cậu ấy, nếu như thiếu hiệp cứ muốn gặp Tô công tử, thì tự bước qua xác ta mà đi!”

Kiểm Ninh Giản nhanh gọn gác trên cổ ông: “Ông nghĩ ta sẽ không giết ông?”

Triệu Kim cười nhạt: “Đương nhiên không phải, chỉ là, thiếu hiệp cũng không thể đơn giản mà giết sạch người của Tiêu Dao sơn trang!”

“Nói rất đúng, chết một ông già thì bớt đi một người, người trên giang hồ đều hiểu, làm ăn lỗ vốn như vậy, Mộ Dung Lâm ta sao phải làm!”

Hưởng ứng Triệu Kim chính là một giọng nam thanh thúy, theo âm thanh ấy, bên cạnh Triệu Kim đã có một người thanh niên áo gấm đứng, khuôn mặt so với con gái còn thanh tú xinh đẹp hơn, mặt mày lại lộ ra khí khái anh hùng dào dạt, hiển nhiên đó là Thiếu trang chủ Mộ Dung Lâm của Tiêu Dao sơn trang.

Kiểm Ninh Giản vốn đã vận sức chờ phát động, lúc này thuận tay một vạch, liền gác trên cổ Mộ Dung Lâm: “Giao Tô Nhạ Quy ra!”

Ba người hai bên trái phải đều biến sắc, Mộ Dung Lâm lại cong môi cười, không chút hoảng sợ: “Người dựa vào cái gì khiến ta giao Tô Nhạn Quy ra? Dựa vào người là sư phụ hần, hay dựa vào người một lòng muốn lấy mạng hần? Ninh Giản!”

Ninh Giản giữa mày vô thức nhăn lại, kiếm trong tay liền tiến thêm một chút: “Đem hần giao ra đây!”

“Không giao thì sao?”

“Ta giết người.”

Mộ Dung Lâm cười nhạt: “Lời này ta tin, ai chẳng biết các hạ thủ đoạn độc ác, lạnh lùng tuyệt tình, chỉ là không ngờ hại người đến mức này con chưa đủ... Sao nào, người là phải lấy mạng Tô Nhạn Quy mới cam tâm sao?”

Giữa mày Ninh Giản nhăn lại càng chặt, nhưng không nói nữa, chỉ là đoản kiếm trên cổ Mộ Dung Lâm vẽ ra một dấu hồng, ý uy hiếp đã đậm hơn.

Mộ Dung Lâm không nói nữa, chỉ nhìn chăm chăm y, một lát sau, mới ha ha cười: “Lão tử hôm nay liền làm một vụ lỗ vốn, cho người gặp xem sao!”

Ninh Giản chớp mắt một chút, hơi thu hồi tay một chút, Mộ Dung Lâm hiển nhiên nhận ra, đình đặc mà xoay người vào trong trang.

Kiếm Ninh Giản thu lại, không rên một tiếng mà theo sát phía sau, chỉ là kiếm trong tay đã có chút mồ hôi.

Chuyển qua hành lang gấp khúc, đi vào một cái sân đầy hàn mai, Mộ Dung Lâm ngừng lại, Ninh Giản thoáng cái cứng đờ người.

Mộ Dung Lâm quay đầu lại nhìn y một cái, hừ cười một tiếng, liền đi lên vài bước, chỉ vào góc sân nói: “Đó, người ở đằng kia.”

Ánh mắt Ninh Giản nhanh chóng đuổi theo, liền thấy góc sân là một cái đình.

Trong đình có hai người, đứng là một tiểu nha đầu mười lăm, mười sáu tuổi, trong tay cầm một cái bát, trên mặt lại là vẻ muốn khóc. Người ngồi trái lại cười đến cực sáng lạn, miệng khép mở chẳng biết nói gì.

Trên người hần mặc một thân áo bông, bên ngoài còn khoác một tấm da cừu lớn, sắc mặt tái nhợt dị thường, tinh thần lại có vẻ không tệ, chính là Tô Nhạn Quy.

Chỉ thấy hần ngồi đó không nhúc nhích, hoàn toàn không nhận ra hai người đến, chỉ là hai mắt nhìn trong viện, ý cười tôn thêm vẻ sáng lạn trên mặt, thoát trông như là nhớ lại chuyện hài lòng gì đó.

Ninh Giản nhìn không chuyển mắt mà theo dõi hần, một lát sau mới khẽ động, liền muốn đi lên trước.

Mộ Dung Lâm ở bên lại đưa tay cản lại, tay kia thuận thế vỗ, vừa vịn đẩy kiếm đã ra khỏi vỏ của Ninh Giản quay về.

“Người...” Ninh Giản nhíu mày, nhưng chỉ nói một chữ, liền không nói thêm gì, dường như sợ kinh động cái gì đó.

Mộ Dung Lâm lại không giảm bớt chút nào, ha ha nở nụ cười: “Hần nói người suốt đời tức cũng chỉ rút kiếm gác cổ, thật đúng là không sai a.”

Ninh Giản trên mặt hơi nóng, hạ nửa mắt, ánh mắt lại rõ ràng lạnh nhạt.

“Người đứng ở đây nhìn.” Mộ Dung Lâm dáng tươi cười cũng nhanh chóng thu lại, chỉ nhàn nhạt bỏ lại một câu, liền hướng qua sân đi.

Ninh Giản rất tự nhiên ngẩng đầu đuổi theo bóng lưng hần ta nhìn, còn chưa có lấy lại tinh thần, liền nghe thấy Mộ Dung Lâm to tiếng mà nói: “Tô Nhạn Quy, người sao lại làm nha đầu nhà ta khóc?”

Giọng quá lớn, khiến tiểu nha đầu bên cạnh Tô Nhạn Quy giật nảy mình, Tô Nhạn Quy lại chỉ giật giật, một lát mới quay đầu lại: “Hửm?”

Mộ Dung Lâm chỉ đi tới bên cạnh hắn, nhận lấy cái bát trên tay tiểu nha đầu, phất tay ý bảo nàng lui ra, mới tiếp tục nói: “Ta bảo, nha đầu nhà ta đâu có chỗ nào không theo ý người, người đừng chỉnh người ta đến khóc mới hài lòng chứ!”

“Khóc? Ta không nhận ra.” Tô Nhạn Quy cười meo meo mà trả lời: “Ta nói tự ta uống thuốc là được rồi, nàng ta đừng dứt, người nói coi nam nữ thụ thụ bất thân, nàng cũng không phải vợ nhà ta, ta sao không biết xấu hổ mà để nàng dứt chứ?”

Mộ Dung Lâm xì một tiếng, nhìn bát trong tay mình, vừa không chút ôn nhu mà dùng thìa múc thuốc hướng miệng Tô Nhạn Quy đưa đến: “Bà nội nó, trên đời này ngoại trừ Tô Nhạn Quy người, lão tử thật đúng là không có động tay dứt thuốc cho ai.”

Tô Nhạn Quy cũng không so đo thô bạo của hắn ta, từng ngậm từng ngậm cực nghe lời mà đem toàn bộ thuốc nuốt xong, lúc này mới nói: “Tiểu cô nương vừa nãy thật khóc? Ta là nói với nàng ta trừ phi nàng đến làm cô dâu của ta, bằng không để tự ta uống thuốc, ta dù sao cũng không làm hại nàng ta đúng không?”

Mộ Dung Lâm dở khóc dở cười nhìn hắn: “Người sẽ giày vò, ta trước đây sao không phát hiện ra nhỉ.”

“Ta đây là nói thật mà. Ai, người bảo ta một đại nam nhân như này, để một tiểu nha đầu hầu hạ, quá bất tiện. Nhà người trừ người ra, không lẽ không có nam nhân sao?”

Khoẻ miệng Mộ Dung Lâm hơi co quắp một chút, trong miệng không có chút nhượng bộ nào: “Người khác là nghĩ hết mọi cách chiếm lợi, người ấy, khó có được mỹ nhân ở bên, cư nhiên còn dám ghét bỏ?”

Mộ Dung Lâm tiếng vẫn rất lớn, quả thực là như cãi nhau, Tô Nhạn Quy lại vẫn cười như trước, nói qua nói lại, khí thế trong giọng hoàn toàn không sánh bằng: “Khó chịu nhất là mỹ nhân a, món lợi này tự Ngài giữ lại đi. Món lợi của Mộ Dung Lâm, ai dám chiếm chứ, ta còn sợ người quay đầu lại tìm ta liều mạng. Huống chi, nàng ta có đúng là mỹ nhân không, ta lại nhìn không thấy.”

Ninh Giản vẫn ở trong góc nghe, một câu nói này bỗng lọt vào tai, lòng tựa như bị cái gì đó thoáng cái nhấc lên, hai mắt trừng thẳng, dường như cả chớp mắt cũng quên, chỉ gắt gai mà nhìn chăm chăm mắt Tô Nhạn Quy.

“Nếu nhìn không thấy, người còn quan tâm nàng là nam hay nữ làm gì hả?” Mộ Dung Lâm lại giống như không thèm để ý đến câu nói kia của Tô Nhạn Quy, chỉ hừ cười đáp lại, vừa cầm bát trong tay bỏ xuống, vừa thô lỗ đưa tay tóm lấy áo ngoài của Tô Nhạn Quy, hạ giọng, “Khí trời lạnh, đừng ngồi lâu, về đi.”

Tô Nhạn Quy lại nhú nhú mày, nghiêng đầu hướng hắn ta: “Cái gì?”

Mộ Dung Lâm như lập tức đã bị mài hết tính nhẫn nại, vắn cổ áo Tô Nhạn Quy liền đem cả người hắn túm dậy, vừa hướng phía phòng vừa rống: “Về! Bị cảm lạnh, Kinh Thập quay về sẽ lột da ta!”

Tô Nhạn Quy lúc này mới phì cười một tiếng, bị hắn ta kéo nghiêng ngã lão đảo hướng vào phòng, lại còn nhìn không được trêu chọc: “Vàng cùng Kinh Thập, người muốn gì?”

“Vàng, vàng!” Mộ Dung Lâm nhẫn nại càng kém, trả lời vẻ mặt không kiên nhẫn, “Ít nói nhảm đi!”

Ninh Giản nhìn thấy hắn ta đem Tô Nhạn Quy túm đến thiếu điều muốn ngã, theo bản năng liền đuổi theo vài bước, chờ thấy rõ ràng thì, mới phát hiện động tác của Mộ Dung Lâm tuy nhìn như lỗ mãng, hai tay lại vẫn che chở Tô Nhạn Quy, chỉ cần hắn ngã xuống, sẽ được Mộ Dung Lâm từ hướng khác kéo vội về.

Một sự kinh hoàng khó hiểu từ đáy lòng dâng lên, Ninh Giản từ từ nắm chặt kiếm, nhìn thấy Mộ Dung Lâm đem Tô Nhạn Quy vào phòng, đóng cửa lại.

Tiếng động trong phòng cơ hồ nghe không rõ, chỉ ngẫu nhiên nghe được Mộ Dung Lâm hỏn hển gọi to tên Tô Nhạn Quy, không biết hai người ở bên trong làm cái gì.

Qua ước chừng khoảng một chén trà nhỏ, mới thấy Mộ Dung Lâm từ bên trong ra, cẩn thận mà đóng chặt cửa, lúc này mới xoay người hướng tới chỗ Ninh Giản.

Ninh Giản nghênh đón từng bước, há miệng thở dốc, lại không nói gì.

Mộ Dung Lâm nhìn thấy phản ứng của y, lại cong môi cười, mang theo chút hứng thú châm biếm: “Như thế nào?”

Ninh Giản mím môi, thủy chung không nói gì.

Y cũng không biết, một cuộc gặp gỡ, đến tận cùng thấy được cái gì.

Trong tám năm, hơn nửa thời gian y đều ở trấn Nguyệt Nha, cùng ở một chỗ với Tô Nhạn Quy. Từ đầu đến cuối, Tô Nhạn Quy vẫn như cũ biểu lộ quyền uy cùng mến mộ. Mỗi lần y rời đi, Tô Nhạn Quy đều đứng ở cửa nhà vẻ mặt không mong muốn, mỗi lần y trở về, xa xa có thể nhìn thấy Tô Nhạn Quy ngồi trên cây ở cửa trấn.

Cứ thế y vẫn nghĩ, tám năm này, người kia thủy chung đều ở nơi ấy chờ y, chưa bao giờ rời đi.

Nhưng hiện giờ y mới phát hiện không phải.

Thiếu chủ Tiêu Dao sơn trang Mộ Dung Lâm, Thần y thiếu niên Kinh Thập, có thể còn nhiều người y không biết, lại chưa bao giờ nghĩ Tô Nhạn Quy sẽ quen.

Đó không phải giao tình bèo nước gặp nhau. Không có giao tình vượt cả sinh mạng, Mộ Dung Lâm cũng tuyệt đối không ngàn dặm xa xôi mà chạy tới Diệp thành, hao hết tâm tư đem Tô Nhạn Quy cứu ra từ tay bọn họ.

Tám năm, y không biết Tô Nhạn Quy kết bạn với những ai, không biết Tô Nhạn Quy khi mình không ở đó đã từng làm chuyện gì, thậm chí không biết Tô Nhạn Quy đem bí mật như thế che giấu tám năm.

Y chưa từng có nhìn rõ đứa bé này.

Cứ như phụ thân y, ca ca y.

Sự thật dường như nhắc nhở y, y chưa từng nhìn rõ trong sinh mạng của mình xuất hiện những gì. Mà khi y quay đầu lại thì, hết thảy đều đã đi qua.

Yết hầu dâng lên một tia ghen ngào xa lạ, Ninh Giản trừng mắt nhìn, thủy chung thốt ra điều gì.

Mộ Dung Lâm chính là vẫn nhìn y, lúc này nhẹ giọng hừ cười, tự nói: “Kinh Thập người có biết chứ, hiện nay vang danh giang hồ là Thần y thiếu niên, khi đó ta đem người cứu đi, anh ta đã ở đó, Nhưng kia vốn là độc giết người, vừa nhanh lại vừa lợi hại, độc vào ngũ tạng, tuy rằng miễn cưỡng không chế được, nhưng tạm thời không thể trừ tận gốc. Bởi vì độc này, mắt hấn nhìn không thấy, cái tai cũng không tỉnh, vừa rồi người cũng nghe thấy, phải gào to, hấn mới nghe được tiếng.”

Ninh Giản lui từng bước, dường như hoàn toàn không biết nên làm ra phản ứng gì.

“Như thế nào? Bây giờ là đã hài lòng, hay là muốn giết hấn diệt khẩu, người mới cam tâm?”

Trong lời này thực có vài phần là mùi gây sự, Ninh Giản theo bản năng mà lắc lắc đầu.

Mộ Dung Lâm cười lạnh một tiếng: “Một khi đã như vậy, hấn cũng không có gì để người đến mè nheo khóc chuột. Người đã gặp, mời về cho.”

Ninh Giản lui từng bước, lại lắc lắc đầu, lại gần như cố chấp mà vẫn duy trì yên lặng.

Mộ Dung Lâm sắc mặt đột nhiên trầm xuống, khiến cho khuôn mặt thanh tú quá mức của hấn ta nhuốm lên sát khí kinh hãi lòng người, Ninh Giản còn chưa có phản ứng lại, người đã theo bản năng nhảy về sau, đao của Mộ Dung Lâm khó khăn lắm mới xẹt qua trước mặt y, ở trên chóp mũi lưu lại một vệt máu bằng lông tay.

“Cút, Tiêu Dao sơn trang không chào đón người.”

Ninh Giản không hề nổi giận, chính là im lặng mà nhìn Mộ Dung Lâm, cuối cùng tựa hồ nghĩ thông cái gì, trong mắt hơi sáng lên.

Mộ Dung Lâm cũng chú ý tới, cảnh giác mà nhìn y, chỉ thấy Ninh Giản chậm rãi từ trong ngực lấy ra một thứ gì đó, đưa tới trước mặt hấn ta: “Để ta thấy hấn, cái này cho người.”

Mộ Dung Lâm sững sốt một chút, phản xạ mà hướng thứ y chuyển qua nhìn nhìn. Đó là một tấm ngọc lớn bằng bàn tay, chế tác thật tinh xảo, mặt trên có khắc một chữ “Giản”, xa như vậy, Mộ Dung Lâm cũng có thể liếc mắt nhìn ra, đó là ngọc bô cùng tốt.

Ninh Giản lại như sợ hấn ta nhìn không ra giá trị của ngọc, lại liên tù tì bổ sung: “Đây là Hoàng đế cho, đến đâu cũng có thể được quan phủ trợ giúp cùng trọng đãi.”

Mộ Dung Lâm nhin không được cần rằng.

Thiên hạ đều biết Mộ Dung Lâm ham tài, nhưng vừa rồi cái người giương cung bạt kiếm hết sức này lại cư nhiên lấy ra một tấm ngọc chết tiệt đáng giá đưa đến trước mặt hấn ta!

“Ninh Giản!” Mộ Dung Lâm nghiêng răng nghiêng lợi gọi một câu, ánh mắt lại vẫn dừng nơi tấm ngọc, mày xoắn thành một nù.

Ninh Giản chính là đem tấm ngọc chuyển tới trước mắt hấn ta, lập lại: “Để ta thấy hấn, cái này cho người.”

Mộ Dung Lâm nắm chặt đao trong tay, thần sắc đã có vài phần lơ lửng, chính là một lúc lâu sau, hấn ta hơi hơi chuyển mắt, miễn cưỡng phun ra hai chữ: “Đừng hòng.”

“Này, có thể đến chỗ quan phủ lấy tiền.”

Ánh mắt Mộ Dung Lâm cũng rất tự nhiên mà lượn trở về.

Ninh Giản trên mặt không có biểu tình gì, chỉ là thực thành khẩn hỏi: “Người không thấy muốn sao?”

“Ta...:

“Mộ Dung Lâm!”

Mộ Dung Lâm đao còn chưa có buông, hai người đã bị một tiếng rống to làm cùng hoảng sợ, rồi sau đó liền nghe tiếng bước chân rất nhanh mà vang dội tới gần, Ninh Giản quay ngoắt đầu, lại chỉ nhìn thấy một bàn tay duỗi qua đậy mắt, bóp cổ Mộ Dung Lâm một phen.

“Người vì một tấm ngọc liền muốn đem huynh đệ đi bán? Muốn chết không?”

“Thả, thả, Kinh... Thả.... Chết mất, chết mất!” Mộ Dung Lâm vừa giãy giụa đứt quãng, vừa không ngừng lui về sau.

Theo hai người đó lui một khoảng khá xa, Ninh Giản mới nhìn thấy đó là một nam tử cao gầy, bộ dáng nho nhã yếu ớt thư sinh, hạ bàn bất ổn, vừa nhìn thấy là võ công cực kém, nhưng giữa mày mang theo một luồng khí nghiêm nghị chỉ tiên sinh trường tư mới có, khiến cho người ta vừa thấy anh ta, liền nhin không được cúi đầu.

Theo đối thoại của hai người, Ninh Giản rất dễ đoán được, người đó là Thần y thiếu niên Kinh Thập vanh danh mấy năm gần đây.

Nhưng y nhìn Kinh Thập, Kinh Thập lại như là hoàn toàn không để ý y, hơi buông tay, hung tợn như trước trừng Mộ Dung Lâm: “Người nếu thật dám nhận tấm ngọc kia của y, ta thì cầm vàng ghè chết người!”

Mộ Dung Lâm rất vất vả thở hắt ra, ho khan hai tiếng, liền vật lộn nói: “Được vàng ghè chết là ước mơ tha thiết của ta...”

Kinh Thập ánh mắt lạnh lùng, sờ tay vào ngực lấy một vật liền hướng trên đầu hấn ta ném qua, Mộ Dung Lâm theo bản năng chạy trốn, thứ kia rơi trên đầu, lăn ra thật xa, chờ dừng lại thấy rõ, mới phát hiện lại là một thỏi vàng.

“Kinh, Kinh...” Ánh mắt Mộ Dung Lâm đối tới đối lui nơi Kinh Thập cùng vàng, cuối cùng vẫn nhin không được, đi qua đem vàng nhặt lấy, rồi sau đó đi đến trước mặt Kinh Thập cúi đầu, vẻ mặt oan uổng, “Đừng nóng mà, người biết đây là mạng của ta, ai biết y lại giả dối như thế...”

“Người còn nói dối!” Kinh Thập giận dữ, một tay đoạt vàng trong tay hấn ta về, “Tiểu Tô so ra còn thua một tấm ngọc?”

Mộ Dung Lâm đầu cơ hồ chôn xuống đất rồi, hoàn toàn không còn khí thế lúc này đối mặt với Ninh Giản.

Ninh Giản ở bên cạnh thấy mới mẻ, nhất thời quên phản ứng, chờ Mộ Dung Lâm cúi đầu, y mới động dậy. Không ngờ Kinh Thập võ công cực kém lại nhanh chóng quay đầu, ánh mắt lợi hại: “Đứng lại! Người muốn vào phòng này, trước hết giết bọn ta đi. Mộ Dung Lâm con rùa này bị thứ đồ nát của người hấp dẫn, ta thì không.”

Ninh Giản chân mày nhăn lại, nhìn tấm ngọc còn trong tay, cuối cùng bất mãn thu hồi, khi mở miệng giọng điệu cũng rất kiên định: “Ta nhất định phải vào gặp hắn.”

“Người nếu vào, thì chính là giết hắn.” Kinh Thập không giống Mộ Dung Lâm châm chọc khiêu khích, trong lời nói lại càng thêm sắc bén.

Ninh Giản quả nhiên dừng lại, sau một lúc lâu mới nói: “Vì cái gì?”

“Bởi vì là người hại hắn biến thành như vậy.”

Trên mặt Ninh Giản hơi hơi nhợt.

“Ninh thiếu hiệp, kho báu các người đã chiếm được, Tô Nhạn Quy hiện giờ cũng chỉ là một phế nhân vừa điếc vừa mù, thật sự không cần các người lại phí phạm tâm tư. Cũng xin Ninh thiếu hiệp nhớ ân nghĩa thầy trò nhiều năm, tha cho hắn một mạng.”

Chuyện thân thể Ninh Giản, mặc dù cũng mơ hồ truyền ra giang hồ, nhưng Kinh Thập hiển nhiên đã quen tên “Ninh Giản” của y, trong lúc xưng hô cũng chỉ gọi y một tiếng “Ninh thiếu hiệp”.

Tự Ninh Giản cũng không để ý, chỉ là một khúc Kinh Thập nói kia, dường như có chỉ trích cùng phòng bị, dường như y gần Tô Nhạn Quy thêm một bước, sẽ hại chết Tô Nhạn Quy.

Ninh Giản không rõ, trong mắt hơn vài phần mờ mịt, suy nghĩ một lát, mới nói: “Ta không muốn giết hắn, ta chỉ muốn gặp hắn.”

“Gặp ích gì? Ninh thiếu hiệp một lòng muốn gặp hắn, sao không ngấm lại, hắn có muốn gặp người không? Sao không ngấm lại, hắn thấy người, thì sẽ thế nào?”

“Sẽ thế nào?” Ninh Giản theo bản năng nói.

Kinh Thập cuối cùng nặng nề mà hừ một tiếng: “Người cũng biết, bởi vì người, hắn biến thành cái dạng gì?”

Trên mặt Ninh Giản không còn hạt máu, rất thành thật mà gật đầu: “Biết, mắt mù, tai nghe không rõ, nhưng tinh thần tốt...”

Kinh Thập chau mày, nhanh chóng quay đầu liếc Mộ Dung Lâm một cái, Mộ Dung Lâm thấp giọng nói: “Y không gặp không chịu, ta để y ở xa xa nhìn thoáng qua, không nghĩ y còn muốn gặp lại...”

Kinh Thập không để ý hắn nữa, chỉ nhìn Ninh Giản: “Kinh mỗ bất tài, chỉ có thể tạm thời đem độc trên người hắn giam lại một chỗ, không thể giải quyết. Ninh thiếu hiệp Ngài thấy hắn rồi, chắc hắn nghĩ, mắt và tai hắn bị hủy, thì không còn trở ngại nào khác?”

Ninh Giản trong lòng nảy mạnh: “Chẳng lẽ không đúng?”

“Được, ta để người thấy rõ ràng.” Kinh Thập cắn răng một cái, xoay người hướng phòng Tô Nhạn Quy.

Mộ Dung Lâm luôn cuống, vội đuổi theo: “Vâng, người muốn làm cái gì?”

Đó vốn là cách xưng hô cực kì bí ẩn lúc bình thường của hai người, lúc này Mộ Dung Lâm thốt ra, Kinh Thập lại không để ý, chỉ hùng hổ đẩy cửa ra, nói: “Mộ Dung Lâm, chặn y ngoài cửa. Ninh Giản, người nhìn cho rõ.”

Hia hia, sang Hạ bộ rồi *V* phần này có thêm em Lâm hám xiên xuất hiện=))) ồ chứ cũng ưa em này nha=)) Nếu nhân vật phụ phần trước góp thêm đau thương, thì em Lâm phần này góp chút vui vẻ=))) Ôi đồ hám tiền, hám Vàng

12. Chương 12

~Chương thứ mười hai

~Tim Ninh Giản dồn dập nhảy.

Chỉ thấy Kinh Thập đi vào xong, rất tự nhiên mà ngồi xuống bên giường, Tô Nhạn Quy thì nằm trên giường, tựa hồ đã ngủ, cho đến khi Kinh Thập nắm tay hắn bắt mạch, hắn mới yếu ớt tỉnh ngủ, trong mắt vẫn là một khoảng trống rỗng.

Kinh Thập lặng yên không nói, bắt mạch một hồi, mới đem tay hắn thả xuống, Tô Nhạn Quy lúc này mới thử gọi một câu: “Kinh Thập?”

Kinh Thập lại duỗi tay dò xét nhiệt độ trán hắn, xem như đáp lại lời Tô Nhạn Quy. Về mặt anh ta thủy chung nhẫn nhịn, tay lại cực nhẹ nhàng. Tô Nhạn Quy tựa hồ xác định, cứ như ngày thường nhếch miệng cười cười: “Không có việc gì, Mộ Dung Lâm so với vợ còn lải nhải hơn, chăm sóc rất tốt...”

Đúng lúc này, Kinh Thập cuối cùng mở miệng, cắt ngang lời hắn: “Tiểu Tô, lại nói về Ninh Giản đi.”

Giọng anh ta rất lớn, giống như Mộ Dung Lâm nói chuyện với Tô Nhạn Quy lúc này vậy, nhưng có vài phần trầm ổn hơn.

Nụ cười của Tô Nhạn Quy lập tức biến mất.

“Người muốn gặp Ninh Giản không?”

Lời Kinh Thập ngưng một lát, Tô Nhạn Quy mới yếu ớt hỏi một câu, thật giống như vừa mới phát hiện ra Kinh Thập đang nói chuyện: “Người nói cái gì?”

“Người muốn biết Ninh Giản bây giờ ra sao không?”

“Người nói cái gì? Ta nghe không rõ.” Giọng Tô Nhạn Quy rất nhẹ, lại mang theo một tia run rẩy, giống như kiềm chế cái gì.

Kinh Thập lạnh lùng liếc nhìn Ninh Giản một cái, đề cao giọng nói: “Ta nói, người muốn biết Ninh Giản ra sao không?”

Anh ta cùng Tô Nhạn Quy đã là mặt đối mặt, lúc này lớn tiếng nói chuyện, chính Ninh Giản đứng ở cửa cũng cảm thấy rất vang, mà Tô Nhạn Quy trên giường chính là yên lặng một hồi, rồi sau đó nhú nhú mày, lặp lại: “Người nói cái gì, ta nghe không rõ.”

“Ta nói Ninh Giản!”

Kinh Thập như là cố ý muốn nhắc tới tên Ninh Giản, người cũng tiến sát tai Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy lại nhanh chóng trả một câu: “Ta nghe không rõ!”

Giọng hắn so với trước hơi hơi cất cao, dường như có cái gì không kìm nén được, lập tức bùng nổ: “Ta nghe không rõ, ta cái gì cũng nghe không rõ, người nói cái gì? Ta nghe không rõ...” Đến cuối cùng, hắn thậm chí đưa tay bịt kín tai mình.

Ninh Giản thấy sắc mặt hắn nhanh chóng trắng bệch, liền đột ngột muốn đi vào, Mộ Dung Lâm lại bắt được y, tay kia ngăn trên cửa.

Ninh Giản keng một tiếng rút đoản kiếm, Mộ Dung Lâm cũng nhanh chóng rút đao, hai bên giằng co hết sức, Kinh Thập bên kia đã gơ tay chém xuống, dùng đao tay khiến Tô Nhạn Quy ngất xỉu.

“Người làm gì hả?” Ninh Giản quát to một tiếng.

Kinh Thập không có nhìn y, chỉ đem Tô Nhạn Quy đỡ quay lại giường, đắp chăn xong, không chút để ý Ninh Giản trên tay còn cầm kiếm, nhìn không chớp mắt mà đi thẳng ra ngoài cửa.

Ninh Giản đuổi theo, Mộ Dung Lâm ở phía sau đóng cửa rồi mới đi theo, liền nghe thấy Kinh Thập nói: “Người thấy cả rồi chứ?”

“Vì... cái gì?”

Ninh Giản chỉ là rất tự nhiên đưa ra nghi hoặc, y không cách nào lý giải mọi thứ nghe được, chỉ cảm thấy việc này khiến y cả hô hấp cũng rất trắc trở.

“Vì cái gì? Sợ là nghĩ đến mình một tấm chân tình cho chó ăn, bồi thêm con mắt cái tai, rơi vào kết cục như vậy, cho nên không muốn tin tưởng hiện thực nữa.”

Sắc mặt Ninh Giản bởi một câu nói của Kinh Thập mà trắng bệch.

Đến tận một khắc khi tới gần cửa, y vẫn cho rằng, hết thấy tổn thương chỉ là trên cơ thể, bồi bổ tử ế, có Kinh Thập một thân y như thế ở đây, kiểu gì cũng có biện pháp chữa trị tốt.

Nhưng trên thực tế không phải vậy.

Đứa bé năm đó bị nghiêm hình tra tấn cũng chưa từng khuất phục, hôm nay lại lộ ra dáng điệu yếu đuối như thế, Ninh Giản lần đầu tiên thấy ngực như bị một cây đao hung hăng đâm một chút, so với bất kì vết thương nào y chịu trong quá khứ, đều đau hơn.

Kinh Thập dường như đã bình tĩnh hơn, ngoại trừ nói ra một câu châm chích người, lại không nói gì nữa.

Chỉ có Mộ Dung Lâm ở bên đợi một hồi, cuối cùng liếc khế Kinh Thập, mở miệng nói: “Người thấy hấn chỉ cần nghe thấy tên người, liền thành như vậy, bọn ta không có khả năng để người tiếp cận hấn.”

Ninh Giản không có phản bác, chỉ là đứng ở đó, tư thế lại khiến Mộ Dung Lâm cùng Kinh Thập đều nghĩ, cái người này tuyệt đối sẽ không đi một bước nào.

“Sớm biết ngày hôm nay, hà tất xưa kia.” Lại một lúc, Kinh Thập cuối cùng cười cười, nói: “Tiểu Tô là một kẻ cuồng dại, cái gì nghĩa lớn thế thường hấn cho tới bây giờ không hề ghi tạc trong lòng, bạn bè chúng ta đều hiểu hấn đối với người là một lòng như thế nào, người lại không biết sao? Lúc đó nếu có thể quyết tâm tàn nhẫn hơn, hiện giờ sẽ không phải hối hận.”

Ninh Giản không phản bác, thậm chí không hề động. Y vốn là bất kể thế nào cũng phải vọt tới, lúc này lại đã buông kiếm xuống, đứng ở đó, phẳng phất bản khoản cái gì.

Mộ Dung Lâm len lén kéo kéo ống tay áo Kinh Thập, bị Kinh Thập hung hăng liếc mắt, liền bất mãn mà thu hồi tay.

Trong lúc nhất thời ba người đứng trước cửa, giống như ba pho tượng đá, ai cũng không nói, ai cũng không động, Ninh Giản nhìn bên trong cánh cửa, Kinh Thập nhìn chăm chăm Ninh Giản, Mộ Dung Lâm chỉ là thỉnh thoảng len lén mà liếc Kinh Thập, kéo kéo ống tay áo anh ta, giật khế quần áo anh ta.

Cứ như vậy qua hơn nửa canh giờ, Kinh Thập đột nhiên cử động, người hướng lên trước một bước, gọn ghẽ lưu loát mà đưa tay kéo cửa phía sau, một chữ cũng không nói quay đầu liền đi.

Mộ Dung Lâm lại càng hoảng sợ, vội vã đuổi theo, sau đó quay đầu nhìn Ninh Giản, lại thấy Ninh Giản chỉ là đứng ở kia, không chút nào vì bọn họ rời đi mà tiến lên phía trước.

“Y không dám đi vào.” Kinh Thập lạnh lùng mà bỏ lại một câu.

“Vâng, người nhìn này...”

Kinh Thập dừng bước chân, nhìn Mộ Dung Lâm một chút: “Ta không ngờ, Mộ Dung Thiếu trang chủ có hứng thú làm chuyện mai mối đưa tình đến mức này.”

Mộ Dung Lâm trên mặt cứng đờ, bật ra một câu: “Bà nội nó, lão tử sao lại làm cái chuyện của đàn bà chứ!”

Kinh Thập trên mặt chính là nghiêm túc cực kì, khoé mắt đầu mày lại để lộ ra một tia ý cười, chỉ là anh ta vẫn căng mặt như trước, lạnh lùng nói: “Đã như vậy, người hà tất thay Ninh Giản cầu tình.”

“Ai giúp y cầu tình?” Mộ Dung Lâm con mắt trừng to, “Người thấy y chứ cũng không đi, đuổi cũng không đi, ta chỉ hỏi một chút, xem có thể làm sao giờ?”

“Đây là sơn trang của người, người thật muốn đuổi khách, sao lại phải sợ một Ninh Giản y?”

“Thiên Kiếm môn núi Dịch Liên cùng Tiêu Dao sơn trang ta vốn có giao tình, y là người Thiên Kiếm môn, ta dù sao cũng không thể cùng y

căng quá được. Huống hồ, một thanh đoản kiếm của Ninh Giản cũng không phải ngồi không, không thì người cho là y một mình như vậy, ở trên giang hồ qua lại nhiều năm như thế, sẽ không gặp bất lợi gì sao?”

Kinh Thập gật đầu, gương mặt dòm Mộ Dung Lâm hơi thở phào nhẹ nhõm, không khỏi buồn cười: “Ta thấy người cũng không phải nhìn mặt mũi Thiên Kiếm môn, là nhìn mặt mũi tấm ngọc trong tay y.”

Nổi lòng bị vạch trần, Mộ Dung Lâm hắc hắc cười gượng một hồi, vòng vo chuyển trọng tâm câu chuyện: “Người không phải ra ngoài tìm thuốc sao? Thuốc đâu?”

“Vô huyệt rồi, vốn là thuốc cực hiếm thấy, sao có thể đúng dịp cho ta đụng tới chứ.” Kinh Thập thở dài, “Hiện giờ lại xem những người khác tìm ra sao đã. Hai ngày sau có thuyền đến Cảnh Nam, có chợ thuốc lớn nhất, ta qua đó xem sao.”

Mộ Dung Lâm vỗ vỗ vai anh ta, cười cười: “Người là thần y, đừng khiến mình mệt chết. Mấy người chúng ta không thể trị bệnh cứu người.”

Kinh Thập quét mắt liếc hẩn ta, cong cong môi, lại không nói gì.

Ninh Giản quả nhiên liền như Kinh Thập nói, thủy chung không có bước vào phòng một bước, chính là y vẫn đứng ở cửa, nha đầu hầu hạ ra vào y cũng không chút nhúc nhích, khiến cho tiểu cô nương nhà người ta xấu hổ một trận.

Sáng ngày hôm sau, khi Kinh Thập đến phòng Tô Nhạn Quy, thấy y chần ở đằng kia, chỉ dừng lại, lạnh lùng nói: “Tránh ra, người chần đường.”

Ninh Giản như kiềng nể anh ta là thầy thuốc, do dự một lát, liềm từ chuyển dịch qua bên cạnh.

Ngay khi Kinh Thập chuẩn bị cất bước vào phòng, Ninh Giản đột nhiên rút đoản kiếm bên hông ra, không chút chần chờ hướng bên cạnh cổ Kinh Thập đâm tới.

“Ninh Giản, người!”

Kinh Thập kinh hãi, lui từng bước, đụng vào cửa, liền cả người ngã ngồi xuống, chỉ nghe keng một tiếng, lại là tiếng binh khí giao nhau.

Kinh Thập trong lòng run rẩy, Ninh Giản đã lia kiếm ngang qua, lại keng một tiếng, Kinh Thập ngẩng đầu, mới phát hiện sau mình không biết từ khi nào có hơn một người, người nọ một thân hắc y, vải đen che mặt, tay cầm một thanh trường kiếm, gấp rút tấn công trực diện Ninh Giản.

Ninh Giản vừa né, vừa đâm kiếm qua, vốn muốn nhắc chân quét hạ bàn người nọ, thế nhưng Kinh Thập còn kẹp ở trong, y cắn răng một cái, cúi đầu hướng bên cạnh nghiêng người, thuận tay đưa ra sau cổ áo Kinh Thập kéo vào phòng.

Hắc y nhân kia thuận thế một kiếm chọc thẳng trước ngực y, chờ Ninh Giản nghiêng người, một tay đã quét chưởng qua, Kinh Thập mới ngồi dậy, thấy một màn như thế, theo bản năng liền kêu một tiếng: “Cẩn thận!”

Ninh Giản cũng không trốn không tránh, lật tay chính là một kiếm, nhanh như tia chớp, người nọ một chưởng vốn tấn công trước, kiếm Ninh Giản phát động sau lại tới trước, người nọ phát hiện thì muốn rút chưởng lại đã không kịp nữa, chỉ có thể quay kiếm cản lại, vẫn bị kiếm của Ninh Giản vạch một vết thương trên tay.

“Bà nội nó, quả nhiên đang giở trò điệu hổ ly sơn!” Đúng lúc này, Mộ Dung Lâm cũng từ ngoài sân chạy vào, trường đao trong tay còn dính máu.

Hắc y nhân kia vừa nghe giọng Mộ Dung Lâm, liền hướng Ninh Giản đâm liên tục, khiến Ninh Giản quay kiếm về, gã liền nhảy lên nóc nhà, nhanh chóng hướng ra ngoài sơn trang lao đi.

Mộ Dung Lâm còn muốn đuổi theo, Kinh Thập quát to một tiếng: “Đừng đuổi, quay lại!”

Mộ Dung Lâm vốn đã nhảy lên nóc nhà, nghe anh ta gọi như thế, chần chờ một lúc, liền nhảy về mặt đất, liếc Ninh Giản một cái, liền hỏi Kinh Thập: “Không có việc gì chứ?”

Kinh Thập đã đứng lên, sửa sang lại quần áo: “Không có việc gì.” Xoay người lại hướng Ninh Giản một vái, “Đa tạ cứu giúp.”

“Đám con cháu kia, biết rõ đánh không lại ta, liền dùng thủ đoạn âm hiểm này...”

Kinh Thập nhú nhú mày, Mộ Dung Lâm mắng được nửa, liền miễn cưỡng ngừng lại, hắn ta hiểu Kinh Thập suy nghĩ cái gì.

Chỉ một lúc sau, Kinh Thập quả nhiên mở miệng: “Này cũng là một chuyện phiền toái, chính là một mình người, chung quy không có cách phòng bị nhiều như vậy... Ta thấy, dứt khoát để bọn họ lưu lại nhiều người hơn đi...”

“Ta có thể bảo vệ hắn.” Ninh Giản đột nhiên mở miệng.

Kinh Thập cùng Mộ Dung Lâm nhìn về y, Mộ Dung Lâm cười lạnh: “Bảo vệ cái gì, ngày hôm qua hắn như thế, người cũng không thấy sao?”

“Không để hắn phát hiện là được rồi.” Ninh Giản đáp lại cực nhanh, rõ ràng đã sớm nghĩ xong, lại lập tức khiến Mộ Dung Lâm ghen lại.

Ngược lại Kinh Thập phản ứng nhanh chóng, trầm giọng nói: “Người ở bên hắn, nếu chúng ta chỉ có thể nói cho hắn, người là một hạ nhân, cũng được chứ?”

“Ta không quan tâm.”

“Nếu không cẩn thận bị phát hiện thì sao?”

“Ta lập tức rời đi.”

“Nếu hắn bị người bắt đi hoặc bị thương, người lại như thế nào?”

“Trừ phi ta chết.”

Kinh Thập không hỏi tiếp, Mộ Dung Lâm nhìn anh ta một cái, gọi một tiếng: “Kinh Thập?”

Kinh Thập vẫn lặng yên, rất lâu, mới hừ cười một tiếng: “Tiểu Tô không phải mỗi ngày chọc ghẹo nha đầu nhà người, nói không cần con gái hầu hạ sao?”

Mộ Dung Lâm lập tức trừng lớn hai mắt: “Người là nói...”

“Vậy người liền đổi cho hắn một tiểu tư đi.”

“Chính là...”

Kinh Thập không để Mộ Dung Lâm nói xong “chính là”, chỉ nhìn Ninh Giản.

“Nhớ rõ lời người, bảo vệ hắn chu toàn, nếu bị phát hiện, lập tức rời đi, nếu không đừng bước vào Tiêu Dao sơn trang nửa bước.”

Biểu tình Ninh Giản dịu xuống, ánh mắt lại nhiều hơn một phần kiên định: “Một lời đã định.”

Kinh Thập cười cười, xoay người hướng ra ngoài sân, Mộ Dung Lâm sững sốt một chút, liền đuổi theo: “Vâng, này... Không sao chứ?”

“Tiểu Tô hôm nay như vậy, cũng là y tạo thành, để y chạy việc vặt, lao động cật lực, đã là lợi cho y rồi.” Kinh Thập cười nhạt, “Huống chi, ta cũng muốn nhìn một chút xem y phải thế nào không để Tiểu Tô phát hiện. Hắn là nghe không rõ, không phải là nghe không ra.”

Mộ Dung Lâm lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra: “Ý người là nói, một khi phát hiện, Ninh Giản sẽ không thể ở lại.”

Kinh Thập không trả lời, chỉ nhìn Mộ Dung Lâm một cái: “Người không đem tiểu tư mới giới thiệu cho Tiểu Tô sao?”

Mộ Dung Lâm nở nụ cười: “Được, ta đi ngay.”

Ninh Giản theo yêu cầu thay một bộ quần áo hạ nhân, mới được Mộ Dung Lâm đưa đến phòng Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy vẫn chưa rời giường, Ninh Giản thì đứng ở bên giường nhìn.

Cự ly gần như thế, y càng thấy rõ hơn những thay đổi của người này.

Ở trần Nguyệt Nha thì, hắc khoẻ mạnh, cường tráng, tinh thần phấn chấn cùng sinh lực tràn trề, mà hiện tại, một khi nhắm mắt lại, thật có vẻ cả hô hấp cũng như ẩn như hiện, trên mặt không tìm ra một tia máu.

“Hàng ngày hắc không sai biệt lắm sẽ dậy vào giờ này, ăn xong điểm tâm sẽ uống thuốc, nếu như qua thời gian nửa nén hương mà còn chưa tỉnh, người thì gọi hắc dậy.”

Ninh Giản gật đầu, bên kia Tô Nhạn Quy giống như muốn xác minh lời Mộ Dung Lâm nói, hơi giật mình, liền mở mắt.

Nhìn trong đôi mắt kia không hề có tiêu cự, Ninh Giản trong lòng trĩu xuống! Thoáng chốc, vô thức mà vươn tay, như muốn xoa mắt hắc, cuối cùng lại giữa đường thu hồi, chỉ lơ đãng mà đảo qua vai Tô Nhạn Quy.

“Còn chưa... sáng hả?” Tô Nhạn Quy lẩm bẩm nói một tiếng, trong lời nói có chút mơ hồ, tựa như còn chưa có tỉnh táo.

“Sáng quá rồi, là người nhìn không thấy!” Mộ Dung Lâm không chút bận tâm, to tiếng.

Tô Nhạn Quy hơi giật một chút, liền đưa tay dụi dụi mắt, cười cười: “Ta quên mất.”

“Được rồi, tới, A Phong, hầu hạ Tô công tử rửa mặt chải đầu đi!”

Mộ Dung Lâm đẩy Ninh Giản, Ninh Giản lẽ ra phải đi lại đỡ ở đó, bị hắc ta đẩy, thiếu chút nữa ngã vào lòng Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy hiển nhiên đã nghe thấy Mộ Dung Lâm nói: “Người gọi ai?”

“Người không phải ghét nha đầu nhà ta sao? Lão tử thay riêng cho người một tiểu tư, cảm kích không hả?”

Tô Nhạn Quy phì một tiếng bật cười: “Vô cùng cảm kích.” Hắc lần mò đem Ninh Giản đỡ dậy, “Nhưng người cũng không thể đem mọi người đẩy đến chỗ ta được. Ta chỉ muốn một tiểu tư, không định cần một người làm ấm giường.”

Ninh Giản vốn đã phục hồi tinh thần, được hắc nâng dậy, liền cuống quýt giãy ra, nhìn Mộ Dung Lâm, rồi im lặng không nói gì mà cầm chậu ra ngoài cửa đi múc nước.

Chờ khi y quay lại, Mộ Dung Lâm đã ngồi bên bàn rất mãn nguyện mà uống trà, mà Tô Nhạn Quy ngồi trên giường cùng hắc ta câu được câu mất mà nói chuyện.

Ninh Giản do dự một chút, liền đi qua, động tác nhẹ nhàng mà thay hắc chải đầu rửa mặt, lại thay quần áo, mới đỡ hắc ngồi xuống bên bàn.

Tô Nhạn Quy cực thoả mãn mà cười nói: “Mộ Dung, sớm nói người đổi một người nam, người thì keo kiệt.”

“Bà nội nó, không đổi cho người người bất mãn, đổi cho người người vẫn có chuyện để nói?”

Tô Nhạn Quy chỉ cười không nói, Ninh Giản đưa cho hắc một cái bánh bao, hắc liền nhận, từng miếng từng miếng mà cắn, chờ ăn phân nửa, mới lú lú mà hỏi: “Được rồi, vừa nói, y gọi là gì?”

Mộ Dung Lâm nhướn mày, nhìn về Ninh Giản, trên môi gợi lên một vệt ý cười: “Người, nói cho Tô công tử, người gọi là gì?”

Ninh Giản cúi xuống suy nghĩ, một lát mới nói: “A Phong.”

“Cái gì?” Tô Nhạn Quy đem miếng bánh bao cuối cùng nhét vào miệng, tròng lớn mắt, nghiêng đầu, giữa mày hơi chau, “Người lớn tiếng một chút, ta nghe không rõ.”

“A Phong.” Ninh Giản nâng cao giọng, nói lần nữa.

Xung quanh chân mày Tô Nhạ Quy càng nhăn chặt, tựa hồ tâm tình cũng cấu kỉnh lên: “Ta nghe không rõ!” Nói xong, hắt hừ một tiếng, hướng Mộ Dung Lâm nói: “Mộ Dung, người có nói qua với y, nói phải lớn tiếng một chút không? Ta nghe có tiếng nói, nhưng lại không rõ y nói cái gì!”

Mộ Dung Lâm chỉ cười nhìn Ninh Giản: “Tô công tử bảo người nói to một chút đó.”

Ninh Giản lại cắn môi, y biết nếu lớn tiếng thêm chút nữa, Tô Nhạ Quy nghe rõ rồi, khẳng định là có thể nhận ra giọng mình.

“Không nói thì thôi, ta cũng không quan tâm người gọi là gì.”

Không đợi Ninh Giản do dự, Tô Nhạ Quy rất nhanh liền ném một câu, vừa đưa tay mò mò bàn, tựa hồ muốn tìm cái bánh bao thứ hai.

Ninh Giản nhìn dáng hẩn mò mẫn, yết hầu căng thẳng, đột nhiên túm tay Tô Nhạ Quy, miết trên bàn tay.

Xung quanh chân mày Tô Nhạ Quy thoáng cái xoắn tít: “Buông ra!”

Ninh Giản không có nghe theo.

Tô Nhạ Quy lại càng quắc mắt: “Mộ Dung, người này của người sao thế?”

Mộ Dung Lâm cũng có chút ngồi không yên, chỉ hung hăng nhìn chằm chằm Ninh Giản, ý bảo y lập tức buông tay.

Tay Ninh Giản nắm thật chặt, lại từ từ thả lỏng, Tô Nhạ Quy muốn rút về thì, y lại bắt lấy tay Tô Nhạ Quy, chỉ là không đợi Tô Nhạ Quy phát cấu, tay kia của y đã vươn một ngón tay, trên bàn tay Tô Nhạ Quy từ từ vạch dấu.

“Ta là A Phong.”

Cùng là bốn chữ, y viết ba lần, Tô Nhạ Quy từ đầu còn có chút nóng nảy, chờ ý thức được y đang làm cái gì thì, liền từ từ bình ổn lại, chờ y viết xong lần thứ ba, cuối cùng nở nụ cười: “Hoá ra gọi là A Phong, sao không nói lời nào vậy, cổ họng khó chịu?”

Bị hỏi như vậy, Ninh Giản có chút luống cuống, Mộ Dung Lâm lại cười mà như không cười nhìn y, rất có phần thích thú xem y ra sao.

“Sao lại không nói lời nào?”

Tô Nhạ Quy đại khái vì nhìn không thấy, một khi không nghe được âm thanh thì không thể hưởng ứng, liền đặc biệt dễ cấu, trong câu hỏi cũng có chút không khách khí.

Mộ Dung Lâm cuối cùng mở miệng: “Yết hầu y bị thương, trên cổ còn một vết thương lớn, cho nên không có cách nào nói cả, người nếu không hài lòng, ta đổi cho người người khác.”

Ninh Giản thoáng cái nhìn qua, không biết Mộ Dung Lâm là đang giúp mình giải vây, hay là muốn thừa cơ xua mình đi.

Bên kia Tô Nhạ Quy cũng đã bình tĩnh lại, vò đầu, ngữ khí cũng ôn hoà hơn: “Không cần, người biết ta... Một ngày nay tính ta xấu một chút, không phải cố ý.”

Hắn nghiêng đầu hơi hướng phía Ninh Giản, úp mở nói: “A Phong... Đúng không? Xin lỗi, ta nhìn không thấy người, cho nên không biết khó xử của người, không nói cũng không sao, người ở lại nhé?”

Mộ Dung Lâm nhú mày, chưa nói cái gì, nhưng ngược lại Ninh Giản chần chờ một chút, liền túm tay Tô Nhạ Quy, trên đó chậm rãi viết: “Cảm tạ.”

“Được rồi, các người đã không nghi ngờ gì nữa, vậy cứ như đã nói đi, ta đi tìm Vàng.”

“Thấy tài quên bạn!” Tô Nhạ Quy có chút bất mãn.

Mộ Dung Lâm hết cách: “Ta nói tìm Kinh Thập, anh ta ngày mai đi Cảnh Nam kiểm thuốc cho người...”

“Thấy sắc quên bạn!” Tô Nhạ Quy rất lưu loát mà ngắt lời hắn ta.

Mộ Dung Lâm chán nản, quét mắt liếc Ninh Giản: “A Phong, hầu công tử dùng điểm tâm tử tế!” Ngụ ý, hiển nhiên là muốn Ninh Giản đem bánh bao nhét vào mồm người nào đó.

Ninh Giản đương nhiên không nghe hắn ta, nhưng cũng cầm một cái bánh bao, véo một miếng lại một miếng mà đút vào miệng Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy dĩ nhiên không để ý lời Mộ Dung Lâm, một lát sau, mới mò mẫm bắt được tay Ninh Giản, ngăn động tác đút thức ăn của y.

Ninh Giản tim nảy lên, căng thẳng, liền nghe Tô Nhạn Quy nhỏ giọng hỏi: “Mộ Dung đi rồi?”

Ninh Giản vô thức mà gật đầu, một lát mới ý thức Tô Nhạn Quy nhìn không thấy, liền viết trên lòng bàn tay hắn: “Đi rồi.”

“Người đừng nhúc nhích, ta tự làm!”

Tô Nhạn Quy thoáng cái liền phản chấn, đẩy tay Ninh Giản, vừa mò trên bàn gì đó: “Đây là cháo à, cái đĩa... Bánh bao...” Nói rồi, hắn liền cầm lấy một cái bánh bao, không quá xác định mà đưa vào miệng, lại tiếp tục mò mẫm, “Thìa đâu? Ở chỗ nào, sao không có...”

Ninh Giản nhìn tay hắn sờ soạng trái phải hồi lâu, cúi cùng nhìn không được, nhẹ nhàng dịch thìa qua, đem nó để trước đầu ngón tay Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy rất vất vả sờ lần, liền cười sáng loá: “Tìm được rồi!”

Hắn vừa nói, vừa sờ tiếp bát cháo, rồi mới vụng về mà dùng thìa múc một chút, cả người ghé qua, há miệng muốn ăn, thìa lại giơ cao hơn một chút, cháo đều dính ở phía trên môi hắn.

Ninh Giản đưa tay gạt thìa về, vẻ mặt kinh ngạc mà nhìn Tô Nhạn Quy.

“Ai, người làm gì đó! Không phải bảo người đợi đừng nhúc nhích sao? Đưa đây.” Tô Nhạn Quy cau mày vươn tay về phía y.

Ninh Giản chính là rất nhanh mà viết lên: “Ta đút cho người.”

“Ai muốn người đút, ta tự làm.”

Ninh Giản nhất định không chịu, Tô Nhạn Quy thật ra cũng không nổi nóng, chỉ thở dài: “Có cái gì quan trọng đâu, Mộ Dung cũng không ở đây, người không nói, ta không kể, hắn ta sẽ không trách tội. Người để ta tự thử xem sao, ta dù sao cũng không thể cả đời dựa vào người khác đút cơm a.”

Ninh Giản trong lòng giống như bị cái gì chọc mạnh một chút, lại đem thìa kia để càng xa hơn, vừa viết trên tay Tô Nhạn Quy: “Sẽ không suốt đời đâu.”

“Đương nhiên rồi, người đưa thìa cho ta, ta học tự làm.”

Ninh Giản không để ý đến hắn, chính là múc một miếng cháo, đưa đến bên miệng hắn, Tô Nhạn Quy lại ngoắt đầu từ chối, cháo dính trên mặt hắn, hắn vẫn bướng bỉnh nói: “Người xem, để cho người khác đút đồ cũng không có chỗ nào tốt, người để ta tự làm đi.”

Ninh Giản nhất thời có loại cảm giác có lý cũng nói không lại, y cũng không biết, người này lại không thể nói lý như thế.

“Người sẽ không phải suốt đời không nhìn thấy.”

Tô Nhạn Quy lại như không kiên nhẫn để nghiên ngẫm xem y viết gì, chính là đưa tay loạn xạ muốn đoạt lấy thìa, Ninh Giản trở qua trở lại mà viết, mãi cho đến khi Tô Nhạn Quy tựa hồ đã biết y viết gì, mới từ từ ngừng lại.

Ninh Giản thở dài nhẹ nhõm, lại vẫn cảnh giác nhìn người trước mắt,

Tô Nhạn Quy cũng không nói gì, đợi thật lâu, Ninh Giản thử thăm dò mà múc một miếng cháo đưa qua, lúc này Tô Nhạn Quy rất dụi ngoan ăn.

Ninh Giản yên lòng, từng miếng từng miếng mà đút hắn, rồi lại sinh ra một tia bất an khó hiểu.

Tình cảnh mới qua một, hai ngày, y liền cảm thấy bản thân dường như chưa từng quen người này.

Không biết quá khứ của hắn, không biết hắn quen biết ai, không biết hắn suy nghĩ gì, càng không biết hắn muốn gì.

Chờ ăn điểm tâm xong, lại uống thuốc, cũng đã tốn hơn nửa canh giờ, Ninh Giản đem đồ thu dọn xong, liền nghe thấy Tô Nhạn Quy hỏi: “Bên ngoài thời tiết tốt chứ?”

“Tốt.”

Ninh Giản theo thói quen đáp một câu, sau một lúc lâu nhớ ra Tô Nhạn Quy nghe không rõ, liền đi qua cầm tay hắn viết.

Tô Nhạn Quy lại cười cười: “Tuy nghe không rõ, có một số câu cũng có thể đoán, người không cần quá lo lắng suy nghĩ.” Dừng một chút, hắn lại nói: “Ta muốn ra ngoài một chút.”

Ninh Giản chần chờ, nghĩ hôm qua khi đến Tô Nhạn Quy cũng vẫn ngồi trong sân, hình như cũng không tệ, liền theo lời nâng hắn dậy.

Từ chỗ ngồi đi tới cửa, chỉ là khoảng cách vài bước, Tô Nhạn Quy lại liên tục hươ tay, dường như cảm thấy không an toàn, lúc nào cũng chuẩn bị ngã xuống thì sẽ bắt được cái gì đó.

Ninh Giản nhìn mà khó chịu, lại không biết nói thế nào cho phải.

Khi ra khỏi cửa, Tô Nhạn Quy đương nhiên cũng không nhìn thấy bầu cửa trên mặt đất, Ninh Giản tuy dè dặt cẩn thận, nhưng không có nhắc nhở, Tô Nhạn Quy bước một bước ra, người liền cảm thấy thăng xuống, Ninh Giản sợ tới mức cả người chấn động thân hắn, cả ôm lẫn kéo mới giữ vững được người.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Y liền mồm giải thích, nghĩ Tô Nhạn Quy nghe không rõ, lại càng cuống, một lòng muốn nắm tay hắn làm dấu, rồi lại thủy chung không dám buông tay, sợ Tô Nhạn Quy ngã nữa.

Tô Nhạn Quy cũng như bị dọa theo, bản năng mà ôm lấy Ninh Giản, rất lâu không cử động.

Giọng Ninh Giản dần dần nhỏ, chỉ cảm thấy đôi tay kia mang theo run rẩy rất khẽ, ôm chặt mình, dường như muốn nuốt trọn mình.

“Tô... Công tử...” Giọng cực nhẹ, Ninh Giản biết Tô Nhạn Quy nghe không thấy, nhưng vẫn lo sợ không yên mà mở to mắt, hoàn toàn không biết nên làm sao.

Hai người giằng co như thế, cho đến khi Ninh Giản nghĩ sẽ như này đến trời hoang đất tàn, Tô Nhạn Quy mới từ từ buông tay ra.

Ninh Giản ngẩng đầu, liền nhìn thấy hắn cong cong con mắt nở nụ cười, vẻ mặt còn có phần ngại ngùng: “Vừa rồi hoảng quá, ôm chặt vậy, người đừng để ý.”

Ninh Giản nhìn hắn tách từng chút khỏi người mình, cuối cùng nghe thấy giọng bản thân “Không sao...” Dừng một chút, mới như tỉnh lại từ trong mộng mà bồi một câu: “Thực xin lỗi, là ta làm không tốt.”

Tô Nhạn Quy chau mày, hiển nhiên nghe không rõ, Ninh Giản lại không lặp lại, chỉ một tay ôm thắt lưng hắn, một tay đỡ hắn, khi vượt qua bầu cửa còn nhẹ nhàng vỗ vỗ đùi Tô Nhạn Quy, Tô Nhạn Quy cũng rất thông minh mà nâng chân lên.

Từ phòng đi đến đình nghỉ chân đường bằng phẳng lắm, hai người dựa vào nhau gần thêm một ít, Tô Nhạn Quy cũng như dần an tâm hơn, dựa dẫm càng nhiều thêm, tay lại buông lỏng, không có lộ chút tư thế đề phòng bị ngã mọi lúc nữa.

Trên mặt hai người đều không có tia khác thường nào, phẳng phất như cái ôm chốc lát kia, chưa từng xuất hiện.

Em Quy rất có tinh thần “tàn dư không phé” a:))))))

13. Chương 13

~Chương thứ mười ba

~Trong sân gió mang theo cái lạnh thấu xương đặc thù của mùa đông, cho dù có ánh mặt trời bao phủ toàn thân, cũng vẫn cảm giác cái lạnh đến tận xương như cũ.

Tô Nhạ Quy khăng khăng muốn đi lại trong sân, Ninh Giản không có cách nào, cũng chỉ có thể đỡ hân vòng vòng giữa sân.

Chỉ đi hai vòng, Tô Nhạ Quy quả nhiên ngừng lại, đẩy tay y ra: “Ta tự đi.”

Ninh Giản nhú nhú chân mày, chỉ là không chịu buông ra.

Tô Nhạ Quy ngữ khí thoáng cái liền cương quyết: “Buông ra!”

Ninh Giản cũng không nói gì, cuối cùng chính Tô Nhạ Quy nhượng bộ, thả lỏng giọng: “Ta chỉ là nhìn không thấy, cũng không phải đi không được, vừa này là nhìn không thấy bậc cửa mới ngã xuống, nhưng trong sân bằng phẳng, sẽ không dễ ngã như vậy đâu.”

Ninh Giản chỉ túm chặt hân, không có buông tay.

Tô Nhạ Quy thở dài, suy nghĩ một hồi, liền nở nụ cười: “Nếu không người lên trước một chút mà đứng, ta đi qua chỗ người xem sao? Cự ly ba, bốn bước thì có thể, như vậy ta nếu thật ngã xuống, người cũng có thể đỡ được ta.”

Ninh Giản do dự một chút, cuối cùng từ từ viết trên tay hân: “Ta ở trước người ba bước.”

“Được!” Tô Nhạ Quy cười sáng loá.

Ninh Giản lúc này mới từ từ thả tay, đi lên trước ba bước.

Tô Nhạ Quy đợi một hồi liền bắt đầu đi lên trước. Hân bước bước đầu tiên thì, Ninh Giản chỉ gắt gao mà theo dõi hân, ánh mắt lộ ra kinh hoảng không cách gì che giấu.

Tô Nhạ Quy di chuyển cũng ổn định, chỉ là cánh tay hơi vung lên, Ninh Giản rất tự nhiên mà vươn tay qua, cho đến khi Tô Nhạ Quy đi tới trước mặt y, một tay nắm lấy tay hân, y mới cảm giác lòng mình từ từ thả lỏng.

“Tiếp tục.” Tô Nhạ Quy cười đối với y nói.

Mộ Dung Lâm cùng Kinh Thập đứng ở hàng lang uốn khúc ra sân trông được một màn này, Mộ Dung Lâm có chút không xác định: “Vàng, bọn họ đây là...”

Kinh Thập nhàn nhạt nói: “Không phải rất tốt sao? Nhà người thay mấy nha đầu đều không có cách khiến hân an phận, rốt cuộc tự tìm được một kẻ thích hợp a.”

“Ý của người là, hân đã nhận ra người kia là Ninh Giản rồi?” Mộ Dung Lâm hơi hơi chau mày, “Thế nhưng phản ứng của hân...”

Kinh Thập nhìn hân ta một cái, hừ cười một tiếng, không nói cái gì.

Mộ Dung Lâm nổi giận: “Này, người đây là ý gì!”

Kinh Thập lại nhìn hai người trong sân, mới chậm rãi xoay người, Mộ Dung Lâm vội vã đuổi theo, liền nghe được anh ta nói: “Cho dù trước mặt là người xa lạ không liên can gì, chỉ cần có một chút giống với Ninh Giản, Tô Nhạ Quy sẽ vô thức đối tốt với y. Tâm tình như vậy...”

Phía sau anh ta không nói thêm gì nữa, Mộ Dung Lâm nghe được có chút khó hiểu.

Mộ Dung Lâm quay đầu hướng sân nhìn lại, bóng dáng hai người kia đã dần dần không rõ, hân ta dường như có thể thấy dáng tươi cười nhàn nhạt giống nhau trên khuôn mặt họ.

Chút bất mãn cùng thành kiến của Mộ Dung Lâm đối với Ninh Giản, tựa hồ trong nháy mắt tất cả đều tiêu biến.

Ngày kế, Kinh Thập sáng sớm liền đi Cảnh Nam tìm thuốc.

Mộ Dung Lâm vẫn lưu lại trong sơn trang, không rời đi nữa.

Một tháng sau đó, như trước vẫn có người sáng tối tới cửa muốn tìm Tô Nhạn Quy, đại đa số bị Mộ Dung Lâm đuổi đi. Ninh Giản canh ở trong phòng Tô Nhạn Quy, một ít cá lọt lưới cũng đều đơn giản bị giải quyết.

Tô Nhạn Quy mọi chuyện đều kiên trì muốn tự làm, Ninh Giản thường thường không chịu dung túng, Tô Nhạn Quy liền không chút nhượng bộ, cho đến khi Ninh Giản gật đầu mới thôi.

Mấy ngày đầu Mộ Dung Lâm còn có thể thỉnh thoảng ở bên châm chọc khiêu khích, về sau, tựa hồ cũng dần dần quen với sự tồn tại của Ninh Giản, có lúc sau trưa nhàn rỗi không có chuyện gì, chờ Tô Nhạn Quy ngủ xong, hẳn ta cũng sẽ pha một bình trà xanh hạng nhất, cùng Ninh Giản ngồi ở sân nói chuyện tào lao, Ninh Giản thường thường lặng yên, nhưng cũng là một người nghe vô cùng tốt.

Đợt qua Tiểu Hàn, trời liền càng ngày càng lạnh lên, độc trên người Tô Nhạn Quy không cách gì loại bỏ, người vốn là suy yếu dị thường, khí trời lạnh xuống, hẳn liền cả ngày ồm yếu, thời gian ra khỏi phòng ít dần, sau rồi liền có chút không chống đỡ được, thời gian mê man càng dài thêm, thỉnh thoảng còn có thể sốt cao.

Ninh Giản bị dọa đến hoang mang lo sợ, chỉ là canh giữ bên giường nửa bước không rời, cả ngày không chớp mắt.

Mộ Dung Lâm phái người khoái mã đến Cảnh Nam mời Kinh Thập về, Kinh Thập chưa về, thì có vài nhóm người tới tặng thuốc.

Thuốc dùng hết, người kéo dài tinh thần hơn, chỉ là đêm trước khi Đại Hàn, Tô Nhạn Quy liền lại sốt cao, hai ngày không lui, ý thức cũng mơ hồ.

Đại Hàn ngày đó tuyết lớn khắp trời, đường núi khó khăn, Mộ Dung Lâm sáng sớm liền hạ sơn đón Kinh Thập, để lại một mình Ninh Giản giữ Tô Nhạn Quy.

Trong phòng cực an tĩnh, chỉ có hơi thở của Ninh Giản bởi vì quá căng thẳng mà có vẻ gấp gáp nặng nề cùng tiếng rên tí khi đứt rồi khi nối tiếp của Tô Nhạn Quy, ngoài cửa sổ là gió tuyết gào thét, Ninh Giản ngồi ở đó nhìn người trên giường vẻ mặt ửng hồng, dần dần lại sợ hãi.

“Ninh...”

Tô Nhạn Quy đột nhiên kêu rất khẽ một tiếng.

Chỉ là một chữ, Ninh Giản thoáng cái lại nhảy dựng lên, giường hai mắt kinh hoàng nhìn hẳn, một lúc lâu mới phát hiện chỉ là một câu nói mê.

Tô Nhạn Quy không có mở mắt ra, bởi vì sốt cao khó chịu, khẽ nhếch miệng thở hổn hển, lại tựa hồ yếu ớt thốt ra cái gì, rồi lại thủy chung nén xuống, không có gọi nữa.

Ninh Giản nhìn hẳn, dần dần, con mắt liền có chút khô khốc, một lúc mới vươn tay qua, nhẹ nhàng mà xoa trán Tô Nhạn Quy.

Chạm tay vẫn là một khoảng nóng ẩm như trước, Ninh Giản đột nhiên đã nghĩ đến thật lâu trước đây.

Khi đó Tô Nhạn Quy còn nhỏ, sống qua hơn nửa năm khổ vắn, chung quy bởi vì thể xác và tinh thần giày vò mà bị bệnh, tựa như bây giờ sốt cao không lui, ý thức không rõ ràng mà tựa trong lòng y rơi nước mắt, gián đoạn mà gọi “Cha, cha”.

Ninh Giản chớp mắt, mở ra thì, lại nghe đến một tiếng gọi cực nhẹ: “Cha...”

Tiếng nói này cùng trí nhớ phủ đầy bụi cấp tốc trùng khít, Ninh Giản thoáng cái liền đứng lên, nhìn người trên giường, vẻ mặt khó xử.

Tô Nhạn Quy kêu một tiếng xong, liền từ từ cuộn mình, hai mắt nhắm chặt vì quá cố sức, hàng mi run rẩy rất khẽ, cơ thể cũng như hưởng ứng mà run lên, không cách gì khống chế.

Ninh Giản cuống quýt đem chăn bao chặt, đem Tô Nhạn Quy quấn ở giữa, nhưng cơn run thủy chung không dừng lại, ngược lại là Tô Nhạn Quy trong mờ mịt bắt đầu khẽ kêu: “Lạnh...”

Ninh Giản lại nắm thêm một cái chăn nữa phủ lên người hắn, cố sức áp chế, nhìn Tô Nhạn Quy vẫn run rẩy như cũ, cuống đến độ vành mắt cũng có chút nóng lên.

“Tiểu quỷ...”

“Ninh Giản...”

Tựa như đáp lại tiếng kêu hoảng hốt của y, Tô Nhạn Quy cũng gọi một tiếng, dường như trút hết tải thân áp lực đã lâu, trong giọng nói còn mang theo một tia ghen ngào.

Ninh Giản lòng thoáng cái liền mềm nhũn rồi.

“Ta lạnh...” Người trên giường vô thức mà kêu lạnh.

Ninh Giản yên lặng nhìn hắn, một lát sau, cuối cùng hạ mắt, thông thả cởi giày, cởi áo khoác, lưu loát mà bò lên giường.

Thân thể Tô Nhạn Quy vì run mà hơi cứng ngắc, Ninh Giản mất sức lực rất lớn, mới kéo hắn đến bên người, vươn tay ôm lấy cơ thể nóng hổi.

Nhưng mà trong nháy mắt khi ôm lấy, hình như có vô số khác thường bật ra.

Ninh Giản nằm ở đó, nhìn người trước mắt giữa mày nhăn nhú từ từ giãn ra, trong mắt y mờ mịt lại càng ngày càng sâu.

Tô Nhạn Quy khi còn bé bệnh một trận, y cực nhọc ngày đêm, không thể an ổn nghỉ ngơi trái phải chăm sóc, lúc tiểu quỷ hô lạnh, y cũng bò lên giường như vậy, đem đứa bé không ngừng run rẩy ôm chặt vào lòng. Tiểu quỷ vì sinh bệnh mà trở nên yếu ớt, nước mắt rơi dính trên người y thì, cảm giác ấm áp ấy, Ninh Giản thật lâu sau này vẫn nhớ vô cùng rõ ràng.

Thế nhưng hiện tại cùng khi đó không giống nhau.

Ninh Giản thu hồi tay, nghi hoặc mà nhìn thật lâu, mới một lần nữa vươn qua bao bọc Tô Nhạn Quy, chỉ chốc lát sau, y lại rút tay về.

Người ý thức không rõ ràng lúc này lại vươn tay, từ thắt lưng y vươn qua, vững vàng mà ôm lấy y.

Thân thể Ninh Giản thoáng cái liền cứng ngắc, y đột nhiên phát hiện chỗ khác biệt.

Hiện tại cùng khi đó, đã qua rất nhiều năm. Đứa bé khi đó được mình ôm vào lòng đã trưởng thành, mình lại không cách nào đem hắn ôm vào lòng.

Hắn đã cao lớn hơn chính mình, đã có thể đem mình ôm chặt, bản thân tựa hồ vẫn dừng lại ở năm đó, mà đứa trẻ năm đó, đã không còn là trẻ con.

Ninh Giản đột nhiên hoảng đến vô thức mà giãy giụa.

Tô Nhạn Quy lại như tìm được nơi ấm áp, gắt gao ôm lấy y, không chịu buông tay.

Ninh Giản có chút tuyệt vọng mà giương mắt, gọi một tiếng: “Tiểu quỷ...”

Người ôm y không có đáp lại, hai mắt thủy chung đóng chặt, không có dấu hiệu muốn thanh tỉnh.

Ninh Giản nhìn khuôn mặt tái nhợt trong gang tấc, cảm giác trên môi bởi vì không cách nói rõ mà hơi hơi run lên.

“Tô... Nhạn Quy...”

Chỉ gọi một tiếng, xung quanh trong nháy mắt an tĩnh, Ninh Giản thật lâu làm không ra phản ứng, chỉ khó xử mà giương mắt, sững sờ ở đó.

Không biết bao lâu, cánh tay ôm y nhẹ nhàng mà chặt hơn một chút, bên tai cũng truyền đến tiếng rên rỉ cực khẽ, Ninh Giản cả kinh, ngẩng đầu nhìn, lại thấy Tô Nhạn Quy thủ chung nhắm hai mắt, chỉ là giữa mày lại nhăn, người cũng hơi run rẩy, tựa hồ rất khó chịu, không ngừng hướng sát y, muốn tìm một tia ấm áp.

Ninh Giản kinh ngạc mà nhìn dung nhan tái nhợt, rất lâu, cuối cùng từ từ vươn tay, quay lại ôm lấy Tô Nhạn Quy.

Khắp nơi vô cùng an tĩnh, cứ thế Ninh Giản dần có chút mơ hồ, không biết bao lâu, ngoài cửa vang lên một đợt tiếng bước chân gấp gáp, y mới thoảng cái ngồi dậy, chặt vậy mà xoay người xuống đất.

Ngay khi chân chạm đất, cửa cũng bị người đẩy ra.

Ngoài cửa đứng chính là Mộ Dung Lâm cùng Kinh Thập.

Kinh Thập phong trần mệt mỏi, trên vai còn dính tuyết, nhưng đôi mắt lại cực kì lợi hại, ở trên người Ninh Giản cùng Tô Nhạn Quy đảo một vòng, mới yên lặng mà đi tới bên giường.

Ninh Giản cầm quần áo mình hoảng hốt mà trốn ở bên, gắt gao mà nhìn chằm chằm Kinh Thập, một câu cũng không dám nói.

Mộ Dung Lâm nhíu mày, chỉ khoanh tay đứng ở sau Kinh Thập.

Kinh Thập thử nhiệt độ trán Tô Nhạn Quy, lại lật lật mắt miệng hắn, xem mạch, rồi như trước không hề rằng mà móc cái túi bên người bắt đầu châm cứu cho Tô Nhạn Quy.

“Vàng... Sao rồi?” Lặng yên như thế tựa hồ khiến Mộ Dung Lâm cũng khẩn trương theo, liếc mắt nhìn Ninh Giản, lại chờ mong mà nhìn Kinh Thập hỏi.

“Không tốt.” Kinh Thập mặt không biểu tình phun ra hai chữ, trong giọng nói không lên xuống, nhưng càng khiến cho hai chữ có vẻ trầm trọng thêm.

Ninh Giản thoảng cái nắm chặt đoạn kiếm bên hông.

Y cũng không phải muốn công kích ai, thậm chí không biết có thể hướng ai phát tiết, chỉ là trong nháy mắt, tựa hồ hoảng đến chỉ có thể nắm kiếm của mình, hình như làm vậy là có thể khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Kinh Thập lạnh lùng quét mắt liếc y, như trước vững vàng mà từng châm từng châm đâm xuống.

“Độc trong cơ thể hắn quá ngang ngược, nếu không có cách giải, thời gian kéo dài, đối với thương tổn của cơ thể càng kịch liệt, cơ thể sẽ càng suy yếu. Khí trời chuyển lạnh, cũng rất dễ sinh bệnh... Một khi sinh bệnh, sẽ khiến cơ thể càng thêm suy yếu, thân thể suy yếu, độc trong người lại càng dễ tạo tổn thương, tuần hoàn như vậy, chỉ sợ...”

Kinh Thập nói đến cuối, vùng quanh chân mày hơi nhăn, khiến lòng hai người ở bên cùng trầm xuống.

“Có thể làm thế nào?” Ninh Giản trực tiếp hỏi.

Kinh Thập nhìn y một cái, lại nhìn Mộ Dung Lâm một chút, lát sau mới nói: “Người đem người chăm tốt là được rồi. Hắn vốn trong người không tốt, giờ một chút phong hàn lại có thể lấy cái mạng nhỏ của hắn, điểm này người hắn là hiểu rõ.”

Ninh Giản ngẩn ta, không hiểu sao mà chột dạ.

Y không biết Kinh Thập hiểu bao nhiêu, thế nhưng Tô Nhạn Quy trong người không tốt, mức độ rất lớn, là bởi vì khi còn bé bị khảo vấn mà thành gốc bệnh. Y sau đó mất rất nhiều năm đem Tô Nhạn Quy gây lại nền móng, cũng không có cách nào bù lại toàn bộ.

Một câu của Kinh Thập, giống như trách cứ rõ ràng, độc trên người Tô Nhạn Quy là do y, cơ thể Tô Nhạn Quy không tốt, cũng bởi vì y.

Đúng lúc này, Kinh Thập bồi thêm một câu: “Còn nữa, người tốt nhất nên nhớ rõ câu trả lời khi đó với chúng ta.”

Ninh Giản vừa ngẩng ra, Kinh Thập đã nói thẳng: “Nếu Tiểu Tô phát hiện thân phận ngươi, xin lập tức rời đi, đừng tưởng thời gian dài thì, giao hẹn này sẽ vô hiệu. Có một số hành động sẽ tạo thành hậu quả gì, ngươi cũng nên hiểu rõ cho ta!”

Nghe ra sự nghiêm khắc trong lời Kinh Thập, trong lòng Ninh Giản run rẩy, một lát gật đầu: “Ta hiểu.”

Hắn đưa tay trái từ phía sau chậm rãi nâng lên. Đó là cái tay mới vừa ôm qua Tô Nhạn Quy, bên trên dường như còn lưu lại độ ấm của người kia, thế nhưng hiện giờ y đã biết, đây là không được phép.

Mộ Dung Lâm như là bị nghiêm túc bất thành linh của Kinh Thập dọa rồi, một lát sau mới nhẹ nhàng kéo góc áo anh ta, Kinh Thập hít một hơi, đem các thứ thu xong, cũng không nói gì, bước ra khỏi phòng.

Đêm nay dường như đặc biệt dài đằng đẳng, Tô Nhạn Quy vẫn không có tỉnh lại, Kinh Thập liền hạ châm cho hắn ba lần, cho đến sáng sớm ngày thứ hai, sốt cao mới từ từ lui dần.

Ninh Giản trông cả đêm, Mộ Dung Lâm tựa hồ có chút mềm lòng, mang tới một tiểu nha đầu, thật sự đem y đổi ca.

Ninh Giản mờ mịt đứng ở ngoài cửa phòng, nhìn cửa chính đóng chặt, không chịu rời.

Mộ Dung Lâm ở bên cạnh nhìn ra ngoài một hồi, cuối cùng thở dài, lại đem y lôi đi một đoạn, đưa vào phòng mình.

Hạ nhân dâng trà nóng, hắn ta liền rót một chén đưa tới trước mặt Ninh Giản, Ninh Giản chậm chạp nhận, tựa hồ không rõ Mộ Dung Lâm đang làm cái gì.

“Ngươi cũng không cần bởi vì lời Kinh Thập mà quá căng thẳng.” Mộ Dung Lâm dừng một chút, cười khổ nói: “Cái tên này kì thực là tự giận, vậy nên giận chó đánh mèo với ngươi.”

Ninh Giản giương mắt nhìn hắn ta, càng ngày càng mờ mịt.

“Độc Tiểu Tô trúng là từ chỗ anh ta cầm về.” Mộ Dung Lâm lại thở dài, “Khi đó Tiểu Tô nói là muốn động tay chân trên ngọc bội, từ chỗ anh ta lấy độc.”

Vùng quanh chân mày Ninh Giản từ từ nhíu lại.

Mộ Dung Lâm lại tận lực bỏ qua trên người y trong nháy mắt toát ra sát ý rồi lại lập tức biến mất, tiếp tục nói: “Ta cho người mài hồng vải tấm ngọc, đem ngọc vỡ mài thành bột phấn thấm độc bôi trên ngọc bội, lại mài lần nữa. Bọn ta đều cho rằng hắn làm vậy là để đề phòng kẻ tìm kho báu... Cho đến giờ không ngờ hắn là muốn dùng trên người mình.”

Ninh Giản mấp máy môi, dừng một chút, mới nhả được một câu: “Ngọc bội... Vốn đã rơi vào tay ta.”

Mộ Dung Lâm nhìn y một cái, lắc đầu, trong tiếng cười có một tia xem thường.

Ninh Giản lại như là nghĩ có cái gì đó thúc đẩy mình nói: “Ta cùng người khác giao hẹn, diễn một vở kịch, lừa hắn đem ta đến chỗ giấu kho báu... Hắn biết xong, lại đem ngọc đi...”

Y im bất kết thúc, Mộ Dung Lâm cũng không có truy vấn tiếp, trong phòng thoáng cái liền an tĩnh, cái bầu không khí tĩnh mịch này hầu như khiến cho hít thở không thông.

Ninh Giản dần dần có vẻ mất tự nhiên, một lát sau cuối cùng buông cái chén trong tay, chạy ra khỏi phòng: “Ta... Ta quay về xem hắn...”

Mộ Dung Lâm không có ngăn cản, chỉ nhìn bóng lưng Ninh Giản, từ từ cong môi.

Ninh Giản đi tới sân phòng của Tô Nhạn Quy thì, chợt nghe thấy bên trong một trận âm ỉ, Ninh Giản cả kinh, chạy nhanh qua, mở mạnh cửa, liền cảm thấy có cái gì đó văng qua mặt.

Y vô thức mà nghiêng người né, liền nghe giọng Tô Nhạn Quy rống: “Ta nghe không rõ, ngươi cút đi! Đừng nói chuyện với ta!”

“Tô công tử, thuốc này...”

“Ta nghe không rõ, ta nghe không rõ...” Tô Nhạn Quy đã tỉnh, chỉ là có vẻ có chút không khống chế được, liền kêu hai tiếng, úp sấp người nằm ở kia thở dốc, một hồi lâu mới bình phục, giọng cũng yếu ớt, “Ta nghe không rõ người đang nói cái gì, người đi ra ngoài đi.”

Trong lời mang kiềm nén rõ ràng, tựa hồ đang cực lực khiến mình dừng nên phát giận lung tung.

Nhưng tiểu nha đầu kia mắt đã đỏ, cầm thuốc đứng ở chỗ đó run run, vừa nỗ lực khiến giọng mình cao hơn một chút: “Tô công tử, thuốc này người nhất định phải uống.”

Tô Nhạn Quy chỉ cần rằng đem chân trên người đẩy ra, cuối cùng chậm rãi bưng kín mặt, không nói gì.

Tiểu nha đầu không biết làm sao đứng đó, Ninh Giản cuối cùng phản ứng, bước nhanh qua, đoạt lấy thuốc nàng cầm: “Để ta.”

Ngữ khí y quá mạnh mẽ, cứ thế tiểu nha đầu vô thức mà thối lui, ngơ ngác nhìn y.

Ninh Giản đem thuốc để bên, nắm lấy tay Tô Nhạn Quy, kéo xuống khỏi mặt hắn, vừa viết lên: “Uống thuốc.”

Tô Nhạn Quy không rút tay khỏi tay y, cả người lui trong chăn, nhưng thủy chung không nói lời nào.

“Tô công tử...” Tiểu nha đầu phát hiện Ninh Giản cũng bó tay không có cách, liền càng luống cuống.

Ninh Giản chỉ ngăn nàng: “Người trước tiên đi ra ngoài đi.”

“Thế nhưng thuốc này...”

“Đi ra ngoài!”

Tiểu nha đầu bị một tiếng này của y làm kinh sợ, cuối cùng nghe lời mà lui ra, Ninh Giản ngồi xuống giường, lại bướng bỉnh túm tay Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy từ chối một chút, nhưng bởi vì cơ thể mà có vẻ suy yếu vô lực, cuối cùng buông tha mà quay đầu đi.

Ninh Giản lại viết lần nữa trên tay hắn: “Khó chịu sao?”

Tô Nhạn Quy gật đầu, một lát lắc đầu.

Ninh Giản cũng hiểu ý hắn. Khó chịu, thế nhưng không sao, hắn có thể nhẫn nại.

Đáy lòng dâng lên đau đớn nhàn nhạt, y lại viết: “Uống thuốc.”

Tô Nhạn Quy chần chờ một hồi, từ từ gật đầu.

Ninh Giản nâng hắn lên, từng ngậm từng ngậm nuốt.

Tô Nhạn Quy cũng không chống cự nữa, thuận theo mà đem thuốc uống xong, mới nói: “Ta muốn ra ngoài.”

“Bên ngoài tuyết rơi.”

Tô Nhạn Quy lộ ra một tia thất vọng, ngồi ở đó không nói nữa.

Ninh Giản muốn cho hắn nằm xuống tiếp tục nghỉ ngơi, thế nhưng nhìn tia thất vọng kia, có chút không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là cùng hắn ngồi trên giường, vô thức cầm tay hắn.

Không biết bao lâu, Tô Nhạn Quy đột nhiên mở miệng: “Hoàng đế có phải đổi người rồi không?”

Ninh Giản kinh hãi, quay ngoắt đầu nhìn Tô Nhạn Quy, nói không nên lời.

Y còn nhớ Kinh Thập cùng Tô Nhạn Quy nói về vấn đề tương tự thì, Tô Nhạn Quy đã phản ứng. Y không biết hiện giờ Tô Nhạn Quy, có đúng là không thể chịu nổi giày vò như thế không.

Nhưng mà người hỏi ra vấn đề này lại chính là Tô Nhạn Quy.

Nghe không thấy hưởng ứng, Tô Nhạn Quy cứ nhiên không phiền não, chỉ cất cao giọng, lại lập lại: “A Phong, Hoàng đế có đúng là đổi người không?”

Một tiếng “A Phong” này đem kéo Ninh Giản từ mạch suy nghĩ về, y kiệt lực đè nén run rẩy trên tay, trên lòng bàn tay Tô Nhạn Quy viết chữ “Đúng”.

Tô Nhạn Quy yên lặng thật lâu, mới nói: “Hoàng đế thay người rồi, Hoàng tử khác... Hẳn là cũng phong vương rồi? Nói cho ta một chút, nhé?”

Ninh Giản chần chờ, cuối cùng lại viết trong lòng bàn tay hắc chữ “Đúng”. Y với kết cuộc của các huynh đệ khác cũng không biết mấy, suy nghĩ thật lâu, mới đơn giản viết xuống mấy người mơ hồ nhớ.

Tô Nhạn Quy cực kiên nhẫn mà phỏng đoán y viết gì, nhưng thường không cách nào một lần phân biệt rõ, cuối cùng Ninh Giản lại viết thêm mấy lần.

Cho đến khi Ninh Giản dừng lại đã lâu, Tô Nhạn Quy mới hơi qua đầu hướng qua y, hỏi: “Ninh Giản đâu?”

Ninh Giản ngược đập mạnh, lập tức nhớ tới Kinh Thập nói, một câu “Nếu Tiểu Tô phát hiện thân phận người, xin lập tức rời đi” thành gông xiềng của y.

“Biếm làm thứ dân.”

Tô Nhạn Quy không lập tức phản ứng, chỉ qua một hồi lâu, mới nói: “Người có thể viết lần nữa không?”

Ninh Giản mím môi, nhìn đầu ngón tay mình khẽ run.

“Biếm làm thứ dân.”

Sau đó là lặng yên đáng kể.

Ninh Giản hạ mắt, từ từ cuộn đầu ngón tay.

Sau đó y nghe được giọng Tô Nhạn Quy, mang theo một ý gây sự: “Phượng Ninh Huyền đâu?”

... Nếu không cẩn thận bị phát hiện thì sao đây?

... Ta lập tức rời đi.

... Nếu Tiểu Tô phát hiện thân phận người, xin lập tức rời đi.

Ninh Giản tay nắm thành quyền, các đốt ngón tay trở nên trắng, y không chờ Tô Nhạn Quy hỏi lần thứ hai, liền thông thả buông lỏng tay, ở trên lòng bàn tay Tô Nhạn Quy từng nét từng nét nói: “Đã chết.”

“Người viết cái gì?”

Giọng Tô Nhạn Quy rất bình tĩnh, dường như thực sự chỉ là phỏng đoán không được, hỏi ra để y viết lần nữa, chỉ có một chữ cuối cùng, tiết lộ một tia bất an cực nhạt.

Ninh Giản lại nghĩ run rẩy trên tay mình dần biến mất.

“Phượng Ninh Huyền đã chết.”

Tô Nhạn Quy he hé miệng, chung quy cái gì cũng không nói.

Ninh Giản đợi một hồi, liền từ từ buông tay hắc, đem cái chấn Tô Nhạn Quy đẩy ra nhặt lại, một lần nữa đắp lên người hắc.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi không tiếng động, trong phòng an tĩnh đến có thể nghe thấy tiếng hô hấp, thời gian im hơi lặng tiếng trôi qua.

“Vậy y nhất định rất thương tâm.”

Dường như tất cả ngay trong một câu này mà im bật, bình tĩnh cùng sự giả tạo vốn có bị đánh vỡ, áp lực lâu dài đều trút xuống, vết thương cho rằng không quan trọng giờ khắc này đau đớn rõ lên.

Nháy mắt nước mắt tràn vành, Ninh Giản cuối cùng phát sinh một tiếng nức nở cực khẽ, khóc.

=)))Sao cứ thấy bọn Kinh Thập như bắt gian tại giường vậy=)))

14. Chương 14

~Chương thứ mười bốn

~Một khi nước mắt rơi xuống, phần đau đớn này càng có vẻ rõ ràng thêm.

Ninh Giản kinh hoàng mà lấy tay bưng kín miệng mình, nước mắt liền theo mu bàn tay y rơi xuống, rớt lên chăn đệm, dường như phát ra tiếng vang cực đại.

Tô Nhạ Quy vẫn rất an tĩnh, hình như một câu nói này cũng chỉ là hẩn thì thảo tự nói. Hẩn cụp mắt ngồi ở đó, một lát sau, liền như một mối cực điểm nhắm mắt lại, nhích dần về phía sau.

“A Phong?”

Ninh Giản cả kinh, ngẩng phắt đầu, lại không biết nói hay làm ra cái phản ứng gì.

“Có đúng không... Có cái gì đó rơi trên chăn ta?”

Ninh Giản cả kinh, một lát sau mới đưa tay cố sức chà lau trên quần áo, khẽ run người ghé qua nắm tay Tô Nhạ Quy viết: “Là nước thuốc rơi vào.”

Tô Nhạ Quy lệch đầu cảm giác một hồi, mới nói: “Nước thuốc?”

“Đúng.”

“Rất nhiều sao?”

Ninh Giản sửng sốt thật lâu, mới ý thức được là hẩn đang hỏi nước thuốc rơi trên chăn.

“Có một giọt.”

Tô Nhạ Quy tựa hồ ngây người một chút, liền nở nụ cười nhợt nhạt: “Con mắt không nhìn thấy, cái khác cảm giác liền đặc biệt nhạy cảm, cứ nghĩ hình như rơi rất nhiều, nếu chỉ là một giọt, thì kệ đi.”

Ninh Giản cả nói cũng không nổi nữa, đã thấy Tô Nhạ Quy lại nhắm mắt mơ màng dựa ở đằng kia, liền đỡ hẩn kéo xuống.

Tô Nhạ Quy lập tức hiểu rõ ý y, cười nói: “Ta ngủ một lúc, người cũng có thể ra ngoài một lúc.”

Ninh Giản đáp lại, đỡ hẩn nằm xuống, liền đem chăn cẩn thận đắp lên người hẩn, rồi sau đó quen thói mà đưa tay sờ sờ đầu hẩn.

Tô Nhạ Quy từ từ nhắm hai mắt như đã ngủ, nhưng khi Ninh Giản đứng thẳng người thì, đột nhiên nói: “Sốt cao sớm lui, đừng lo lắng, nếu có khó chịu tự ta sẽ nói, các người đừng sờ đầu ta.”

Ninh Giản vô thức đem tay thu lại sau, chỉ chốc lát mới nhớ Tô Nhạ Quy nhìn không thấy, liền áp úng lên tiếng, cũng không quan tâm Tô Nhạ Quy nghe thấy được không, xoay người liền hối hoảng trốn khỏi phòng.

Cho đến khi cửa phòng đóng lại, thân thể vẫn căng cứng mới từ từ trầm tĩnh lại, Ninh Giản nghĩ mình cả hô hấp cũng mang theo sự run rẩy.

Y cũng không phải thử độ ấm trên trán Tô Nhạ Quy, chỉ là thói quen, dường như nhiều năm trước còn ở Diệp thành, còn đang ở trấn Nguyệt Nha thì đã vậy, dùng tiếp xúc đơn giản vô hại, dành để trấn an người kia trong lúc ngủ mơ.

Nhiều năm sau đã nuôi thành thói quen, dù cho không ngừng nhắc mình không thể bị phát hiện, chỉ khi nơi nào đó trong lòng bị tấn công, sẽ vô thức làm ra hành động như vậy.

Không biết bao lâu, Ninh Giản cuối cùng như không thể nhịn được nữa, một quyền đánh vào hai bên trái phải cây đột. Trong nháy mắt dâng lên hồi hận cùng kinh hoàng, buồn bực cùng bất an áp lực thời gian dài khiến lòng y một khoảng hỗn loạn, y muốn tìm một cửa phát tiết, rồi dường như sao cũng không tìm được.

Trên cây cột có chút bụi bặm li ti lả tả rơi xuống, Ninh Giản lại từ từ thu hồi tay, dựa vào cây cột ngồi xuống bậc thang.

Ngoài hành lang tuyết bay rơi nơi chân y, nhẹ đến gần như không cảm giác, chỉ chốc lát liền tan chảy, ở trên giày loang dầu nước nhàn nhạt.

Ngay sau đó, chút dầu nước loang lổ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày, đến cuối cùng, cũng đã phân không rõ thứ rơi xuống, đến tốt cùng là tuyết hay là nước mắt mình.

Ninh Giản cảm thấy rất sợ.

Câu nói của Tô Nhạn Quy phẳng phất như một chú ngữ cổ xưa, nói “nhất định rất thương tâm”, y liền thực sự thương tâm rồi.

Phụ thân, Tam ca.

Người trên đời cùng y có mối liên quan chặt chẽ kì thực rất ít.

Khi đó y không cách nào biểu đạt ra sự bi thương, chỉ có thể kinh hoàng không biết làm sao hỏi “Người có thể không chết hay không”, chỉ có thể liều mạng mà phủ nhận lời đối phương, chỉ trích người khác “Người nói dối.”

Y không biết cách của mình là đúng hay sai, y cũng không biết mình còn có thể làm cái gì, chỉ biết là bản thân bất lực, liền chỉ có thể mở mắt trừng trừng mà nhìn bọn họ rời đi.

Bởi vì quá ít, y không dám suy nghĩ bản thân mất bao nhiêu.

Không biết thì cũng như không mất đi.

Thế nhưng Tô Nhạn quy hỏi, dường như định để y hết từng điều một, y mất đi phụ thân, mất đi ca ca vẫn chống đỡ cho y trong cuộc sống.

Y nhiều năm qua vì đạt mục tiêu mà nỗ lực, mà không tiếc trả giá, giờ y sắp sửa thành công thì, đều biến mất.

Y thậm chí không biết mình còn lại cái gì.

“Ninh Giản...”

Cuối cùng trong phòng truyền đến một tiếng gọi khẽ đem y từ trong suy nghĩ trần trở quay về, Ninh Giản đứng phắt dậy, quay đầu lại nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt, thật lâu không dám động dậy.

Bên trong lại yên tĩnh, chỉ còn có tiếng hít thở khi sâu khi nông, dường như một tiếng kia chỉ là ảo giác của y.

Rất lâu, Ninh Giản mới chậm rãi chuyển mình, đi đến trước cửa, đẩy cửa ra.

Bên trong cánh cửa có mùi thuốc phả vào mặt, người trên giường cuộn hờ tằm chăn, hai mắt nhắm nghiền, lại khẽ cau mày, tựa hồ đang gặp ác mộng gì.

Ninh Giản hít một hơi, thật cẩn thận đi qua, đứng ở bên giường bình tĩnh nhìn Tô Nhạn Quy thật lâu, mới từ từ yên tâm thả lỏng tư tưởng.

Chỉ là mộng mà thôi.

Nhưng mà đúng lúc này, Tô Nhạn Quy lại há miệng thở dốc, yếu ớt mà rõ ràng kêu một tiếng: “Ninh Giản...”

Chỉ hai chữ, liền như cây kim mảnh đâm thẳng vào tim Ninh Giản, y theo bản năng đưa tay vờ ngực, rồi lại phát hiện đau đớn cũng không phải từ trong cơ thể truyền đến.

Tô Nhạn Quy không có phát ra âm thanh gì nữa, giữa mày cũng dần dần giãn ra, tựa hồ ác mộng đã qua.

Ninh Giản đứng yên thật lâu, mới chậm rãi vươn tay, mơn trớn chân mày đã từng chau lại.

Ninh Giản, Ninh Giản.

Nhớ lại người này luôn lặp đi lặp lại gọi tên mình, gọi sai, sửa lại, mang theo đủ mọi cảm xúc.

Bản thân ngẫu nhiên sẽ nhắc hẳn, gọi sư phụ.

Nhưng thường thường chính là một câu nhắc nhở như vậy, đôi bên đều không để ý.

Không biết bắt đầu từ thời điểm nào, Tô Nhạn Quy liền không chịu gọi y sư phụ nữa. Bản thân cũng không hề để ý, có lẽ ngay từ đầu đã hiểu, tất cả liên hệ đều là dối trá, chung quy có một ngày, mình sẽ giết hẳn.

Chính mình hiểu được, người này cũng hiểu được.

Nhưng mà Ninh Giản cảm thấy, đến giờ phút này, y ngay cả bản thân lúc trước vì cái gì nhất định phải giết người này, cũng nghĩ không ra.

Không rõ mình vì cái gì lại đồng ý với đề nghị của Phương Ninh An, không rõ ở trong núi người kia hỏi mình có thể không bỏ được hay không, bản thân vì cái gì không có gậy đầu.

Đầu ngón tay theo chân mày hạ xuống má trái, nhiệt độ trên đó tựa hồ so với đầu ngón tay còn lạnh giá hơn, Ninh Giản thu tay, ánh mắt dừng lại ở trên dung nhan tái nhợt ấy.

Từng ở trong núi âm u, có người chỉ vào nơi này, ánh mắt tha thiết nhìn mình, ánh mắt kia hơi tỏa sáng, giống như cả những nơi hắc ám cũng đều được chiếu rọi.

Y kì thật hiểu được yêu cầu của người kia là gì, lại vẫn làm bộ không hiểu, chỉ theo tay hẳn, cực có lệ mà hướng qua.

... Một cái hôn.

Âm thanh trong trí nhớ vang lên, mang theo sức sống của thanh niên, có sự thờ ơ cùng xấu hổ ẩn giấu, thật cẩn thận chờ đợi cùng hồi hộp.

Ninh Giản ma xui quỷ khiến cúi đầu, nhắm mắt lại nhẹ nhàng hôn trên mặt một cái,

Trong nháy mắt môi chạm nhau, y tựa như gặp sét đánh mà nảy ra, hốt hoảng hiện đầy trong mắt nhìn người trên giường.

Y mất đi phụ thân, mất đi ca ca, người trên đời này cùng y gắn bó chặt chẽ, có lẽ chỉ còn lại một người.

Nhưng mà, đầu ngón tay mơn trớn hai má, môi cùng da thịt chạm nhau, liên hệ của bọn họ, cũng chỉ còn nhiều như thế mà thôi.

Hắn nhìn không thấy, y nói không được.

Trong hốt hoảng có cái gì đó tràn mi, dường như không cam tâm, đầu ngón tay Ninh Giản lấy lực mạnh hơn nữa đè ở trên mặt Tô Nhạn Quy, rồi sau đó từng tắc từng tắc dời xuống.

Cuối cùng y cúi đầu, ở giữa các ngón tay, hôn lên môi Tô Nhạn Quy.

Môi cùng môi tiếp xúc chính là một khoảng rất nhỏ, cơ hồ không có cảm giác nhiệt độ người, Ninh Giản cũng rất tự nhiên mà nhắm mắt lại, mặc cho kí ức từ trong bóng tối vút qua.

Không biết qua bao lâu, y mới từ từ dứt ra, lúc mở hai mắt lập tức cứng đờ tại chỗ.

Tô Nhạn Quy không biết lúc nào đã mở mắt, đôi mắt không tiêu cự trợn lên, khiến cho Ninh Giản cảm thấy hẳn chính là đang nhìn mình, chăm chú đến mức giống như rất nhiều lần ngưng mắt nhìn trong quá khứ.

“Ta...”

Y theo bản năng mà mấp máy miệng, lão đảo lùi về sau hai bước, tựa vào cái bàn không xa giường lắm.

Tô Nhạn Quy hơi hơi chuyển người.

Cơ hồ cùng lúc, Ninh Giản cũng chợt dạ mà nói một tiếng: “Ta...”

“Ta” làm sao, lại bất luận thế nào cũng nói không được.

Ninh Giản kích động mà đứng đó, bởi vì áp lực vô hình cực lớn mà há miệng thở dốc, trong nháy mắt một lần lại một lần, không ngừng tự hỏi vì sao lại thế, đến cuối cùng phát hiện trong đầu một khoảng hỗn loạn, y chỉ có thể cảm giác được trái tim kịch liệt đập.

“A Phong?”

Một hồi lâu, Tô Nhạn Quy há miệng, nhẹ gọi một cái tên.

Ninh Giản cả người chấn động, sự thở dốc dường như trong nháy mắt liền khôi phục, lòng theo thứ gì đó không biết tên nhanh chóng chùng xuống, y bình tĩnh nhìn người trên giường, không cử động nữa.

“Người còn đó không?”

Không đợi đáp lại, Tô Nhạn Quy lại hỏi một tiếng.

Ninh Giản lui từng bước dọc theo bàn, trái tim lại bắt đầu kịch liệt nảy lên.

Tô Nhạn Quy đợi mãi không thấy đáp lại, cũng không hỏi tiếp, chỉ là chậm rãi xốc chăn lên, bắt đầu sờ soạng muốn ngồi dậy.

Ninh Giản hoảng sợ, vội chạy qua. Tô Nhạn Quy đang tự thò tay hướng chung quanh sờ soạng, mới vừa đụng tới góc áo y, liền lập tức túm chặt, nở nụ cười: “Người quả nhiên ở đây.”

Ninh Giản nhìn hẩn, tay Tô Nhạn Quy đã đụng lên tay y, y theo bản năng mà cầm lại cái tay kia, do dự thật lâu, chậm rãi viết: “Thực xin lỗi.”

Sắc mặt Tô Nhạn Quy tựa hồ có chút trắng, lại làm như không có gì thay đổi, sau một lúc lâu mới mỉm cười nói: “Vì cái gì xin lỗi?”

“Mạo phạm người.”

“Quả nhiên không phải nằm mơ.” Tô Nhạn Quy cũng rất tùy ý cười, “Người thích ta?”

Ninh Giản khẽ run một chút.

... Ta thích người. Ninh Giản, ta thích người.

Trong trí nhớ người này nhiều lần lặp lại lời ấy, rõ ràng gần như tương tự, câu hỏi bây giờ, lại như là dùng sức mà đem thứ gì đó vạch trần, những vết sẹo khi bị xé rách thì có cùng một nỗi đau.

“A Phong?”

Tô Nhạn Quy gọi, lại khiến Ninh Giản giật mình.

Hiện giờ bản thân đứng ở nơi đây, chính là một hạ nhân tên là “A Phong” mà thôi. Nếu “A Phong” biến mất, y phải ra đi...

“Tiểu nhân không dám.” Y hạ mắt, ở trong tay Tô Nhạn Quy viết ngoáy bốn chữ.

Qua một lúc lâu, Tô Nhạn Quy mới nhẹ cười một tiếng: “Có cái gì không dám chứ, trái ngược hẳn với chủ nhân người.”

Ninh Giản suy nghĩ thật lâu mới phản ứng lại, hẩn chỉ chính là Mộ Dung Lâm. Mộ Dung Lâm là kiểu người gì y không biết, cho dù biết, y cũng không cách gì đáp lại câu này của Tô Nhạn Quy.

Suy nghĩ thật lâu, Ninh Giản chỉ có thể ở trong lòng bàn tay kia lặp lại: “Thực xin lỗi.”

“Người thích ta?”

Tô Nhạn Quy dường như không cảm thấy ba chữ y viết, chính là lại hỏi lần nữa, trong giọng nói mang theo một tia cảm xúc Ninh Giản không thể lý giải.

Ninh Giản nhìn mặt hẩn, đối diện đôi mắt hẩn, lại thủy chung không thể tiến lên nhìn. Cuối cùng y thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn tay Tô Nhạn Quy, phía trên lòng bàn tay là đầu ngón tay mình.

“Phải.”

Tô Nhạn Quy nở nụ cười, sáng lạn như ánh mặt trời: “Một khi đã như thế, vì cái gì còn muốn xin lỗi?”

Ninh Giản không hiểu.

“Này vốn không có sai. Ở trước mặt người mình thích, chiếm chút lợi nhỏ là bình thường, lên hôn cái, chấm mút chút, đó lại là chuyện quá bình thường. Nhìn thấy người mình thích, cái này sao có thể chịu được?”

Ninh Giản đứng đó, đã hoàn toàn không phản ứng được.

Tươi cười của Tô Nhạn Quy càng phát càng sáng lạn: “Lúc ta còn thích người ấy, liền là liều mạng mà tóm lấy cơ hội lợi dụng a, y sẽ không phát hiện, chắc chắn phải liều mạng sờ mó cho đủ, cho dù y phát hiện, lên hôn, sờ một phen, cũng chỉ là bị gõ vài cái tròng vài lượt, vẫn lành.”

Ninh Giản rất tự nhiên mà nhớ tới tình cảnh Tô Nhạn Quy liều mạng dán vào người mình.

Theo nụ cười tươi của Tô Nhạn Quy, Ninh Giản cũng không tự giác mà cong môi, trong lòng lại bất ngờ dâng lên một vệt bất an, dường như có chỗ nào không hợp lý.

“Nhưng mà, ta cũng không phải cổ vũ người chiếm lợi của ta sau này.” Tô Nhạn Quy cười vò đầu, tựa hồ có chút ngượng ngùng mà cúi đầu, “Ta là nói... Người không có sai, chỉ là ta sẽ không thích người... Không đúng không đúng, là ta sẽ không thích ai nữa.”

“Vì cái gì?” Ninh Giản thốt ra.

Tô Nhạn Quy như là không có nghe thấy câu này của y, chỉ im lặng ngồi đó, đợi thật lâu, cũng không cảm giác được động tác của Ninh Giản, liền càng nhỏ giọng nói: “Không phải lỗi của người, là ta không dám.”

“Không dám?”

Ninh Giản từng nét từng vạch mà viết, y nhìn thấy đầu ngón tay mình, thậm chí bắt đầu hoài nghi bản thân mình viết sai rồi.

“Ta chỉ có một trái tim, cho người rồi, về sau không còn nữa... Còn lại một cái mạng, là dám bằng hữu cứu về, không dám đem ra cược, sợ bọn họ sẽ đập ta.”

Bên môi Tô Nhạn Quy thủy chung ngập ý cười, “Người cũng biết, mấy người như chủ nhân người a, Kinh Thập a, họ cũng không phải dễ chọc, ta công phu không tốt, đánh không lại bọn họ.”

Tựa như mới lúc trước nói lời cực kì giống thế là “Ta không đủ cường tráng, đánh không lại bọn họ, đành phải liều mạng chạy trốn”, khi đó chỉ cảm thấy đứa bé này không đủ hiểu thấu, thuận miệng giáo huấn vài câu, liền đuổi hất đi luyện công.

Chình là hiện giờ nghe vào tai, lại không hiểu sao cảm thấy khó chịu.

Ninh Giản không biết vì cái gì, y chỉ theo bản năng nắm chặt tay Tô Nhạn Quy, không biết làm sao đứng đấy, không biết một hạ nhân lúc này nên làm ra phản ứng gì.

nhìn nhìn ời còn 6 chap nữa, bao giờ cho xong((((((((((((((((((((

15. Chương 15

~Chương thứ mười lăm

~Đúng lúc này, cửa đột nhiên bị người dùng sức đẩy ra, Kinh Thập vừa tiến vào vừa hơi buồn nói, “Tô Nhạn Quy, nghe nói người không chịu uống thuốc?”

Ninh Giản bị một tiếng này của anh ta dọa sợ.

Tô Nhạn Quy như cũng hơi giật mình một chút, cũng rất nhanh chóng nở nụ cười: “Không có, tuyệt đối không có. Thuốc sớm uống hết rồi, không tin người hỏi A Phong!” Vừa nói, hắn vừa chậm rãi, không chút dấu vết mà đem tay rút khỏi tay Ninh Giản, nói: “Cho nên người cũng đừng quá chấp nhất.”

Vốn là cố ý hạ giọng, chính là tai hắn nghe không tinh, không chế với âm thanh cũng không như người thường, nói ra, chẳng những Ninh Giản nghe được rõ ràng, Kinh Thập cũng nghe đến rõ rệt.

Kinh Thập không khỏi chau mày, liếc nhìn Ninh Giản một cái, hỏi: “Chấp nhất cái gì?”

Ninh Giản một chữ cũng không đáp được, nhưng thật ra Tô Nhạn Quy lại rất tự nhiên mà nói tiếp: “A Phong nói vài ngày nữa là Tết, muốn dẫn ta xuống núi góp vui, ta nói người nhất định không cho.”

Kinh Thập lại liếc Ninh Giản một cái, Ninh Giản cụp mắt, có chút chột dạ.

Tô Nhạn Quy không biết người trước mặt là ai, đương nhiên không kiêng nể gì mà nói dối, nhưng Kinh Thập là người sáng suốt, biết người đứng kia là Ninh Giản, đương nhiên biết Ninh Giản không có khả năng nói những lời ấy.

Nhưng anh ta cũng không vạch trần, chỉ lặng yên một lúc lâu sau, liền thản nhiên nói: “Cũng không có gì không thể. Người đừng quậy, uống thuốc cho tốt, đợi đến Rằm tháng giêng, nếu hết thấy đều tốt, để cho y cùng người đi chơi.”

Ninh Giản lập tức cứng đờ, Tô Nhạn Quy lại cười nói: “Thật sao?”

“Ta thấy không phải y muốn xuống núi một chút, là người muốn xuống núi đi?”

Tô Nhạn Quy chỉ cười không nói, biểu tình rất là cao hứng.

Ninh Giản ở bên cạnh đứng yên thật lâu, cuối cùng nhịn không được, nhỏ giọng hỏi Kinh Thập: “Như thế không sao chứ?”

Kinh Thập theo dõi y, sau một lúc lâu cười, trong tươi cười là một tia lạnh băng:

“Đợi đến tháng Giêng, người ra ngoài tìm thuốc cũng đã về, nếu thuốc tìm được rồi, độc trên người hắn giải hoàn toàn, “A Phong” tự nhiên cũng nên biến mất. Nếu thuốc tìm không thấy, cơ thể hắn sợ cũng không tốt hơn hiện giờ, có thể ra ngoài hay không cũng khó nói, huống chi xuống núi? Hơn nữa, hiện giờ cách Rằm tháng giêng còn hơn hai mươi ngày, người xác định vẫn có thể đối trá tiếp?”

Dứt lời, Kinh Thập không nhìn y nữa, rất tự nhiên mà nắm tay Tô Nhạn Quy bắt mạch, rồi sau đó đem chân phủ lên người hắn: “Ngủ.”

Tô Nhạn Quy trên mặt còn hồng vì cao hứng, nghe anh ta nói thế, liền cực nghe lời mà nhắm mắt lại, rồi sau đó giống như nhớ tới cái gì, lại hơi ngóc lên, nói: “A Phong, chúng ta hẹn thế nhé.”

Ninh Giản trong cái nhìn chăm chú của Kinh Thập nắm tay Tô Nhạn Quy, viết chữ “Được”.

Kinh Thập còn chưa nói cái gì, chỉ đứng một lúc, rồi không rên một tiếng mà rời khỏi phòng.

Để lại Ninh Giản đứng ở bên giường, nhìn Tô Nhạn Quy nhắm mắt lại, đột nhiên sinh ra một tia lo lắng khó hiểu.

Y không biết mình nôn nóng cái gì.

Chỉ là trong lời Kinh Thập như có một kíp nổ, đem thứ gì đó nhen lên.

Y cùng bọn họ giao hẹn bảo vệ Tô Nhạn Quy, y cùng bọn họ hẹn, chỉ cần không để Tô Nhạn Quy phát hiện, là có thể vẫn ở bên Tô Nhạn Quy.

Chính là đến giờ y mới phát hiện, hóa ra hết thấy đều có thời hạn.

Nôn nóng khó hiểu hiện giờ, cùng với giai đoạn kháng cự, thời gian thật ra lại thản nhiên trôi qua, đảo mắt đã là năm mới.

Từ mừng hai Tết, liền lác đác có người đến Tiêu Dao sơn trang, đều là dựa vào danh nghĩa chúc mừng năm mới, tới cửa muốn gặp Tô Nhạn Quy.

Những người này phần lớn là bị ngăn ở ngoài cửa, cho dù có xảy ra xung đột, Mộ Dung Lâm cũng rất dễ dàng dẹp tan. Ngẫu nhiên có người được cho vào, phần nhiều là mang theo các loại thuốc các loại đồ ăn, qua cửa một đám, liền cùng Tô Nhạn Quy kẻ vai sát cánh cười nói, cuối cùng thường kết thúc bằng đại thần y mặt đen Kinh Thập đến bắt người về.

“Ta đột nhiên cảm thấy mình chính là cái bánh bao thơm ngon, người đói muốn ăn, không đói cũng tham, còn lại mấy kẻ không định ăn, cũng xoay tít quanh, nghe ngóng từ đầu đến chân mới cam tâm.”

Không biết lần thứ mấy bị Kinh Thập tổng về phòng, Tô Nhạn Quy cuối cùng chịu không được giả vờ ai oán than thở.

Bên môi Kinh Thập bắt giắc gợn lên một vết cười, khi nói chuyện lại vẫn đầy đứng đắn: “Còn có kẻ không muốn ăn cũng không muốn nghe, liền chỉ nghĩ chọc một cái lỗ ở trên đầu.”

Ninh Giản mới cầm thuốc vào cửa, nghe được lời anh ta nói, sắc mặt nhất thời lạnh lùng, không khí chung quanh cũng hạ dần xuống.

Kinh Thập nhay bèn mà quay đầu nhìn y một cái, không nói gì, nhưng thật ra Tô Nhạn Quy bắt tri bắt giác lại cười hai tiếng, khiến không khí đột nhiên căng thẳng kia dịu xuống.

Kinh Thập từ từ quay đầu lại nhìn Tô Nhạn Quy, cuối cùng nói: “Người ở trong phòng đợi cho ta, ta ra ngoài ứng phó với đám kia.”

Nói xong liền đi ra cửa, đi thẳng đến bên người Ninh Giản, nhìn thuốc trong tay y, Kinh Thập mới quay đầu hướng Tô Nhạn Quy rống lên một câu, “Ngoan ngoan uống thuốc cho ta!”

“Được.” Tô Nhạn Quy sáng khoái đáp lại.

Chờ Kinh Thập đi xong, Ninh Giản mới đến bên giường, đem thuốc để một bên, lại nắm tay Tô Nhạn Quy.

Đây đã là thói quen nhiều ngày, Ninh Giản không dám nói lời nào, chỉ có thể viết chữ trong lòng bàn tay Tô Nhạn Quy, cho dù không cần trao đổi, cũng muốn chạm vào tay hắn một chút, tỏ vẻ mình đã tới.

Từ sau vụ hôn ngày ấy, Ninh Giản mỗi lần vươn tay, sẽ theo bản năng mà chần chờ, chính y cũng không rõ nguyên nhân, nhưng thật ra Tô Nhạn Quy viện cớ thay y, còn cực độ lượng mà trấn an y nói đừng để ý, dường như đụng chạm cùng trao đổi ngày đó chưa từng tồn tại.

“A Phong?” Cảm giác có người nắm tay mình, Tô Nhạn Quy liền hô một tiếng.

Ninh Giản chỉ viết trên lòng bàn tay hắn: “Uống thuốc.”

Tô Nhạn Quy cũng không cự tuyệt, chính là đợi một lát, hỏi: “Anh ta đi rồi?”

Ninh Giản nghĩ hắn hỏi chính là Kinh Thập, liền lên tiếng đáp lại. Tô Nhạn Quy lại như không nghe thấy, hỏi tiếp: “Kinh Thập đi rồi?”

“Phải”. Ninh Giản hết cách, đành viết một chữ.

Tô Nhạn Quy yên lặng một chút, nói: “Người vào lúc nào? Nghe thấy anh ta nói cái gì không?”

Vừa nghe thấy lời hắn, Ninh Giản trong lòng liền lộp bộp một chút.

Trên dưới Tiêu Dao sơn trang này, biết Tô Nhạn Quy trúng độc xong tai nghe không rõ, nói với hắn cái gì cũng sẽ cố ý nâng cao giọng, Kinh Thập đương nhiên cũng không ngoại lệ, vừa rồi y ở ngoài cửa nghe được Kinh Thập nói chuyện, cũng không cảm thấy giọng anh ta khê hơn so với bình thường, Tô Nhạn Quy lúc này hỏi y, Kinh Thập nói cái gì.

Lại nghĩ đến một lời đáp kia của mình, bình thường Tô Nhạn Quy phần lớn cũng có thể dựa vào âm thanh mà tiếp thu ý tứ, vừa rồi hắn lại như là hoàn toàn không nghe thấy... Ninh Giản có chút luống cuống.

“Người nghe không rõ?”

“Có, một chút có thể nghe thấy, chính là Kinh Thập hôm nay giọng có vẻ đặc biệt nhỏ, nghe được thực tốn sức.”

Ninh Giản do dự một chút, cuối cùng chậm rãi viết trong lòng bàn tay hắn: “Tâm tình anh ta không tốt, cho nên không để ý giọng nói.”

“Hóa ra là tâm tình không tốt, khó trách dữ như vậy.” Tô Nhạn Quy vừa nghe liền nở nụ cười, “Thế anh ta vừa nói cái gì, người có nghe không?”

“Không có.”

“Quên đi.” Tô Nhạn Quy hỏi xong, liền an tâm, Ninh Giản nhân cơ hội cầm thuốc dứt đến tận miệng hắn, hắn cũng không có chống cự.

Ninh Giản lại thấy tay mình đang run.

Y đương nhiên biết mình nói Kinh Thập tâm tình không tốt là nói dối, cũng không phải Kinh Thập nói nhỏ, mà là tai Tô Nhạn Quy lại kém thêm, nghe không rõ.

Kinh Thập ngày đó nói y còn nhớ rõ ràng, lo sợ bất an mấy ngày qua, nhìn Tô Nhạn Quy tựa hồ không có cái gì khác, liền cũng dần an tâm lại, nhưng mà hiện giờ mới phát hiện, thân thể Tô Nhạn Quy chính là đang chuyển biến xấu.

Y có thể mơ hồ nhận thấy Kinh Thập cùng Mộ Dung Lâm, còn cả những kẻ mấy bữa nay lục tục kéo đến Tiêu Dao sơn trang rồi lại vội vàng rời đi, tựa hồ đều đang tìm cái gì đó, đại khái là có thể giải độc trên người Tô Nhạn Quy, nhưng mà hiển nhiên, ai cũng tìm không được.

Điều gì xảy ra tiếp theo bản thân cũng không nói được, y không biết, cũng không muốn nghĩ.

“A Phong?” Tựa hồ cảm giác được khác lạ của y, Tô Nhạn Quy kêu một tiếng.

Ninh Giản phục hồi tinh thần, chỉ dứt thuốc như trước, cũng không có đáp lại hắn.

“A Phong.” Tô Nhạn Quy lại đem giọng kéo dài ra, trên mặt mang theo một tia luyến tiếc.

Ninh Giản vô thức cảnh giác.

Y còn nhớ rõ, Tô Nhạn Quy lúc nhỏ, nếu có muốn cái gì, muốn làm cái gì, cũng biết y sẽ không dễ dàng cho phép, sẽ lộ ra dáng vẻ như thế, kéo thật dài âm cuối mà gọi y sư phụ.

“Bên ngoài tiết trời ra sao?”

“Cũng được, có mặt trời.” Ninh Giản do dự thật lâu mới trả lời, suy nghĩ một chút, liền thêm một câu: “Người muốn ra ngoài một chút?”

Tô Nhạn Quy cười đến gần như nín thở: “Chúng ta hạ sơn đi.”

“Không được!” Ninh Giản vô thức kêu lên, lập tức lại bịt kín miệng mình, không biết làm sao nhìn Tô Nhạn Quy.

Cũng không biết Tô Nhạn Quy có nghe hay không, chỉ là hắn yên lặng một hồi, liền lặp lại nói: “Chúng ta hạ sơn đi.”

Ninh Giản hít một hơi, bắt lấy tay hắn thì không khỏi tăng lực ấn: “Không được.”

Tô Nhạn Quy biểu hiện ra tính nhẫn nại cực độ cùng luyến tiếc, lần thứ ba lặp lại: “Chúng ta hạ sơn đi.”

Ninh Giản không còn cách nào, chỉ có thể viết qua loa trên tay hắn: “Tiểu nhân không dám.”

Tô Nhạn Quy tựa hồ nhú một chút chân mày, lập tức cười nói: “Có cái gì dám hay không dám, ta bảo người dẫn ta hạ sơn một chút, người còn không nghe? Hiện giờ ở dưới chân núi rất nóng, người không muốn xuống xem sao? Hơn nữa Kinh Thập cũng nói có thể đi nhé.”

Ninh Giản có chút dở khóc dở cười: “Kinh công tử là nói, nếu cơ thể người không ngại, Rằm tháng giêng có thể hạ sơn.”

“Giờ cùng Rằm tháng giêng có cái gì khác nhau? Hiện giờ khí trời vừa đẹp, cũng đúng dịp, Kinh Thập còn bận, đâu thêm để ý lúc ta hạ sơn, người cũng muốn đi góp vui mà?” Câu cuối cùng, mang theo ba phần hỏi, bảy phần chờ đợi, khiến Ninh Giản rất không có cách nào.

Y không có cách phản bác rồi.

Góp vui cái gì, y chưa bao giờ quan tâm, chỉ là một câu của Tô Nhạn Quy hỏi ” Giờ cùng Rằm tháng giêng có cái gì khác nhau”, lại khiến lòng y không hiểu sao đau một chút.

Nếu có cái gì khác, đại khái cũng chỉ có thể là tình trạng của Tô Nhạn Quy càng hỏng.

Hiện tại chỉ là nghe không rõ, tinh thần vẫn tốt, khí sắc vẫn ổn, nhưng tới Rằm tháng giêng sẽ ra sao, ai biết được.

“A Phong.” Tô Nhạn Quy lại kéo dài giọng gọi y, tựa hồ cảm giác được do dự của y, liền càng ra sức chèo kéo.

Ninh Giản nhìn hắn, cuối cùng thở dài. Hiện giờ nhìn người này, tựa hồ rất dễ mềm lòng, y không rõ mình khi trước sao có thể độc ác quyết tâm như vậy.

“Ta mang người hạ sơn, nếu không khỏe, chúng ta sẽ trở lại.”

“Một lời đã định!” Tô Nhạn Quy tươi cười cực kì sáng lạn.

Muốn đưa Tô Nhạn Quy từ trên núi xuống dưới chân núi, cũng không có khả năng để chính hắn từ từ đi.

Ninh Giản giúp Tô Nhạn Quy thay áo dài dày xong, nhìn hắn một hồi, cuối cùng khom người xuống, nắm tay Tô Nhạn Quy kéo lên vai mình.

Tô Nhạn Quy biết y là muốn công mình, không do dự mà dựa vào, Ninh Giản nhấc lưng lên, để khí vượt qua tường, thi triển khinh công một đường ra khỏi sơn trang.

Có vẻ cảm giác được Ninh Giản thở phào nhẹ nhõm, Tô Nhạn Quy ghé sát tai y nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta đi ra rồi?”

Ninh Giản hai tay giữ hắn, đương nhiên không cách nào viết ra chữ, chỉ có thể gật đầu.

Tô Nhạn Quy cảm giác được y động đậy, mới ý thức mình đã cho y một đề khó, không khỏi cười nói: “Nói đúng, võ bên trái ta một chút, không đúng thì võ bên phải.”

Ninh Giản vỗ vỗ chân trái hắn.

Tô Nhạn Quy thoáng cái hưng phấn.

“Than ôi, giam mình mấy tháng, cuối cùng cũng ra ngoài rồi. Bỏ ta xuống, ta tự đi.”

Ninh Giản rất cố sức vỗ chân phải hắn một chút.

Tô Nhạn Quy “Ôi” một tiếng, ngược lại cũng không có gãy giữa muốn xuống, chỉ ghé trên lưng Ninh Giản, lo lắng nói lời châm chọc: “A Phong sờ thật gãy, ta đây là sợ đè bẹp người.”

Ninh Giản không trả lời, chỉ phi nhanh xuống chân núi.

“Ôm vào thật nhỏ bé, A Phong người lớn không?”

Ninh Giản coi như không nghe thấy.

“Hỏi sai rồi...” Tô Nhạn Quy hiển nhiên hứng thú rất cao, tự nhủ, lại hỏi, “Người tuổi ít hơn ta hả?”

Ninh Giản chạy một hồi, mới ở trên chân phải Tô Nhạn Quy véo một cái.

“Ta không tin, người khẳng định là nhỏ hơn ta.” Tô Nhạn Quy giọng khẳng định.

Ninh Giản nhin không được thấp giọng kêu một câu: “Tiểu quỷ!”, nhưng lại khiến tâm tình dần dần nhẹ nhõm hơn, vô thức mà nhanh bước chân lên.

Tô Nhạn Quy tất nhiên là nghe không thấy, chỉ là Ninh Giản nhanh chân hơn, gió thổi bên cạnh càng dữ hơn, hắn liền sợ lạnh mà rúc vào cổ Ninh Giản.

Ninh Giản khẽ run, chân hơi dừng một chút, thiếu chút nữa hai người cùng văng lên trước, Tô Nhạn Quy sợ hãi hai tay ôm vai y.

“Xảy ra chuyện gì?”

Ninh Giản trấn định tâm trạng, dường như trấn an mà vỗ vỗ chân phải hần.

“Không có việc gì là tốt rồi... Để ta xuống đi, ta đã nói người nhỏ người, ta sẽ đề hống người.”

Ninh Giản nhin không được lại hung hãn bầu chân phải hần.

Tô Nhạ Quy oai oái kêu lên: “Người sao lại ác như thế, nhất định sưng rồi! Quay về Kinh Thập thấy, ta nói là người véo.”

Ninh Giản hết cách.

Tô Nhạ Quy tựa hồ cũng biết y đối với mình không còn cách nào, liền rất đắc ý mà nở nụ cười hai tiếng, qua hồi lâu mới nói: “Không phải... A Phong người kì thực là một cô nương hả?” Vừa nói, vừa mò trên cổ Ninh Giản, “Ta mó coi, cô nương người ta hồng có yết hầu...”

Ninh Giản ôm hần, không có cách né tránh, liền chỉ có thể mặc tay hần ở trên cổ mình mó tới mó lui, lại thêm có thể cảm giác hơi thở nóng của Tô Nhạ Quy phả sau gáy mình, càng khiến y tê dại, theo đó bước chân cũng chậm lại.

“Tới rồi?”

Tô Nhạ Quy vừa lơ đãng hỏi, vừa hăng hái ngang nhiên lần mò trên cổ y như cũ.

Đầu ngón tay lạnh lẽo hơi nghiêng nghiêng về bên này, lại quay lại bên kia, chạy ngược xuôi lại như mang theo một tia cực ôn nhu, Ninh Giản vô thức mà nuốt nước miếng, miễn cưỡng tỉnh táo tiếp tục chạy.

Lần mò một hồi, Tô Nhạ Quy mới cảm thấy mỹ mãn mà ngừng lại: “Quả nhiên là nam.”

Ninh Giản nghe mà dở khóc dở cười, không đáp lại, vô tình, cũng đã hạ sơn.

=))))))))Ts thăng Quy=))) kiểu j cũng ăn đậu hũ đc là sao=))))))

Ồm, thông báo lại nhé (dù trên sidebar có rồi) từ tuần này sẽ ngừng A Quỷ, bao giờ mãn gần xong Lạc hoa và Sắc vi thì bọn Yui sẽ làm tiếp nha *V*

16. Chương 16

~Chương thứ mười sáu

~Chân núi Bạch Phù của Tiêu Dao sơn trang là một trấn nhỏ, tên như núi, gọi là trấn Bạch Phù. Ninh Giản đứng ở ngoài trấn Bạch Phù, nhìn người từ trong trấn đi ra, cũng không tiện công Tô Nhạ Quy nữa, không thể làm gì khác hơn là bỏ hần xuống.

Tô Nhạ Quy nhất thời mặt mày hớn hở: “Chúng ta xuống núi rồi?”

Ninh Giản dặt tay hần: “Lại đi một lúc nữa, là trấn Bạch Phù.”

Tô Nhạ Quy cực tự nhiên mà nắm lại tay y, loạng choạng tiến lên trước: “Chúng ta đi vào. Trấn này nhiều năm đều rất náo nhiệt, giờ là Tết, nhất định càng náo nhiệt.”

Ninh Giản dẫn hần quặt vào cửa trấn, vừa đi vừa nhìn ngó, quả nhiên người đến người đi, rất có không khí Tết nhất.

Chờ hai người vào trấn, sắc trời đã có sâm sẩm, đường cái hai bên trái phải bắt đầu có người bày hàng, nhà dân xung quanh cũng lục tục châm đèn, khắp nơi theo đó mà sáng lên, lung linh ảm áp.

“Ôi.” Đúng lúc này, Tô Nhạ Quy đột nhiên kêu một tiếng.

Ninh Giản cuống quýt xem, mới phát hiện hấn vì nhìn không thấy, đâm thẳng vào sạp người ta mới vừa dựng, người khác thì không việc gì, Tô Nhận Quy thật ra đụng vào thì ôm chân kêu đau.

Ninh Giản trừng mắt nhìn, nắm tay Tô Nhận Quy thật chặt. Tô Nhận Quy rất tự nhiên mà thoáng thả lỏng tay, Ninh Giản vươn đầu ngón tay viết lên: “Ta dẫn người đi.”

“Được.” Tô Nhận Quy cười đến rất dịu dàng.

Ninh Giản cầm tay hấn, mình thì đi trước.

Người trên đường càng ngày càng nhiều, sạp nhỏ hai bên trái phải cũng bắt đầu bày các đồ đủ màu, nhiều sạp bên cạnh còn treo đèn ***g, bên trong ngọn nến nhỏ xú, ngọn lửa cháy le lói, ló trong đèn ***g đủ loại màu sắc hình thù, vô cùng dễ nhìn.

Bước chân Ninh Giản dần dần chậm lại, chỉ thiết tha nắm tay Tô Nhận Quy như trước, hau người từ từ sát gần một chỗ, tuy rằng một trước một sau, từ xa nhìn lại, lại như là sóng vai mà đi, vô cùng thân mật.

“Xung quanh hình như rất náo nhiệt?”

“Ừ, rất náo nhiệt.”

Biết rõ Tô Nhận Quy nghe không được, Ninh Giản lại không có viết lên tay hấn, chỉ là nhẹ giọng trả một câu, giống như tự hỏi.

Tô Nhận Quy cũng không để bụng y có trả lời không, chỉ hứng thú dạt dào mà nghiêng đầu, như muốn lắng nghe náo nhiệt chung quanh.

Không biết là do ban nãy bị đụng đến sợ không, hay là không yên tâm sẽ đi lạc, hấn cầm lại tay Ninh Giản.

“Nắm chặt rồi, sẽ không lạc.” Không biết bao lâu, Ninh Giản đột nhiên nói một câu.

Chính y tựa hồ cũng bị giọng mình dọa, vô thức ngừng lại, nhìn thoáng qua tay hai người liên kết, trong mắt dần hiện một vết sương mờ.

“Xảy ra chuyện gì?”

Ninh Giản lấy lại tinh thần, cười nhợt nhạt, vươn tay kia, nắm lấy cái tay còn lại, vụng về mà thông thả viết: “Không có việc gì.”

“Đi thôi.” Tô Nhận Quy cười nói.

Người chung quanh càng ngày càng nhiều, dần dần thì chen chúc hơn, tay hai người đan nhau cũng vô thức mà nắm thật chặt, Tô Nhận Quy không nói gì nữa.

Một lát, Ninh Giản hướng về đôi mắt không thấy gì của người kia gật gật đầu, xoay người kéo hấn chậm rãi tiến lên trước.

Thời gian dường như thoáng cái đã về lại thật lâu trước kia, ở trong con đường chật hẹp mà u ám, phía sau có truy binh, không biết đường phía trước, người thanh niên tha thiết mà nắm tay y đi về phía trước.

Nói, nắm chặt rồi, sẽ không lạc đâu.

Đôi bên lặng yên một hồi, sắc trời liên tối hấn, chỉ có hoa đăng treo hai bên một đường liên tục, giống như thiên hà.

Ninh Giản dắt Tô Nhận Quy đi lên trước, khắp nơi tiếng động ồn ào, y lại không để ý, chỉ từ từ sa vào mạch suy nghĩ, tốc độ đi cũng nhanh lên.

“A Phong, A Phong?”

Được Tô Nhận Quy gọi mấy tiếng, y mới vội phục hồi tinh thần, quay đầu thấy Tô Nhận Quy đã xoay mặt về phía y, hình như có chút lo lắng, cũng không biết đã gọi bao lâu.

Ninh Giản đưa tay kia vỗ nhẹ trên tay của Tô Nhận Quy đang được mình giữ muốn trấn an. Tô Nhận Quy liền thoáng cái nở nụ cười.

“Chớ đi nhanh như vậy, khó có khi xuống núi, người không nhìn nhiều chút sao?”

Ninh Giản vốn với những sạp nhỏ hai bên không hứng thú gì, lúc này nghe Tô Nhạn Quy nói như thế, cũng chỉ chậm bước chân, nhìn cho có lệ.

“Bán những cái gì vậy?” Lại đi một hồi, Tô Nhạn Quy hỏi.

Ninh Giản đi phía trước nhìn lại, lộ vẻ cân cân nhắc nhắc, rồi viết lên tay hẩn: “Hoa đăng.”

“Hoa đăng... Còn chưa tới Rằm tháng giêng mà.” Tô Nhạn Quy tự nói, đột nhiên như nhớ tới cái gì, chần chờ một lúc, mới hỏi, “Người có thấy... Đèn đôi bướm nô trăng không?”

Ninh Giản sửng sốt một chút, không biết hẩn muốn làm gì, chỉ là vô thức mà ngó qua ngó lại.

Kiểu dáng hoa đăng phong phú muôn vẻ, có hình thú vật ngụ ý cát tường, cũng có đủ thứ hoa cảnh, có rất nhiều kiểu đẹp dễ nhưng không nhận ra đó là cái gì. Hoa đăng uốn hình hồ điệp có, hoa đăng giống mặt trăng, thiết kế đơn giản với hình tròn, cũng có, chỉ là đôi bướm nô trăng, trong lúc nhất thời tìm không thấy.

Ninh Giản mấp máy môi, ở trên tay hẩn viết: “Người muốn sao? Ta đi tìm.” Liền muốn kéo Tô Nhạn Quy đi lên trước.

Tô Nhạn Quy lại cố sức kéo Ninh Giản một chút, cảm giác được y dừng lại, mới cười nói: “Không cần, tùy tiện đi một lúc là được rồi.”

Ninh Giản càng mơ hồ, nhưng theo như hẩn nói, vẫn như cũ nắm tay hẩn thoải mái đi không mục đích trên đường.

Tô Nhạn Quy lại không nói thêm gì.

Chờ đi quá nửa đường, Ninh Giản cuối cùng dường như hạ quyết định mà ngừng lại, nắm lấy tay Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy biết y muốn biểu đạt cái gì, liền chau mày, hạ giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Người nếu muốn, ta đi tìm.”

Tô Nhạn Quy nở nụ cười, lắc đầu, nhưng không nói gì.

Ninh Giản có chút nóng nảy.

Y tuy rằng với tình hình cuộc sống gần như dốt đặc, nhưng cũng không phải kẻ ngu si, Tô Nhạn Quy ở trên núi thì lòng tràn đầy chờ đợi, trên đường hạ sơn cũng hăng hái bồng bồng, nhưng sau khi tới trấn Bạch Phù, lại tựa hồ có chút khác biệt, thật giống như cả người trầm lặng đi, thu hết vui mừng, rồi có thêm một chút ưu tư y không nói rõ được.

Y không biết nguyên nhân, chỉ mơ hồ nghĩ, nhất định có liên quan đến hoa đăng bướm nô trăng mà Tô Nhạn Quy nhắc. Chỉ là để y buông tay Tô Nhạn Quy đi tìm hoa đăng, là không có khả năng, Tô Nhạn Quy không nói rõ, y cũng không biết sau khi tìm đèn về thì sẽ thế nào, nên không thể làm gì khác hơn là từng chút từng chút bày tỏ, bản thân có thể đi tìm.

Tô Nhạn Quy cảm giác được bàn tay nắm tay mình càng ngày càng chặt, cuối cùng bất đắc dĩ cười, nói: “Người đừng để ý, không cần phải tìm.”

Ninh Giản đương nhiên không cách nào vì những lời này của y mà từ bỏ, Tô Nhạn Quy hình như cũng hiểu, rất nhanh liền nói tiếp: “Vừa rồi nghe người nói treo hoa đăng, nhớ tới chuyện xưa của ta, liền thốt ra mà thôi. Cũng không phải quá quan trọng, người đem đèn về, cũng không dùng làm gì.”

Rõ ràng là rất bình thản nói, giữa chừng lại có ý thê lương, khiến Ninh Giản vô thức mà đáy lòng lạnh lẽo. Y chưa từng nghĩ tới, có một ngày Tô Nhạn Quy nói như vậy.

Trong lòng nảy một tia bất an, y không cách gì nói được lý do.

Tô Nhạn Quy kéo tay y, ý bảo y tiếp tục đi lên, Ninh Giản theo ý hẩn mà bước lên trước vài bước, mới nghe Tô Nhạn Quy lo thong thả mở miệng: “Ta lúc mười lăm, vẫn sống ở trong trấn nhỏ của Diệp thành.”

Tô Nhạn Quy kể chuyện, Ninh Giản đương nhiên biết, y lại không rõ Tô Nhạn Quy vì cái gì đột nhiên nói việc này.

“Ta là cô nhi, mười hai tuổi thì, dưỡng phụ cũng chết, liền đi theo một người lớn hơn ta vài tuổi ở một chỗ. Y trông rất dễ nhìn, cũng rất mạnh, tuy rằng không hay nói, đối với người rất lãnh đạm, nhưng kì thực là một người rất ôn nhu.”

Ninh Giản hơi cứng đờ, muốn dừng lại, lại không biết nói vì cái gì, đột nhiên sợ hãi, liền giống như không thể không chế nổi mình đi tiếp.

Trên mặt Tô Nhạn Quy có thêm một chút ánh sáng, giống như vô số lần trong quá khứ, chỉ cần thấy Ninh Giản, hai mắt hắn sẽ sáng lên.

“Y dạy ta biết chữ luyện võ, ngay từ đầu y để ta gọi là sư phụ, ta cũng hiểu rõ mà nghiêm túc xem y là sư phụ. Cho dù...” Tô Nhạn Quy dừng một chút, rất cố sức mà bỏ lửng đoạn sau câu nói.

Ninh Giản lại rất dễ dàng hiểu hắn muốn nói cái gì.

Cho dù biết y chung quy chỉ muốn giết ta.

Tô Nhạn Quy đương nhiên sẽ không thấy tái nhợt trong nháy mắt trên mặt Ninh Giản, chỉ cười cười, tiếp tục nói: “Sau đó tuổi ta lớn hơn một chút, y sẽ không ở lâu trong trấn, bình thường sẽ rời đi một khoảng thời gian dài. Y lần đầu rời đi thì, ta mới đủ mười lăm, mãi cho đến cái Tết thứ hai, y mới nhờ người đưa thư, nói Rằm tháng giêng sẽ về.”

Ninh Giản vô thức hồi tưởng, lại phát hiện bản thân sao cũng không nhớ nổi chuyện như lời Tô Nhạn Quy nói. Y tịnh không cảm thấy quên là một chuyện trầm trọng, chỉ là mơ hồ, lại có chút khó chịu khó hiểu.

“Ta khi đó còn trẻ, biết y muốn về, vui mừng vô cùng, ngày trước Rằm tháng giêng liền ở cửa trấn chờ, thế nhưng mãi cho đến chạng vạng ngày thứ hai, cũng không đợi được y.”

“Khi đó trên trấn dường cái treo đầy hoa đăng, nơi đâu cũng thấy có người tặng nhau hoa đăng, các cô nương nhận được hoa đăng thì cúi đầu e lệ cười ngọt ngào, ta nhất thời suy nghĩ rối loạn, liền dọc theo đường cái, muốn tìm một cái đèn đẹp nhất cho y.”

“Sau đó ta tìm được một cái đèn, trên đèn đôi bướm nô trắng, tinh xảo vô song, ta vừa mua xong, người quen liền nói cho ta biết, sư phụ bây đã về, thế là ta liền cầm hoa đăng chạy một lèo về. Chạy cuống cuồng, lại sợ đèn tắt, chạy chậm lại, lại sợ không gặp y, khẩn trương đến vài lần đụng trúng người khác.

“Cuối cùng ta cũng vượt qua, y dắt ngựa từ miếu thờ ngoài trấn vào, vẻ mặt lạnh lùng, ta lúc đó hoảng hốt, cũng không cách nào nghĩ đến cái khác, đem đăng đưa lên trước mặt y, chỉ nói ra hai chữ, tặng người.”

Hai chữ cuối cùng, giọng rõ ràng tự nhiên, từng chữ nhấn nhá vô cùng rõ.

Ninh Giản nghe, tựa hồ cũng tìm thấy một góc trong trí nhớ, dường như nhiều năm trước đây, đúng là có một thiếu niên trong sáng, nói qua những lời như thế.

Tô Nhạn Quy trên mặt cũng có thêm vài phần say sưa hồi tưởng, đuôi mày nhuốm chút ý cười: “Lúc đó y cũng sốt một chút, rồi sau nở nụ cười. Đó là lần đầu tiên ta thấy y cười, tuy rằng rất nhạt, thế nhưng rất đẹp... Trên đời này không gì đẹp hơn so với nụ cười y. Khi đó liền nghĩ, chỉ cần y cười với ta, y muốn cái gì ta đều có thể cho y.”

Ninh Giản từ từ chớp mắt.

“Từ sau đó, ta liền không còn gọi y một tiếng sư phụ. Ta không muốn y làm sư phụ ta.”

Tô Nhạn Quy trong lời nói có chút kiên định, khiến lòng Ninh Giản run lên.

Ninh Giản, từ mười hai tuổi, người liền là sư phụ ta, là thân nhân của ta; đến mười lăm tuổi, ta tự nói với mình, đời này, không có ai quan trọng hơn Ninh Giản.

Lời Tô Nhạn Quy nói khi ở trong núi dường như lại vang lên bên tai, mang theo sự kiên định giống thế này, rõ ràng là tiếng rất nhẹ, lại như dùng hết toàn lực.

Lúc ấy chỉ cảm thấy giống như bị cái gì đó chấn động, hiện giờ cũng vậy.

Y đã không nhớ rõ, bản thân lúc nào ý thức được Tô Nhạn Quy không còn gọi mình là sư phụ, có lẽ là thay đổi chưa từng để ý qua, chỉ ngẫu nhiên khi Tô Nhạn Quy gọi y “Ninh Giản” thì uốn nắn vài lần, Tô Nhạn Quy không nghe, cũng đành thôi.

Nhưng mà tình cảm trong lúc ấy lại cất giấu nỗi khó hiểu.

Tô Nhạn Quy không nói thêm gì nữa, Ninh Giản cũng lặng yên, qua thật lâu, Tô Nhạn Quy mới như là dứt ra từ trong hồi tưởng, cực ân hận mà nói với y: “A, thực xin lỗi, những lời này không nên nói với người.”

Giải thích của hắn tự nhiên mà chân thành tha thiết, khiến Ninh Giản trong nháy mắt có ảo giác, bản thân chỉ là kẻ đứng nhìn, nghe hắn nói về một người khác.

Thấy Ninh Giản không có phản ứng, Tô Nhạn Quy do dự một chút, hỏi: “Người... Mất hứng?”

Ninh Giản sững sốt một chút, một lát sau mới hiểu được ảo giác của mình là sao.

Trong cái nhìn của Tô Nhạn Quy, mình chỉ là một hạ nhân của Tiểu Dao sơn trang, hoặc là, càng hoàng đường hơn, là một hạ nhân không biết sống chết, thương mến hắn.

Cho nên giải thích của hắn, là hướng tới một người không tồn tại hết lòng cảm mến hắn, thực xin lỗi, ta không nên nói lời này.

Ninh Giản nhìn thấy đầu ngón tay mình lướt ở trên bàn tay Tô Nhạn Quy: “Không sao.” Rồi sau đó liền tiếp tục nắm tay hắn tiến lên.

Tô Nhạn Quy tựa hồ an tâm, lại vừa như vẫn lo lắng, được y nắm tay đi một hồi, đột nhiên mở miệng: “Kì thật đều là chuyện quá khứ.”

Ninh Giản không có dừng bước.

“Người kia ta không đủ khả năng yêu.” Tô Nhạn Quy trong giọng nói lộ một tia ảm đạm, Ninh Giản cảm thấy gió xung quanh cũng lạnh thêm.

Tô Nhạn Quy cũng không giải thích, dường như những lời còn lại không muốn nói cho người ngoài, chỉ là cứ như thế, ngược lại khiến cho câu nói kia có vẻ càng dứt khoát.

Bởi vì không có khả năng yêu, cho nên đều là chuyện quá khứ.

Mà hiện tại...

Ninh Giản dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa kéo Tô Nhạn Quy ngã quỵ xuống, cuối cùng cũng ổn định, dưới cái nhìn của người khác cũng chỉ là hơi hơi lắc lư một chút, Tô Nhạn Quy cảm giác, cũng chỉ là bị kéo một chút.

Ngay sau đó Tô Nhạn Quy rất tự nhiên quay đầu qua, ôn nhu hỏi y: “Xảy ra chuyện gì?”

Ninh Giản dùng sức hít thở một chút, thấy hắn, lại phải dốc kiệt lực mới có thể ngăn thôi thúc muốn chạy trốn của mình.

“A Phong?”

“Đến cuối rồi, chúng ta về đi.” Ninh Giản khẽ nói, trước mắt là ánh đèn mơ hồ, đường còn rất dài, y thậm chí không biết mình đang nói cái gì.

Tô Nhạn Quy nghe không thấy, chính là kiên nhẫn chờ y, qua thật lâu, mới lại gọi một tiếng, A Phong.

Bình tĩnh, rõ ràng, mang theo một tia ôn nhu, rồi lại giống còn tàn khốc hơn so với bất cứ thứ gì.

Ninh Giản nắm tay hắn, cuối cùng từng nét từng vạch viết: “Đường đến cuối, chúng ta lên núi thôi.”

Rõ ràng là những lời giống nhau, viết xong rồi, Ninh Giản lại cảm thấy mình viết, cùng nói, ý tứ cũng không giống.

Tô Nhạn Quy cư nhiên không phản đối, cười cười nói: “Được.”

Đường phía sau còn rất dài, ngọn đèn vẫn như trước lan tràn nhiều đốm nhỏ, Ninh Giản làm bộ không nhìn thấy.

Chính là quay ngoắt người, lại nhìn thấy cách đó không xa, có một tiểu cô nương đang nghịch một ngọn đèn hoa. Bên trên màu trắng thuần, đôi bướm nô đùa, chấp chới muốn rời, giữa ánh sáng vàng nhạt tỏa chiếu, từ xa nhìn lại, khiến lòng người ta động.

Nhìn không được mà đỏ hai mắt, Ninh Giản không động đậy nữa.

“Xảy ra chuyện gì?” Giọng nói vang bên tai như trước.

Ninh Giản lắc lắc đầu, y biết người này nhìn không thấy, cũng không đưa tay lau mắt, chỉ dất hắt, đi từng bước quay về.

Đến khi quay về đầu kia, hoa đăng cũng đã khá xa, bất luận đưa tay thế nào, cũng sẽ không chạm vào được.

“Cũng thấy được thứ quen thuộc, làm nổi lên hồi ức trước đây thôi.”

Đi rất xa, y mới viết một câu trên tay Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy vỗ vỗ tay y, làm như an ủi, lại không nói gì.

Người đi trên đường nhìn thấy hai gã đàn ông dắt tay nhau, trong đó một người hai mắt đỏ sọc, cũng không nén lại một chút tò mò. Ninh Giản không quan tâm, Tô Nhạn Quy không nhìn thấy, vẫn đi đến yên bình.

=..= chắc chắc, bọn Giản đáng bị gông vào tù vì tội cố tình gây thương nhớ trẻ em vị thành niên=..= con người ta mới có mười lăm tuổi đầu, đang tuổi dậy thì mong manh dễ sa chân lỡ bước=)))))))))*chống cảm* ờm, đang edit theo hứng, thế nên sẽ ko biết đc Sắc vi hay Lạc hoa bộ nào hết trc bộ nào đâu a=))

17. Chương 17

~Chương thứ mười bảy

~Chờ Ninh Giản công Tô Nhạn Quy về đến Tiêu Dao sơn trang thì, đã muộn. Đại môn sơn trang lại mở rộng, bên trong đèn đuốc sáng trưng, gió đêm quất vào mặt, trong gió còn mang theo mùi máu tanh nồng nặc.

Ninh Giản lòng chợt lạnh.

Tô Nhạn Quy vừa xuống đất vẻ mặt tái nhợt hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Ninh Giản nhanh chóng ở trên tay hắt viết: “Chúng ta vào xem.”

Tô Nhạn Quy chần chờ một chút, cuối cùng gật đầu, dựa vào Ninh Giản, vội vàng đi tới.

Mùi máu trong gió càng đậm, vượt qua đại môn, liền có thể thấy trên mặt đất loang lổ vết máu, Ninh Giản cảnh giác, rút đoản kiếm mình cầm, vừa nắm chặt Tô Nhạn Quy.

Khắp nơi tĩnh mịch, chỉ còn tiếng gió sót lại, nhìn không thấy một ai.

Cảm giác được lực độ của Ninh Giản, Tô Nhạn Quy thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Nhìn không thấy ai.”

Tô Nhạn Quy trên mặt lại có phần trắng: “Mộ Dung cùng Kinh Thập bọn họ đâu?”

Ninh Giản không đáp lại, chỉ hướng nơi có ánh đèn dầu lập loè mà đi.

Đi qua một hành lang gấp khúc thì, Tô Nhạn Quy bởi vì không nhìn thấy, một bước giẫm phải một đám máu trên mặt đất, trong lòng run lên, liền siết tay Ninh Giản: “Sao lại có nước?”

Ninh Giản cúi đầu, thấy đám máu kia thì, liền hiểu rõ nếu không có người chết, tuyệt đối không thể có nhiều máu như thế, chỉ là ngẩng đầu nhìn khuôn mặt không chút máu của Tô Nhạn Quy, y cũng không dám nói thẳng, chỉ viết lung tung: “Đại khái là hạ nhân không cẩn thận.”

Tô Nhạn Quy không đặt câu hỏi nữa, hai người đi một đoạn, hắn mới nói: “Đó... Là máu sao?”

Ninh Giản không đáp lại.

Lại đi một lúc, hai người liền đi tới bên ngoài nhà chính, trong phòng đèn đuốc sáng trưng, bên trong cũng rất an tĩnh, chỉ là Ninh Giản nội công thâm hậu, có thể mơ hồ nghe thấy có tiếng người hít thở.

Hoặc nông hoặc sâu, rõ ràng là có người bị thương.

Ninh Giản do dự chỉ chốc lát, cuối cùng đưa Tô Nhạn Quy đến bụi cỏ ngoài phòng, để hắn ngồi xuống, rồi sau đó lại viết lên lòng bàn tay hắn: “Ta đi xem, người nấp đi đừng cử động.”

Tô Nhạn Quy nghe theo mà gật đầu.

Trong nháy mắt Ninh Giản rời đi, cảm giác Tô Nhạn Quy vẫn như cũ mà nắm lấy tay mình, chỉ là chờ y phục hồi tinh thần, cái tay kia đã buông lỏng.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Ninh Giản nín thở ngưng thần, giấu tiếng bước chân đi đến gần cửa sổ nhà chính, phục ở dưới cửa nghe một hồi, mới cẩn thận thận mà dùng nước bọt chọc một lỗ nhỏ trên cửa.

Trong phòng to như vậy chỉ có bốn người, trong đó hai người đều ngồi một góc, lặng yên xử lý vết thương trên người. Mà Mộ Dung Lâm ngồi ghế chính giữa, trên mặt hắn ta trắng đến xanh xao, y phục trên người hầu như bị máu nhuộm đầm, trên vai trái có một vết thương sâu hoắm, xa như thế, cũng có thể nhận ra một mảng đỏ sẫm,

Kinh Thập đứng ở bên hắn ta, cầm kim đâm trên người hắn ra, trên mặt ử khí lạnh, y phục trên người cũng giống Mộ Dung Lâm, gần như bị máu nhuộm đầy, nhưng nhất thời không nhìn ra có bị thương hay không.

Ninh Giản nhìn một hồi, mơ hồ có thể xác định người bên trong không có ác ý, quay đầu lại nhìn Tô Nhạn Quy trốn ở trong bụi cỏ, liền đi qua nâng hắn dậy, vừa hướng vào phòng, vừa viết trên tay hắn: “Thiếu gia hình như bị thương, Kinh công tử đang thay hắn xử lý.”

Động tĩnh của hai người rất nhanh liền kinh động người bên trong, có người hét lớn một tiếng: “Ai ở bên ngoài?”

Tô Nhạn Quy cũng gần như cùng lúc kêu một tiếng: “Mộ Dung Lâm, người bị thương?”

Người ở bên trong lúc này mới kinh ngạc mà kêu lên: “Tiểu Tô?”

Rồi sau đó Mộ Dung Lâm lảo đảo từ bên trong lao ra, túm ngay lấy tay Tô Nhạn Quy: “Người không sao?”

Tô Nhạn Quy giương đôi mắt trống rỗng, hơi nghiêng đầu, làm như nghe không rõ hắn ta nói.

Ninh Giản đã ở bên cạnh mở miệng: “Chúng ta hạ sơn, ở đây xảy ra chuyện gì?”

“Hạ sơn?”

Mộ Dung Lâm ngây người một chút, tựa hồ phản ứng không kịp.

Kinh Thập cũng thò cái mặt lạnh ra nói: “Mộ Dung Lâm, quay lại!”

Mộ Dung Lâm lúc này mới hồi phục tinh thần, hít một hơi khí lạnh, ôm vết thương trên quay lại, đáng thương mà nhìn Kinh Thập cười lạnh.

Kinh Thập không nói nữa, độc ác mà chọc hai kim trên vết thương của hắn ta, rồi im lặng không lên tiếng đi tới trước mặt Tô Nhạn Quy, nắm tay hắn giữ lấy mạch môn.

“Kinh Thập?”

Tô Nhạn Quy chỉ nghe được động tĩnh nhưng không nghe rõ bọn họ nói, cảm giác có người nắm mạch mình, liền biết là Kinh Thập.

Ngón tay Kinh Thập ở trên cổ tay hấn dừng một lúc, rồi từ trong lòng móc ra một cái chai, từ bên trong đổ ra một viên thuốc nhét mạnh vào miệng Tô Nhạn Quy, quay đầu nói với Ninh Giản ngữ khí so với trước lạnh hơn vài phần: “Bắt quay lại giường nằm.”

Ninh Giản ở trên núi lâu thế, cũng tự có thể thăm dò tính tình Kinh Thập, vừa nhìn sắc mặt anh ta liền biết tình trạng của Tô Nhạn Quy tuyệt đối không tốt, không nói hai lời liền đỡ Tô Nhạn Quy ra ngoài.

Nhưng Tô Nhạn Quy lại nóng nảy: “Đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì” Dừng một chút, lại bồi thêm một câu, “Là ta muốn hạ sơn, không liên quan gì y!”

Ninh Giản cup mắt, ở trên tay hấn viết: “Không có việc gì, để người về nằm thôi.”

Tô Nhạn Quy lúc này mới yên lặng, mặc Ninh Giản dắt ra khỏi cửa.

Chờ sắp xếp xong cho Tô Nhạn Quy, Ninh Giản một lần nữa quay lại nhà chính, trong phòng chỉ còn lại Kinh Thập cùng Mộ Dung Lâm, hai người kia không thấy.

Vết thương của Mộ Dung Lâm đã băng bó xong, đang ngồi tại chỗ nhắm mắt dưỡng thần, Kinh Thập thì ngồi bên cạnh hấn ta, trên tay nghịch mấy cái bình thuốc.

Ninh Giản đi vào đứng trước mặt hai người, cũng không có nói gì.

Mộ Dung Lâm nhanh chóng mở mắt, liền cổ sức hừ một tiếng, một lát mới thở dài: “Hạ sơn cũng tốt, ở trên núi bọn ta cũng không chắc giữ được hấn.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Kinh Thập thông thả nói: “Mấy kẻ vô dụng của các bang phái liên thủ tập kích đêm, ở nhà bếp động chân tay, rất nhiều người trong sơn trang đều vì trúng độc mà không sức đánh trả, ta cùng Mộ Dung Lâm làm thịt hơn phân nửa chúng, kết quả lại thêm một nhóm phồng chùng là sát thủ được thuê tới, thân thủ tốt, nếu không phải cứu viện tới đúng lúc, sợ người cả trang sẽ bị giết sạch.”

“Bức lui chúng xong, Mộ Dung Lâm đến phòng Tiểu Tô tìm, lại phát hiện các người không thấy đâu, nghĩ trúng kế diệu hổ ly sơn, Tiểu Tô bị người bắt mất, cho nên lại điều người có thể hành động ra ngoài tìm người.”

Nghe Kinh Thập bình thản nói xong, Kinh Giản lại có thể tưởng tượng lúc đó kịch liệt thế nào, lại nghĩ mình vừa mang Tô Nhạn Quy du ngoạn ngắm hoa đăng dưới chân núi, lạnh lùng giận dữ trong mắt Kinh Thập, cũng không cảm thấy lúng túng.

Kinh Thập trừng y một hồi, tựa hồ tức giận vơi đi, hỏi: “Đi đâu?”

“Dưới chân núi, trấn Bạch Phù.” Ninh Giản cũng không phải người trốn tránh trách nhiệm, đương nhiên không nói là Tô Nhạn Quy kiên quyết muốn đi.

Kinh Thập lại như đoán ra cái gì, lại hỏi: “Tiểu Tô muốn đi?”

Ninh Giản chần chờ một lát, gật đầu: “Ta nghĩ mang hấn xuống núi, hấn là không trở ngại gì.”

Kinh Thập tựa hồ cười khẩy một cái: “Người cũng không phải người mềm lòng. Vì cái gì chứ?”

Ninh Giản càng chần chờ, ánh mắt Mộ Dung Lâm nhìn chòng chọc y cũng có thể ra một cái lỗ, cuối cùng Ninh Giản nói: “Hấn ... Hình như nghe không thấy.”

Sắc mặt Kinh Thập sầm xuống, Mộ Dung Lâm sợ hãi kêu lên: “Cái gì?”

“Vẫn có thể nghe thấy âm thanh, chỉ là bình thường các người nói, hấn nghe không rõ.”

Mộ Dung Lâm thoáng cái quay đầu nhìn Kinh Thập: “Vàng...”

Kinh Thập nhú mày, tịnh không nói lời nào.

“Là độc phát sao?” Ninh Giản cắn răng, hỏi.

Qua hồi lâu, Kinh Thập mới nói: “Còn chưa đến nỗi, chỉ là sắp áp chế không được, còn tiếp tục...”

Ninh Giản trong lòng lo lắng, ngoài miệng lại lắp bắp. Bên kia Mộ Dung Lâm đã kêu lên: “Vàng, người đừng chỉ nói một nửa a!”

“Không chắc có thể sống qua mùa xuân.”

Đoản kiếm trên tay Ninh Giản leng keng một tiếng rơi trên mặt đất, y nhìn Kinh Thập: “Người... Không phải thần y sao?”

Kinh Thập nhìn kiếm rơi trên mặt đất, trên mặt lạnh lẽo, tựa như bị người giẫm lên chỗ đau nào đó, một lúc lâu sau mới nói: “Độc không phải không giải được, chỉ là thiếu một phương thuốc dẫn.”

“Thuốc gì?” Lúc này đây Ninh Giản hỏi thật nhanh chóng.

“Cỏ Thiên Tâm.”

Ninh Giản chau mày: “Đó là cái gì?”

“Một vị thuốc tương truyền có thể sống lại người đã chết trắng xương.” Trong lời Kinh Thập mang một tia châm chọc, “Kì thật chỉ là thuốc có thể giãn gân mềm cơ thôi, nếu lấy làm thuốc, cũng chỉ có công hiệu giống thảo dược tầm thường, nhưng nếu làm chất dẫn, thì có thể đưa thuốc vào ngũ tạng, công hiệu tốt hơn. Ta lúc trước từng gặp một gốc, lại bị hủy trên tay kẻ không nhìn thấy giá trị của nó.”

“Hiện giờ không tìm thấy?”

“Người có quan hệ thân thiết với Tiểu Tô, đều gắng sức đi tìm. Tin tức thật ra là có, nhưng hơn phân nửa là giả.”

Ninh Giản nghe ra chút mũi nhọn: “Vậy thật thì sao?”

Mộ Dung Lâm nghe y hỏi thế, lòng khẽ động, tiếp lời: “Trong Hoàng cung hẳn là có một gốc, hai mươi năm trước tiến cống, hiện giờ thế nào, rất khó nói. Hơn nữa ngự hoa viên Hoàng cung, cấm vệ nghiêm ngặt, nếu tìm không thấy thuốc phải đền cái mạng, có thể sẽ lỗ nặng.”

Ninh Giản chỉ vừa nghĩ lại, liền hiểu ý hẩn ta, lại không nói gì, chỉ hỏi: “Còn gì nữa?”

Kinh Thập cùng Mộ Dung Lâm liếc nhau một cái: “Hai người vừa rồi trong phòng chính là Giang Lăng Song Kiệt, huynh đệ bọn họ ở gần Tây quan tìm hơn tháng, ở trên vách núi Thiên Nhãn nhìn thấy thứ giống thế, chỉ là núi Thiên Nhãn cao tận trời, vách núi dốc ngược, quái thạch lởm chởm, có là tuyệt đỉnh khinh công, muốn giẫm lên vách đá hái một gốc cỏ thuốc, cũng không phải chuyện dễ.”

“Bọn họ tự biết năng lực không đủ, muốn xem bọn ta có cách khác hay không, mới ngược về Tiêu Dao sơn trang, kịp thời cứu bọn ta.”

Thấy Ninh Giản thủy chung không nói lời nào, Kinh Thập nhú mày, “Hiện giờ tin tức đáng tin, cũng chỉ có chút đó.”

Qua một hồi lâu, Ninh Giản cuối cùng mới hơi hơi gật đầu, cũng không nói lời nào.

Mộ Dung Lâm dễ dàng đem tin tức nói ra như thế, vốn có chủ ý khích Ninh Giản, muốn dựa vào nguồn gốc hoàng thất của Ninh Giản, đem một gốc cỏ Thiên Tâm trong cung kia thăm dò rõ ràng, nếu có thể đem thuốc về thì tốt quá, chỉ là không nghĩ Ninh Giản nghe xong một câu cũng không nói, không khỏi có chút thất vọng.

Kinh Thập tựa hồ cũng hiểu tâm tư Mộ Dung Lâm, chính là không lên tiếng vỗ vỗ vai hẩn ta, hai mắt thủy chung nhìn Ninh Giản.

“Người ở lại cũng là chuyện tốt. Người tìm Tiểu Tô đòi kiếm phổ cùng bảo kiếm sẽ càng ngày càng nhiều, thủ đoạn càng ngày càng lợi hại, mặc dù Giang Lăng Song Kiệt không đi, bằng sức mấy người chúng ta, cũng không chắc có thể bảo vệ hẩn chu toàn. Nhiều hơn một người, coi như trợ lực rất lớn. Còn như thuốc, ta sẽ đưa thư cho người khác, bảo bọn họ nghĩ cách.”

Ninh Giản lại lắc lắc đầu: “Người bảo những người khác đến giúp các người, ta đi tìm.”

Kinh Thập sững sốt một chút, trên mặt lộ ra kinh ngạc không thể che giấu. Anh ta cũng như Mộ Dung Lâm, cảm thấy Ninh Giản nếu chịu thăm dò Hoàng cũng đến tốt cùng chính là không thể tốt hơn.

Nhưng trong lòng anh ta rõ ràng hơn Mộ Dung Lâm.

Lúc trước bọn họ phản đối, Ninh Giản còn kiên trì ở lại, tình trạng hiện giờ, Ninh Giản lại càng không dễ rời khỏi Tô Nhạn Quy. Anh ta đặc biệt nói một đoạn như vậy, cũng chỉ là muốn Ninh Giản quyết tâm. Chính là trăm triệu lần không ngờ tới, Ninh Giản yên lặng lâu vậy, mở miệng cứ nhiên lại như mong muốn của Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm cũng rất bất ngờ, thốt lên hỏi: “Người khẳng định?”

“Ta ở lại vô ích.”

Trong giọng Ninh Giản nghe không ra cảm xúc, biểu tình cũng cực bình tĩnh, hai người Mộ Dung Lâm ở một bên, lại mơ hồ cảm thấy một tia khác thường.

Cùng Mộ Dung Lâm nhìn nhau, Kinh Thập mới mở miệng: “Được rồi, một khi đã như vậy, ta chốc nữa đem bức họa hình dạng cổ Thiên Tâm cho người, còn cả cách thu thập. Người lúc nào khởi hành?”

Ninh Giản lặng yên, một lát sau mới hạ mắt: “Sau hừng đông.”

Một đêm gió lạnh, tan tác thê lương, Tiêu Dao sơn trang cũng một đêm không ngủ, khi trời vừa sáng, Mộ Dung Lâm một thân một mền bụng thuốc đi tới phòng Tô Nhạn Quy, đem người hơi thở bất ổn gọi dậy từ trong mơ.

“Trời đã sáng?” Tô Nhạn Quy chưa hoàn toàn tỉnh táo, bị người đánh thức, cũng chỉ hàm hồ hỏi một câu, ngơ ngậy ngồi lên.

Mộ Dung Lâm vừa giúp hắn, để hắn rửa mặt chải đầu, mới đem thuốc đưa đến bên môi hắn: “Vàng nói nửa đêm không nên gọi người dậy, giờ để người uống thuốc trước đã.”

Tô Nhạn Quy vốn đã chuẩn bị đưa tay đỡ bát, lúc này nghe hắn ta nói chuyện, bất giác tay hơi dừng, khẽ quay đầu đi: “Mộ Dung Lâm?”

Nhìn bộ dạng hắn, rõ ràng là không nghe thấy tiếng, mới hỏi câu kia, Mộ Dung Lâm nhớ lời Ninh Giản cùng Kinh Thập, trong lòng không khỏi đau xót.

Mộ Dung Lâm học Ninh Giản nắm tay Tô Nhạn Quy viết: “Là ta, A Phong bị ta sai xuống núi làm việc, tìm không được người khác, lão tử đành phải tự mình đến hầu hạ người.”

Tô Nhạn Quy sững sốt một chút, lập tức cười mắng: “Nhà người không có hạ nhân khác?”

“Việc này chỉ có y có thể làm.”

“Vậy người tìm một người khá hơn y cho ta.”

Mộ Dung Lâm nghe lời hắn nói, hơi hơi cười khổ, đang muốn nói cái gì, lại nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân cực nhẹ, vừa quay đầu lại, liền thấy Ninh Giản đứng đó, hiển nhiên đã chuẩn bị xong xuôi, chuẩn bị khởi hành.

“Sao vậy?” Không cảm thấy hưởng ứng của Mộ Dung Lâm, Tô Nhạn Quy hỏi một tiếng.

Mộ Dung Lâm chỉ nhìn Ninh Giản, Ninh Giản cũng nghe được lời Tô Nhạn Quy, liền nhỏ giọng nói: “Ta chỉ muốn nói lời từ biệt với hắn.”

Mộ Dung Lâm nhú mày, cất giọng nói: “Tiểu Tô, A Phong đến này, nói là trước khi làm việc nói với người một tiếng từ biệt.”

Tô Nhạn Quy vẫn nghiêng tai nghe, chờ hắn ta nói xong, liền không chắc chắn lặp lại: “Nói lời từ biệt? A Phong?”

Mộ Dung Lâm không đáp lại, chỉ tránh ra, chờ Ninh Giản đến gần, mới nhỏ giọng nói: “Ta nói với hắn, A Phong bị ta sai đi làm một chuyện không phải y không được.”

Ninh Giản gật gật đầu, khom người, nắm tay Tô Nhận Quy.

“A Phong.” Tô Nhận Quy gợn lên một nét cười yếu ớt, gọi một tiếng.

Ninh Giản do dự một chút, ở lòng bàn tay hắn viết: “A Phong phải thay thiếu gia làm việc, không thể hầu hạ Tô công tử.”

“Không sao.”

Nét cười trên mặt Tô Nhận Quy không đổi, trong giọng thêm nửa phần ôn nhu.

Ninh Giản nghĩ nghĩ, lại viết: “Bảo trọng.”

“Được.”

Một chữ nhẹ nhàng, lời sắp nói đứt đoạn, Ninh Giản không biết còn có thể nói gì, liền đứng lên, buông tay muốn rời đi.

Nhưng khoảng khắc y buông tay, Tô Nhận Quy lại túm lấy tay y một phen.

Ninh Giản hít một hơi, mở trừng hai mắt, không biết làm sao nhìn Tô Nhận Quy.

“Ta tiễn ngươi ra ngoài.”

Tô Nhận Quy vẫn cười đến ôn hòa, vừa nắm chặt tay Ninh Giản, vừa xuống giường.

“Ta...” Ninh Giản đã hoàn toàn mù mờ, chờ thấy hắn mặc áo mỏng chân trần đứng ở kia, mới bối rối mà quay đầu tìm quần áo.

Mộ Dung Lâm ở bên nhìn cũng có chút khó hiểu, giúp Ninh Giản mặc đồ cho Tô Nhận Quy xong, trong lúc nhất thời không nghĩ phải ngăn cản.

Ba người đến cổng chính, Ninh Giản cuối cùng ngừng lại, khó xử nhìn Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm hiểu ý y, vỗ vỗ vai Tô Nhận Quy, đề cao giọng nói: “Tới cửa rồi, để y xuống núi đi, chúng ta về.”

Tô Nhận Quy hơi hơi nheo mắt, tươi cười thủy chung không trút bỏ: “Được, bảo trọng.”

Ninh Giản lòng từ từ chùng xuống, bắt đầu cẩn thận rút tay mình ra khỏi tay Tô Nhận Quy.

Tô Nhận Quy cư nhiên không buông ta, ngược lại còn dùng sức kéo, lấn người lên trước.

“Ngươi!”

Ninh Giản sợ hãi kêu lên, lập tức cảm thấy Tô Nhận Quy buông tay mình, lại còn duỗi tay bao bọc, ôm y vào lòng.

Ninh Giản trước mắt kinh hoàng, đầu ngón tay cứng cả, chỉ cảm thấy Tô Nhận Quy như đại cầu ôm lấy mình, tiếng hít thở trầm trầm quanh quẩn ngay bên tai.

“Khẩn trương cái gì, ở chung nhiều ngày như thế, sắp chia tay ôm một cái thôi.” Tô Nhận Quy giọng nhẹ nhàng.

Ninh Giản từ từ hạ mắt, không giãy giụa.

Tô Nhận Quy cũng thủy chung ôm y, không nói nữa.

Trời đất im lìm, gió không tiếng động, dường như thời gian quay về lúc trước, cái gì cũng không xảy ra.

Không biết qua bao lâu, Tô Nhận Quy từ từ buông lỏng tay, lòng Ninh Giản theo đó cũng hạ xuống như cũ. Nhưng khoảng khắc chia lìa, Ninh Giản lại nghe bên tai vang lên tiếng Tô Nhận Quy.

Ngẩng đầu lên, Tô Nhận Quy đã được Mộ Dung Lâm dắt đi xa, hết thấy dường như chỉ là ảo giác, Ninh Giản cảm thấy tay mình bắt đầu rét run.

Giọng người kia nhẹ mà thông thả, lại vô cùng rõ ràng.

Hắn gọi, Ninh Giản.

A, mình thực sự rất cảm phục ngưỡng mộ tình bạn của những con người trong bộ này ;____; hảo thân thiết a;____;

18. Chương 18

~Chương thứ mười tám

~“Người vào lúc nào phát hiện?” Quay trở lại phòng Tô Nhạn Quy, Mộ Dung Lâm cuối cùng nhin không được hỏi.

Tô Nhạn Quy nghe không thấy, chỉ là an tĩnh ngồi đó, ngơ ngẩn như chẳng nghĩ cái gì.

Mộ Dung Lâm vỗ vỗ hắn, ở trên tay hắn viết: “Lúc nào phát hiện?”

Tô Nhạn Quy con mắt liền cong: “Vào ngày đầu tiên người đưa y tới.”

Mộ Dung Lâm sắc mặt thay đổi một chút, liền nghe thấy Tô Nhạn Quy tiếp tục nói: “Y là người của ta, sao không thể nhận ra chứ.” Trong lời nói có vài phần đắc ý.

Mộ Dung Lâm ngậy ra đó, một lát liền bật cười.

Đó là chỉ có một chút tương tự... Kinh Thập khi đó có nói qua, hắn ta hôm nay hiểu rõ rồi.

“Người nói y vết hầu bị thương, trên cổ còn có sẹo. Ngày hôm qua hạ sơn thì, ta mượn cố, ở trên cổ y sờ soạng một chút.”

Lúc đầu chỉ là hoài nghi, dù có tương tự hơn nữa, nhưng hắn nhìn không thấy cũng nghe không rõ, dù cho lật tẩy rồi, người ngoài cũng có thể chết cũng không thừa nhận.

Nhưng hôm nay xác nhận xong, trên cổ “A Phong” cũng không có dấu vết gì, biết Mộ Dung Lâm nói dối, chỉ cần phỏng đoán một lý do trong đó, có thể rất dễ mà khẳng định, người kia là Ninh Giản.

Mộ Dung Lâm thở dài, đột nhiên trong lòng khê động: “Người vừa nãy là cố ý? Người hôm qua nói với y cái gì?”

“Là cố ý, ta chính là muốn nói cho y, ta vẫn luôn biết y là ai.” Tô Nhạn Quy mi cũng không chớp lấy một cái, “Bởi vì hôm qua ta cố ý nói với y chuyện trước đây, nói cho y ta không yêu được nữa.”

“Yêu không được nữa? Người?” Mộ Dung Lâm bật thốt lên.

Tô Nhạn Quy cau mày, nghe cũng không rõ ràng, nhưng có thể đoán được phản ứng của Mộ Dung Lâm, một lát cười sáng loá, nói: “Ta hận y nhần tâm vô tình, cố ý doạ y, không thể sao?”

“Người căn bản là tiểu quỷ làm nũng chứ?”

Mộ Dung Lâm nhin không được nhở một cái, nhưng không định viết lên tay Tô Nhạn Quy, chỉ là theo ý hắn, viết: “Không sợ y một đi không trở lại sao?”

Tô Nhạn Quy tựa như bị vạch trần trò đùa, dáng tươi cười không nén được giận, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Mộ Dung Lâm người thật đáng ghét, ta không cố ý đuổi hắn đi mà.”

Mộ Dung Lâm sững sốt một chút: “Vì cái...”

Chữ còn chưa viết xong, hắn ra đã phản ứng kịp, ngón tay chuyển, thay đổi đường đi: “Sợ liên lụy y?”

Vừa viết, hắn ta còn lẩm bẩm: “Sao không thấy người lo lắng liên lụy bọn ta chứ...”

Tô Nhạn Quy như nghe được hần ta nói, híp mắt cười: “Bằng hữu mới phải liên lụy đến, người trong lòng đương nhiên phải che chở.”

Mộ Dung Lâm không khỏi đảo mắt, một chương vỗ lên vai hần: “Bà nội người, người cả mạng cũng dâng lên rồi, vẫn còn đem người thả vào lòng?”

Tô Nhạn Quy bị hần ta vỗ, cả người chấn động, sắc mặt trắng đi vài phần, dáng cười còn chưa hết hần, nhưng cả nói cũng không nói nên lời.

Mộ Dung Lâm lúc này mới nhớ tình trạng Tô Nhạn Quy, sợ đến mức vội đỡ hần, xé giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tô Nhạn Quy há há miệng, cuối cùng chỉ lắc đầu.

Mộ Dung Lâm nhìn hần, thực sự không yên tâm, cuối cùng đem người đỡ lên giường: “Ta tìm Vàng tới.”

Tô Nhạn Quy không nói gì, gật đầu, ngoan ngoãn mà nhắm mắt lại.

Kinh Thập bị Mộ Dung Lâm gọi tới, châm cho Tô Nhạn Quy một lượt, mới quay đầu lạnh lùng trừng mắt người khởi xương.

Mộ Dung Lâm nhất thời khuôn mặt suy sụp, đem quá trình khai báo một phen, cuối cùng đáng thương nói: “Ta nghe xong lời hần nói, nhất thời rất kích động...”

Kinh Thập không nói gì, mặt thâm trầm như nước.

Nhưng Tô Nhạn Quy nằm trên giường mở mắt ra, rất trêu người hỏi anh ta: “Vàng, ta có phải sắp chết không?”

Sắc mặt Kinh Thập lại đen vài phần, khiến Mộ Dung Lâm ở bên nhìn thấy rất là kinh hãi.

Tô Nhạn Quy lại tự biên tự diễn: “Nếu ta chết, các người nên lập tức phát tin, nói kiếm phổ bảo kiếm nát gì đó đều nung chảy đem chôn cùng ta rồi, để cho mấy kẻ đó hết hy vọng đi! Như vậy các người có thể sống ổn, không cần chịu khổ cùng ta như bây giờ.”

Kinh Thập trong mắt nhuốm nửa phần tức giận, người ngược lại càng có vẻ bình tĩnh hơn, chỉ nắm tay Tô Nhạn Quy, từ từ viết: “Hết hy vọng đi, người không chết được.”

“Vậy à.... Vậy thật sự là đáng tiếc a... Nhưng còn sống cũng có cái tốt của còn sống, ta nhớ Mộ Dung Lâm còn thiếu ta một ngàn lượng bạc, Vô Hoa đại sư thiếu ta ba vò Nữ Nhi Hồng hai mươi tuổi...”

Trên tay Kinh Thập dùng chút lực, làm cho lời lải nhải của Tô Nhạn Quy bị cắt đứt.

“Người tốt nhất hiểu cho rõ, Ninh Giản lần này xuống núi, là tìm thuốc cho người.”

Tô Nhạn Quy miệng vốn còn trề ra từ từ nhếch lên.

“Nếu y tìm được cỏ Thiên Tâm, độc của người giải xong, cơ thể sẽ phục hồi.”

Kinh Thập vốn viết thật chậm, cuối cùng lại cảm thấy như trao đổi như này không đủ biểu đạt ý mình, liền tiến đến bên tai Tô Nhạn Quy, gần từng tiếng lạnh lùng nói: “Nhưng nếu người chết, y nói không chừng sẽ chôn cùng người, thật đúng là tâm nguyện suốt đời của người a.”

Sắc mặt Tô Nhạn Quy trắng vài phần, cuối cùng ha ha cười một tiếng, rất không thua kém mà lù vào chăn giả ngủ.

Kinh Thập nhíu chân mày, đứng lên, không rên một tiếng mà đi ra cửa.

Mộ Dung Lâm đuổi theo sau, mới nghe anh ta khẽ thở hắt ra.

Tháng giêng rất nhanh đã qua, thời tiết cũng ấm lên, xáo động trên giang hồ cũng không ngừng lại.

Người đến núi Bạch Phù tìm Tiêu Dao sơn trang gây rối càng ngày càng nhiều hơn, Mộ Dung Lâm cũng không dám rời khỏi sơn trang nửa bước, trong sơn trang cũng lục tục có vài người có tên tuổi trong chốn võ lâm vào ở, khiến cho kẻ quang minh chính đại đến đập phá cũng có chút thu mình, người ngầm xông tới lại càng nhiều.

Liên tiếp hai tháng, chuyện tìm thuốc thủy chung không có tiến triển, Ninh Giản dường như cũng triệt để biến mất, hoàn toàn không liên lạc với người của Mộ Dung Lâm.

Đến tháng Hai, Tô Nhạn Quy hoàn toàn không nghe thấy, tâm tình cũng trở nên cău kỉnh, hắn còn nhớ rõ lời Kinh Thập nói, không hỏi qua một tiếng là mình có chết hay không, chỉ là thường đeo lấy Mộ Dung Lâm không ngừng hỏi bản thân có phải vĩnh viễn không nhìn thấy, không nghe thấy không.

Mộ Dung Lâm lòng cũng lo lắng, nhưng lại nói trêu hấn, hay là Ninh Giản ghét người vừa điếc vừa mù, chạy rồi không trở lại nữa.

Thường đến khi ấy, Tô Nhạn Quy mới khôi phục dáng vẻ thường có, rất là khinh thường mà hừ một cái, chạy thì cứ chạy, chờ ta ổn, y chạy đến chân trời góc bể ta cũng có thể bắt người về.

“Y cả đời này đã là của ta.”

Mộ Dung Lâm không nhớ đây là lần thứ mấy nghe Tô Nhạn Quy nói lời này, vừa cười cười lắc đầu, vừa lật lá thư cùng một cái túi vải nhỏ hạ nhân đưa lên.

Túi vải buộc rất cẩn thận, Mộ Dung Lâm cũng không lập tức mở, chỉ là đem lá thư rút ra, sau đó chỉ nhìn thoáng qua, hắn ta liền ngây ngẩn.

Trên thư chỉ có hai câu rất đơn giản: Cỏ Thiên Tâm kèm theo thư, xin dùng ngay. Kiểm phổ bảo kiểm ta mang đi.”

Trên lạc khoản hai chữ “Ninh Giản” tròn trịa đoan chính, nét bút như lưỡi câu, tựa như người viết.

Tay Mộ Dung Lâm dần dần vì kích động mà run lên, hắn ta đem túi vải mở ra, liền thấy bên trong buộc bốn, năm gốc thuốc, sắc lá xanh rờn, hắn ta quay đầu lại nhìn lá thư nhiều lần, nhin không được kinh hỉ vạn phần mà quay đầu nhìn Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy cũng không biết hắn ta đang làm cái gì, chỉ là cực an tĩnh mà ngồi trên ghế, nhắm mắt bất động.

Mộ Dung Lâm hít vài hơi, đè nén giọng đang run rẩy, xoay người chạy ra cửa, thẳng đến chỗ Kinh Thập ở: “Vàng!”

Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, trúng độc cùng giải độc cũng thế.

Có cỏ Thiên Tâm, Kinh Thập muốn rút sạch độc trên người Tô Nhạn Quy thật ra không khó, chỉ là muốn bồi bổ tổn thương trên người hắn vì trúng độc mà tạo thành, lại phải mất thêm chút sức.

Mãi cho đến cuối xuân, Tô Nhạn Quy mới miễn cưỡng có thể thấy rõ vật gần, nói chuyện với nhau cuối cùng cũng không cần đối phương cất cao giọng.

Chỉ là Ninh Giản thủy chung không xuất hiện.

Mộ Dung Lâm nhờ người đem thư dọc đường tìm kiếm, cũng nhanh chóng bị cắt mọi tung tích, dường như Ninh Giản người này hoàn toàn biến mất trên giang hồ.

Tô Nhạn Quy dần có chút ngồi không yên, chính là Kinh Thập không chịu để hắn xuống núi, hắn cũng chỉ có thể nghe lời uống thuốc, mỗi ngày để Kinh Thập châm cho mấy châm, hy vọng mình hồi phục nhanh một chút.

Nhưng mỗi lần hỏi Kinh Thập, mình đến lúc nào mới ổn, Kinh Thập luôn không nhanh không chậm mà sờ sờ mạch môn hắn, cực có lệ mà trả lời: “Sắp.”

“Thế đến tốt cùng là phải bao lâu?”

Cuối cùng có một ngày, Tô Nhạn Quy nhin không nổi, “Mắt ta hiện giờ có thể thấy, tai cũng có thể nghe, vì cái gì không thể xuống núi?”

Kinh Thập mày cũng không động: “Trên cái cây ngoài cửa kia, có bao nhiêu cái lá?”

Tô Nhạn Quy theo bản năng xoay qua, một lúc sau cảm giận quay đầu: “Ta đây là đi tìm người, cũng không phải đi tìm lá cây!”

Kinh Thập không để ý hần, đem châm thu lại, chuyển đề tài: “Y lừa người, tổn thương người, người khi ấy thiếu chút nữa đến mạng cũng dang, chẳng lẽ một chút cũng không hận y?”

Tô Nhạn Quy run rẩy, cuối cùng cười cười: “Hận a, lúc ấy chính là rất tuyệt vọng, cho nên mới nghĩ cho dù y muốn ta chết, ta phải chết cũng tốt.”

Kinh Thập nhìn hần một cái, lặng yên không nói.

“Khi mới nhận ra là y, ta đều hận không thể bóp cổ y hỏi vì cái gì muốn lừa gạt ta. Cũng không phải không nghĩ, nếu ta cứ thế chết trước mặt y, y đại khái thật sự cả đời sẽ không quên được ta.”

“Người thật sự muốn thế, ta tuyệt đối không thừa nhận ta quen người.”

“Ta đương nhiên sẽ không làm vậy. Rất vất vả y mới tới tìm ta, còn nói y thích ta... Tuy khi đó y không biết ta đã nhận ra y, ta cũng không nhìn thấy dáng vẻ y, không biết lời y là thật hay giả, chính là chỉ cần có một chút khả năng, không phải tốt sao? Ta quán y nhiều năm thế, không phải là hy vọng ta yêu y, y cũng yêu ta sao? Hiện giờ mới có thể, nếu vì giận mà vứt bỏ, chẳng phải là lỗ to?”

Tô Nhạn Quy càng nói càng hăng say, đến cuối cùng nụ cười sáng lạn trên mặt kia, khiến cho Kinh Thập không hiểu sao nổi lên một tầng gai ốc thật dày trên người.

“Tuy rằng kết quả vẫn là ta theo y chạy, đối với mỹ nhân như Ninh Giản, muốn ôm được mỹ nhân về, luôn phải ăn chút lỗ.”

Kinh Thập khước miệng co một chút, cuối cùng thở dài.

“Người có phát hiện không, vài ngày gần đây, trên núi có cái gì đó khác?”

Tô Nhạn Quy sững sốt, lập tức nói: “Người tập kích ít đi?”

Kinh Thập từ trong tay áo lấy ra lá thư đưa tới trước mặt hần: “Ninh Giản khi đưa cổ Thiên Tâm tới, còn thêm lá thư này.”

Tô Nhạn Quy vội đưa tay nhận, vừa thấy liền ngẩn cả người.

“Kinh Thập, này... Cơ bản là không có kiếm phổ bảo kiếm gì mà?”

“Chúng ta ngay từ đầu cũng không hiểu ra sao.” Kinh Thập chậm rãi nói: “Cho đến khi, bên ngoài có lời đồn, nói là có người thấy Ninh Giản từ trên núi Dịch Liên xuống, trong tay cầm một thanh trường kiếm.”

Ninh Giản mang theo bên người vẫn luôn là đoản kiếm, đoản kiếm kia cơ hồ không rời tay, Tô Nhạn Quy ở chung cùng y thời gian dài, thường thường thấy y ôm đoản kiếm ngồi ngẩn người một góc, cho nên rất rõ tầm quan trọng của đoản kiếm kia với y.

Nhưng hiện giờ Kinh Thập lại nói cho hần, Ninh Giản đổi một thanh trường kiếm?

Tô Nhạn Quy trong lòng dâng một vệt bất an: “Người là nói...”

“Mộ Dung Lâm vừa nhận được thư liên phao tin, nói kiếm phổ cùng bảo kiếm đã bị Ninh Giản mang đi.”

“Nói vậy!”

Tô Nhạn Quy trừng to mắt, ở trong phòng dạo một vòng, cuối cùng đứng ở cạnh bàn, một chưởng ụp xuống, làm Mộ Dung Lâm vừa khéo đi vào từ cửa kính hãi.

“Xảy ra chuyện gì?”

Vừa nghe thấy giọng Mộ Dung Lâm, Tô Nhạn Quy liền nhảy dựng lên, túm áo hần ta một phát rồi vung nắm tay: “Khốn kiếp!”

Mộ Dung Lâm rất là vô tội: “Này này, xảy ra chuyện gì?”

“Người cư nhiên... Người...” Tô Nhạn Quy tức đến cả nói cũng không nên lời.

Mộ Dung Lâm cầu cứu mà chuyển qua Kinh Thập, Kinh Thập chỉ thản nhiên nói: “Người để hần đánh hai cú đi, hần hiện giờ hối hận đến xanh ruột rồi.”

Theo lời anh ta, Tô Nhạn Quy từ từ buông lỏng tay, lại ngồi xuống, trong mắt có chút luống cuống.

Chỉ có Mộ Dung Lâm vẫn còn sờ không tới suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Kinh Thập.

“Những lời đồn trên giang hồ, vốn là vì y dựng lên; nói người mang đi kiếm phổ bảo kiếm, cũng có quan hệ đến y; hiện giờ y thay người dẫn mầm tai họa đi, cũng không sao.”

“Nói vậy! Mấy người các người, mới miễn cưỡng bảo vệ được ta, y một mình phải làm sao hả?”

“Người quang minh chính đại ở Tiêu Dao sơn trang, người tìm đến làm phiền đương nhiên không ít. Nhưng Ninh Giản hiện giờ ở đâu, ai cũng không biết.” Kinh Thập cũng là rằng nhợn miệng sắc, bẻ lại khiến Tô Nhạn Quy một câu cũng không nói được.

Mộ Dung Lâm cuối cùng muốn làm dịu tình hình, nói giúp Kinh Thập: “Vàng nói đúng, người là vì trúng độc không còn cách nào, Ninh Giản một mình, muốn trốn đi tiện hơn người. Huống chi đây là y tự nguyện, người giận gì chứ?”

“Đúng cái rắc, Ninh Giản tự nguyện, các người liền có thể giá họa cho y sao?” Tô Nhạn Quy cau kính, lại nhin không được đứng lên đi chuyển khắp phòng.

Kinh Thập hừ cười: “Lúc trước người buộc y đi, giờ y đi gợn gàng triệt để, không tốt sao?”

Tô Nhạn Quy bị nghẹn nói không ra lời, đứng ở đó, ngay cả người cũng cứng lại.

“Nói tới mấy ngày nay, người trên giang hồ muốn tìm y cũng sắp ầm ĩ ngất trời, vậy mà cứ nhiên không một ai tìm thấy.”

“Thế là sao?” Tô Nhạn Quy cắn răng hỏi.

Mộ Dung Lâm ở bên nhìn hai người người tiến ta lui rất là kinh hãi, lúc này nghe Tô Nhạn Quy hỏi tới, liền vội nói: “Đây không phải tin tốt sao? Ai cũng không tìm thấy y, chứng minh y còn an toàn...”

Sắc mặt Tô Nhạn Quy bởi vì lời hấn ra mà từ từ dịu lại, nhưng lời Mộ Dung Lâm còn chưa hết, Kinh Thập đã thản nhiên mở miệng: “Người nói trời đất bao la, người bất luận là trốn đâu, cũng sẽ để lại tung tích, người trước kia theo Tô Thực, còn không rõ sao? Thế nên chỉ một Ninh Giản mà có thể trốn kỹ như thế ư?”

Sắc mặt Tô Nhạn Quy lại trắng thêm, Mộ Dung Lâm ngậm miệng không dám nói tiếp nữa.

Chỉ có Kinh Thập như trước mặt không chút thay đổi nói tiếp: “Mấy ngày nay ta vẫn nghĩ chuyện này, một người nếu muốn thật sự biến mất hoàn toàn, có lẽ là hoàn toàn thay đổi hình dáng, có khi... Chính là đã chết.”

“Nói bừa!” Tô Nhạn Quy sắc mặt nhất thời biến đổi.

“Ta tất nhiên là nói bừa, người đối với Ninh Giản nói những gì, làm những gì, chỉ có chính người mới rõ ràng nhất.”

Màu máu trên mặt Tô Nhạn Quy hoàn toàn biến mất, một lát sau, tựa như con thỏ bị giẫm phải đuôi, từ trong túm lấy một cái bọc rồi chạy ra ngoài.

Kinh Thập không ngăn cản, cũng không hỏi hấn đi đâu, chỉ hơi nheo mắt, nhìn nơi Tô Nhạn Quy biến mất.

Không biết qua bao lâu, Mộ Dung Lâm mới cào tóc, cười khổ hỏi: “Người luôn nói phải thả hấn xuống núi tìm Ninh Giản, vì cái gì còn phải dọa hấn?”

“Đây là muốn hấn học nghe lời, đừng tưởng che chở người trong lòng, là có thể tùy tiện liên lụy huynh đệ.”

“Vàng, người thực đáng sợ... Người cứ nhiên nhớ câu kia của hấn lâu thế!”

“Ta cũng là có gì nói nấy. Nếu người ta thích, vừa làm bộ không quen ta, vừa đối với người ngoài nói như là muốn cho ta biết hấn không thương ta, ta cũng sẽ rất thương tâm... Mà nếu mà đến cuối, hấn còn cố ý nói cho ta biết, kì thật lúc hấn làm thế, đã biết đối tượng là ta, ta đây phải hạ độc giết hấn, hoặc là hạ độc chính mình. Huống chi, người khắp thiên hạ này đều tìm không ra Ninh Giản, y nếu không phải đã chết, có thể trốn ở chỗ nào đoạn tuyệt nhân thế chứ?”

Mộ Dung Lâm cúi đầu nghe, cuối cùng thu ý cười, không nói nữa.

;)) nào, poll xem bạn Mộ Dung Lâm là công hay thụ nào=))) Hoặc là poll xem bạn ý là Cường thụ hay Trung khuyến công, Thê nô công=))))))

19. Chương 19

~Chương thứ mười chín

~Tô Nhạn Quy hạ sơn liền hướng Vĩnh Thành mà chạy, hắn vốn là thu dọn quần áo tùy lúc chuẩn bị hạ sơn, dọc đường đi cũng không có chút bất ngờ nào, chỉ là tới Vĩnh Thành rồi, hắn mới phát hiện bản thân đối mặt với một cục diện khó xử.

Cho dù cổ Thiên Tâm của Ninh Giản là tới từ Hoàng cung, thì cũng là vì Ninh Giản từng là một Hoàng tử, y cùng Hoàng đế là huynh đệ. Nhưng Tô Nhạn Quy hắn chỉ là một người dân nhỏ nhoi, đừng nói gặp Hoàng đế, chỉ tới gần cửa Hoàng cung, cũng sẽ bị người đuổi ra xa.

Luẩn quẩn ở Vĩnh Thành vài ngày, lại thăm dò thám thính, quay lại nhà trọ, Tô Nhạn Quy nằm trên giường, thở dài thật dài. Kinh Thập nói qua trong Hoàng cung chỉ có một gốc cổ Thiên Tâm, chính là hai mươi năm trước được tiến cống, nhưng Ninh Giản lại tìm được mấy gốc cổ Thiên Tâm, như thế xem ra, hắn cũng có thể miễn cưỡng an ủi bản thân, thuốc là Ninh Giản từ trên núi Thiên Nhẫn hái xuống.

“Ngày mai trước tiên khởi hành tới núi Thiên Nhẫn nhìn coi.” Tự nhủ, Tô Nhạn Quy từ từ nhắm mắt lại.

Ngủ đến có chút mơ màng, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng gõ khẽ: “Xin hỏi là Tô công tử sao?”

Tô Nhạn Quy cả kinh, ngồi phắt dậy, rón ra rón rén đi tới cạnh cửa hỏi: “Ai?”

“Chúa Thượng của tôi cho mời.”

“Chúa Thượng nhà người là ai?”

“Thấy rồi tự sẽ biết.”

Tô Nhạn Quy chau mày, một lát cười khẩy: “Người không quen, ta không gặp.”

Người bên ngoài cư nhiên tính tình vô cùng tốt: “Gặp rồi thì sẽ quen.”

Tô Nhạn Quy nhất thời nhin không được bật cười, mở cửa, liền thấy đứng bên ngoài là một nam tử áo gấm, ngoan ngoãn dễ nhìn.

“Đi bây giờ?”

“Vâng, mời Tô công tử.”

Tô Nhạn Quy cảnh giác, do dự một chút, cuối cùng với tay đóng cửa, theo người nọ đi xuống lầu.

Bất luận thế nào, cho dù đối phương không có ý tốt, chí ít là bây giờ không định giết hắn.

Nhưng người nọ đưa hắn lên một chiếc xe ngựa thì một đường ra ngoài thành, ở cửa thành giơ ra thứ gì đó, quan binh thủ thành liền cung kính mà mở rộng cửa cho qua.

Xe ngựa càng đi càng hẻo lánh, dần dần đường tự nhiên cũng nhìn không thấy.

Tô Nhạn Quy chớp mi: “Lẽ nào Chúa thượng người chuẩn bị bắt ta giết rồi chôn xác đồng hoang?”

“Tô công tử nói đùa. Chúa thượng nếu muốn giết ai, không cần che giấu.”

Tô Nhạn Quy cái hiểu cái không, lộn lại cũng không được, chỉ nhìn xe đi một hồi, càng tiến vào một vùng đất mộ.

“Bà nội nó, này chắc là đi đêm gặp ma mà!”

Nam tử áo gấm mỉm cười, dừng xe ngựa: “Chúa thượng ở phía trước, tiểu nhân không thể lên, mời Tô công tử.”

Tô Nhạ Quy cào tóc, cúi cùng bắt chập tiến lên phía trước.

Đi thêm lên trước là một ngôi mộ tu sửa tốt, mộ kế tiếp có người, Tô Nhạ Quy mới đi qua, hắn ta liền xoay người lại.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy người nọ tầm ba mươi, dáng dấp tuấn tú, nơi chân mày có một sự cao quý khó có thể quên, góc cạnh lại tương tự Ninh Giản.

Tô Nhạ Quy trong nháy mắt chuyển qua mấy ý nghĩ trong đầu, cúi cùng quỳ gối: “Thảo dân tham kiến Hoàng thượng!”

Người nọ chính là Phụng Ninh An, lúc này thấy Tô Nhạ Quy thoáng cái đã nhận ra mình, không khỏi cười: “Đứng lên đi, vùng núi hoang dã này, không cần giữ lễ tiết.”

Tô Nhạ Quy theo lời đứng lên, lại nhin không được hiểu kì mà nhìn trộm Hoàng đế bây giờ.

“Người hình như không sợ trẫm?”

“Hoàng thượng là con trời, bách tính là con dân Ngai, nào có đứa con nào sợ cha mình chứ?”

Phụng Ninh An nở nụ cười: “Nhóc con này quả nhiên thú vị.”

Tô Nhạ Quy lúng túng tợn, Phụng Ninh An bất quá chỉ hơn hắn mười tuổi, hắn trả lời ý nịnh nọt, là muốn không đắc tội Hoàng đế, ngữ khí của Phụng Ninh An cũng mười phần là trưởng bối nói với hậu bối.

Phụng Ninh An như là nhìn thấu tâm tư hắn, cười nói: “Người là đồ đệ Ninh Giản, bậc thầy như cha, xét vai vế, trẫm cũng coi như là bậc cha chú người rồi.”

Tô Nhạ Quy càng khó hiểu, cuối cùng đánh bạo nói: “Hoàng thượng đêm hôm gọi thảo dân tới đây, cũng không phải để làm bậc cha chú thảo dân nhĩ?”

Phụng Ninh An chau mày: “Đương nhiên không phải. Trẫm chỉ là quá hiếu kì, muốn gặp người mà thôi.”

Tô Nhạ Quy càng không nói nên lời.

Phụng Ninh An quan sát hắn một hồi, mới chỉ đường vào mộ phía sau: “Người có biết mộ ai không?”

Tô Nhạ Quy lắc đầu.

“Con trai thứ ba của Tiên hoàng, huynh đệ của Trẫm, Phụng Ninh Huyền.”

Tô Nhạ Quy trong lòng chấn kinh, vô thức mà ngẩng đầu trông mắt Phụng Ninh An, hoàn toàn quên thu lại.

Phụng Ninh An thông thả nói: “Hai tháng trước, Ninh Giản đến Vĩnh thành, hướng trẫm xin thứ gì đó, nói là dùng giải độc cho người.”

Tô Nhạ Quy càng kinh ngạc, một lúc sau mới nói: “Hoàng thượng cho?”

“Trong cung không có thứ ấy.” Phụng Ninh AN nói lại càng khiến hắn ngạc nhiên, “Trẫm nói cho Ninh Giản, thuốc đã dùng hết trước khi Phụng Ninh Huyền chết.”

Tô Nhạ Quy không nói nữa, quay đầu nhìn về phía phần mộ, không nhận ra đã có chút cảm thán.

Mình mê đắm Ninh Giản, Ninh Giản lại vì Tam ca y, tình nguyện giết mình; mình nhờ cổ Thiên Tâm cứu mạng, cư nhiên Phụng Ninh Huyền lúc trước, đã dùng hết thuốc trước rồi. Hắn bắt đầu hoài nghi mình kiếp trước có phải có thù oán gì với Phụng Ninh Huyền không.

“Ninh Giản biết xong cũng không nói gì, chỉ hỏi trẫm cần một thanh trường kiếm, rồi sau đó đến đây, quỳ trước mộ ba ngày.”

“Vì cái gì?” Tô Nhạ Quy lại thêm kinh ngạc.

Phượng Ninh An cười cười: “Ai biết chứ? Ninh Giản từ nhỏ ở trong cung thời gian không nhiều, với ai cũng không thân cận, duy độc với Tam ca y là đặc biệt tôn kính, này chính là lần đầu tiên, vì người khác mà đến xin giúp đỡ, chính vì thế, trăm mới muốn gặp người một lần. Đại khái, người cũng muốn gặp Tam ca Ninh Giản một lần nhỉ?”

Lời hắn nói có chút châm chọc, Tô Nhạn Quy cũng không rảnh nghĩ nhiều, trong đầu chỉ không ngừng lặp lại lời Phượng Ninh An nói.

Quỳ trước mộ ba ngày... Quỳ ba ngày? Vì cái gì?

“Trăm khi đó hỏi Ninh Giản, sau này muốn đi đâu, y nói trước lên núi Thiên Nhẫn hái thuốc, rồi quay về núi Dịch Liên tìm cữu cữu y.” Không biết bao lâu, Phượng Ninh An mới nói: “Người nếu muốn tìm y, không ngại thì lần lượt đi xem sao.”

Tô Nhạn Quy run rẩy thật lâu, mới phản ứng, quay đầu nhìn lại, lại phát hiện Phượng Ninh An đã thông thả đi rất xa.

“Trăm quốc sự bận rộn, ban ngày không cách nào dứt ra, không thể làm gì khác hơn là để người chịu khổ buổi tối tới đây. Nơi này có người trông coi, hừng đông thì đi trước đi.”

Tô Nhạn Quy đứng đó, cũng không biết đáp lại làm sao.

“Nếu thấy Ninh Giản, nói với y, Thanh Minh sang năm, nhớ tới viếng mộ Tam ca y.”

Câu cuối cùng nghe không ra tâm tình, chỉ là tiếng vọng, nổi cô đơn nhàn nhạt lẫn vào đêm.

Mộ núi hoang dã, chôn con cháu Hoàng thất. Vì con người này, mình quen Ninh Giản; vì con người này, mình yêu Ninh Giản; cũng vì con người này, mình cầu mà không được, vì người đó, mình gần như đền cả mạng.

Bọn họ không hề quên biết, chưa hề gặp gỡ, đến giờ đối diện trước mộ, âm dương xa cách.

Tô Nhạn Quy đứng yên thật lâu, cuối cùng quỳ hướng nơi chân trời bỗng bình sáng trắng, thành kính mà dập đầu lạy ba cái.

Tới núi Thiên Nhẫn, dần dần, tin tức của Ninh Giản càng giảm, thỉnh thoảng nghe được thì, cũng chỉ là có một thanh niên dung mạo tuấn tú từng đi qua nơi đó, hoặc là có sơn tặc muốn cướp bóc thù bị cao thủ đánh đuổi vân vân.

Nhưng khi Tô Nhạn Quy đứng ở trên núi Thiên Nhẫn, nhìn vách núi vạn trượng lởm chởm quái thạch bên dưới, vách núi chót vót, nghĩ Ninh Giản hái xuống cỏ Thiên Tâm từ nơi như vậy cho mình giải độc, trong chút mừng thầm, lại nhịn không được thấy sợ.

Thiên Kiếm Môn núi Dịch Liên chính là kiếm phái cực nổi danh phía Nam, cùng núi Thiên Nhẫn một ở Tây, một ở Nam, cách xa ngàn dặm, chờ Tô Nhạn Quy đến được chân núi Dịch Liên thì, đã là ngày hè nắng chói chang.

Tình hình tìm kiếm Ninh Giản trên giang hồ cũng đã qua, ai cũng không tìm được manh mối, mà người còn lại chưa hề bỏ ý định, cũng rất an phận. Đương nhiên cũng có kẻ không tin lời đồn tìm đến Tô Nhạn Quy gây phiền, thế nhưng Tô Nhạn Quy đã là cùng đường bí lối, một đồng cũng không tìm thấy, chứ đừng nói là tuyệt thế bảo kiếm.

Dọc theo đường núi, bò lên đỉnh thì vừa vặn chính ngọ, Tô Nhạn Quy mồ hôi nhễ nhại quần áo tả tơi đứng đó thở dốc, một lát sau mới cảm thấy có người đi tới.

Hắn còn chưa mở miệng, đối phương đã vung tay nói: “Chớ tới tên khát cái, xuống đi, đây không phải chỗ người đến.”

Tô Nhạn Quy trên mặt cứng đờ, một hồi mới giương khuôn mặt tươi cười: “Vị sư huynh này, tiểu đệ là tới cầu kiến Chương môn.”

Qua đuôi hần chính là một thanh niên trên dưới hai mươi, cũng không lớn hơn hần là bao, nghe hần nói thế, nhất thời đỏ mặt, một lát mới quát tháo: “Người là ai? Chương môn là người người tùy tiện có thể gặp sao?”

Tô Nhạ Quy do dự một lúc, vẫn cười nói: “Kì thực ta là đến tìm Ninh Giản, chỉ là y đại khái không ở đây...”

“Tiểu sư thúc?” Thanh niên kia sững sốt một chút.

Tô Nhạ Quy lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ một tiếng sư huynh kia cũng không coi là thiệt.

“Đúng, phiên sư huynh thông báo hộ.”

“Tiểu sư thúc đã hạ sơn rồi.”

“Cho nên tiểu đệ múôn cầu kiến Chương môn.” Tô Nhạ Quy không khỏi cẩn rằng.

“Người đến tột cùng là ai?” Thanh niên kia cũng có chút không nhin được.

Tô Nhạ Quy thăm than một tiếng, cuối cùng nói: “Tiểu đệ Tô Nhạ Quy, về lý, hần xem như là đồ đệ Ninh Giản.”

Thanh niên kia mặt hoài nghi nhìn hần, cuối cùng bỏ lại một câu “Chờ chút”, liền xoay người đi.

Tô Nhạ Quy hết cách, chỉ có thể chờ. May là không quá lâu, thanh niên kia chạy lại: “Chương môn cho mời.”

Môn chủ Thiên Kiếm Môn Đương Ngự Lễ là một ông già năm, sáu mươi, thoát trông tinh thần tốt, ánh mắt lợi hại, đứng ở đó, cả người tìm không ra một điểm sơ hở.

Tô Nhạ Quy đi vào thì, trong phòng không có ai, hần do dự một chút, hơi khom người: “Tô Nhạ Quy ra mắt Đương tiền bối.”

Đương Ngự Lễ xoay người nhìn hần, một lát mới hừ cười: “Tiểu tử thôi, luận vai vế, người phải gọi một tiếng sư tổ.”

Tô Nhạ Quy lặng yên.

“Mà thôi, Ninh Giản cũng chưa từng nói nó thu đồ đệ, tiểu tử như người hạ bàn bất ổn, bước chân loạng choạng, ra ngoài nói là người Thiên Kiếm môn ta, còn đầu mặt mũi ta chứ.”

Tô Nhạ Quy càng nghe mặt càng đen, một lát sau mới cẩn cẩn thận thận hỏi: “Đương tiền bối, ngài biết Ninh Giản ở chỗ nào không?”

“Không biết.”

“Y khi về đây, không nói cái gì sao?”

Đương Ngự Lễ liếc hần: “Đứa bé này không thích nói, về là trốn ra sau núi, mấy ngày sau thì đi.”

Tô Nhạ Quy trong lòng chùng xuống, suy nghĩ một chút, lại nói: “Như vậy, ta có thể đến hậu sơn xem không?”

Đương Ngự Lễ nhìn hần, cuối cùng gọi thanh niên truyền lời lúc trước: “Người dẫn hần ra hậu sơn xem đi.”

Thanh niên đáp lại, vẻ mặt hiêu kì dẫn Tô Nhạ Quy ra ngoài.

“Người thực sự là đồ đệ của tiểu sư thúc?”

Tô Nhạ Quy đang nghĩ đến nhập thần, nghe thanh niên kia hỏi như thế, cuống quýt lắc đầu: “Cũng không phải, chỉ là theo y học chút công phu phòng thân mà thôi.”

Thanh niên nở nụ cười: “Ta đã nói mà, tiểu sư thúc sao có thể thu đồ đệ chứ.”

Tô Nhạ Quy vẫn không muốn gọi Ninh Giản sư phụ, giờ nghe người khác nói thế, ngược lại có chút giận: “Vì cái gì không thể?”

Thanh niên ngẩn người, nói: “Tiểu sư thúc ở trên núi căn bản không để ý ai, cho nên rất khó tưởng tượng y làm sao dạy dỗ đồ đệ.”

“Không để ý ai?”

“Đúng rồi, sư phụ ta cũng nói, tiểu sư thúc từ nhỏ đã vậy, hàng năm luôn có mấy tháng sẽ hạ sơn, khi về, cũng chỉ một mình trốn ở hậu sơn luyện kiếm, cũng lơ đi phản ứng của người khác. Sư phụ ta cùng các sư thúc bá khác đều nói y là trời sinh coi thường người khác, không thân cận với y.”

Tô Nhạ Quy nghe được có chút khó chịu.

Ninh Giản không đáp lại người khác, hẳn hoàn toàn có thể tưởng tượng, chỉ là nói Ninh Giản coi thường người khác, này cũng thực quá oan uổng.

“A, xin lỗi, lời vừa rồi người coi như không nghe nhé... Tới hậu sơn rồi...” Thanh niên kia tựa hồ cũng tự biết lỡ lời, vội vàng nói lảng.

Tô Nhạ Quy cười cười, cũng không muốn nói với gã nữa.

Hậu sơn là một một khoảng đất bằng không lớn lắm, bên cạnh vách núi vươn cao một khối đá to, Tô Nhạ Quy đến gần thì, liền thấy trên tảng đá chỉ chít vết kiếm, có sâu có cạn, như đã qua nhiều mưa gió.

“Này đều là tiểu sư thúc lưu lại, Chưởng môn có lần còn nói đùa, tiểu sư thúc không ở đây, cũng chỉ có tảng đá này có thể khiến ông nhìn vật thấy người.”

Người nọ sau đó còn nói cái gì, Tô Nhạ Quy không lưu tâm nghe, chỉ vô thức mà đưa tay ve vuốt vết kiếm trên đá, từ từ nhắm mắt, dường như có thể thấy vẻ mặt chăm chú của người kia đứng đó luyện kiếm, một quét một đâm, nghiêm túc đến động lòng.

Mở mắt ra thì, trước mắt mơ hồ. Hẳn vốn tưởng chỉ cần tới núi Dịch Liên, gặp Đường Ngự Lễ, là có thể hỏi tin của Ninh Giản, nhưng ngoại trừ vết kiếm trên tảng đá này, căn bản không có thu hoạch được bất kì cái gì.

Ở đây không có linh dược gì, cũng không có cỏ Thiên Tâm, vậy Ninh Giản trở về làm gì?

Nghĩ thế, Tô Nhạ Quy quay ngoắt người chạy, thanh niên kia đuổi phía sau, cho đến khi hắn ào vào phòng Đường Ngự Lễ, cuối cùng mới ngừng lại.

“Ninh Giản vì cái gì trở về?”

Đường Ngự Lễ trên tay cầm chén trà, thấy hắn ào tới, cũng không giận, chỉ từ từ buông cái chén: “Đương nhiên là đã lâu không về, đặc biệt đến gặp cữu cữu là ta.”

“Đã thế, y sao không nói với ông cái gì?” Tô Nhạ Quy trong lời có chút gây sự.

Đường Ngự Lễ nở nụ cười: “Có, nó nói ta thay nó đến Tiêu Dao sơn trang gửi gì đó, còn nói, đừng cho ai tìm được ngọn nguồn.”

Gửi cái gì, Tô Nhạ Quy đương nhiên biết, chỉ là hắn còn chưa bỏ ý định: “Còn gì nữa?”

“Còn có, nó nói nó muốn làm một chuyện, sẽ liên lụy đến Thiên Kiếm môn, bảo ta chuẩn bị sẵn sàng.” Đường Ngự Lễ thở dài, “Nếu biết là phiền phức, đừng làm là được rồi, đứa bé này, luôn tùy hứng như thế.”

“Y mới không tùy hứng!” Tô Nhạ Quy bật lên phản bác.

Đường Ngự Lễ nhìn hắn như nhìn cái gì cực thú vị, lại không nói lời nào.

Tô Nhạ Quy trên mặt nóng lên, một lát cúi đầu, buồn bực nói: “Nếu Đường tiên bối không biết Ninh Giản đi đâu, vậy vẫn bối cáo từ.”

Đường Ngự Lễ cũng không giữ hắn, chỉ nhìn hắn nổi giận đùng đùng ra cửa, mới buồn bã nói: “Nó còn nói, nó đại khái sẽ không trở về nữa.”

Bóng dáng Tô Nhạ Quy ngoài cửa rõ ràng cứng đờ, vẻ mặt kinh hoảng quay đầu, Đường Ngự Lễ cũng đã xoay người, không hề nhìn hắn.

Lời Kinh Thập lại quanh quẩn bên tai, Tô Nhạ Quy hạ sơn, bước chân có chút lảo đảo, nhưng hấn cũng không dám dừng lại.

... Một người nếu thực sự muốn biến mất, hoặc thay đổi triệt để hình dạng, hoặc.... đã chết.

Là nguyên nhân gì không quay lại?

Người kia, ở trước mộ Tam ca y qùy ba ngày liền, nhờ cữu cữu gửi cỗ Thiên Tâm cùng thư, cầm một thanh trường kiếm từ Hoàng cung ra đi, lại mang phiền phức nơi mình đi mất, sau đó biến mất.

Cứ nghĩ thế, Tô Nhạ Quy lại chịu không nổi sinh ra một nỗi ưu tư gần như là thù hận.

Chỉ là kể cả có là thù hận, lo nghĩ lại càng thêm khẩn trương, khiến hấn nửa đêm cuộn mình nơi miếu đồ nát rùng núi cũng không cách nào yên giấc.

Hấn không biết Ninh Giản ra sao, không biết Ninh Giản muốn làm gì, cũng không biết phải chạy tới đâu, mới có thể tìm được Ninh Giản.

@@ềừ, bợn Quy ra mắt cả hai bên nội ngoại bạn Giản=))) gớm chữa=)))))) *hú* bợn Giản bợn nơi mô=))))))

20. Chương 20

~Chương thứ hai mươi

~Mù quáng một đường đi tìm, chờ khi Tô Nhạ Quy phục hồi lại tinh thần thì, đã vào phạm vi Diệp thành, tháng sáu cũng đã qua.

Còn có bốn ngày, là đến “sinh thần” hấn.

Mùng bốn tháng bảy nhiều năm trước, Tô Thực lánh nạn đến Diệp thành, ở bên suối Hoa trấn Nguyệt Nha nhặt được hấn bị cha mẹ vứt bỏ, cho hấn tên, luôn cả ngày này, khắc dưới ván giường, khi hấn mười hai tuổi thì, thay đổi cuộc sống hấn.

Ninh Giản mừng bốn tháng bảy mỗi năm, sẽ mang theo hấn, đến chờ ở nơi ông chuẩn bị, kể cả manh mối kho báu.

Thế nhưng năm nay đã không còn manh mối như thế.

Tô Nhạ Quy mang theo tâm tình gần như là tuyệt vọng, về tới trấn Nguyệt Nha.

Gian nhà của Tô Nhạ Quy vẫn còn, từ một năm trước bị Tàn Nguyệt Sơ phóng hỏa đốt, vẫn hoang phế ở đó. Tô Nhạ Quy đẩy cửa vào thì, dường như còn có thể thấy khói nồng cùng tro tàn vụn cháy lưu lại.

Trong phòng đã sớm cháy sạch sẽ, hấn dạo qua một vòng, mới xoay người đi tìm các bằng hữu trước đây, mượn các thứ, cẩn thận quét tước.

Quét tước xong, hấn lại tìm cái bàn cũ nát, sửa ở trong phòng, cho đến nửa đêm, hấn mới dừng tay, bò lên nóc nhà.

Từ nóc nhà nhìn ra ngoài, là đất chết liên tục hơn mười dặm ngoài trấn Nguyệt Nha. Cho dù trấn Nguyệt Nha phụ thuộc Diệp thành, lúc này, người trong Diệp thành cơ bản cũng sẽ không đến trấn nhỏ này.

Thế nhưng hàng năm Ninh Giản đều sẽ tới Diệp thành trước, sau đó cưỡi ngựa, đi qua đất đai nóng bức mà hoang vu trở lại trấn Nguyệt Nha.

Tô Nhạ Quy không có cách nào, hấn chỉ có thể chờ ở chỗ này, vọng tưởng trước mùng bốn tháng bảy, người kia sẽ như xưa, dắt ngựa đi qua miếu thờ cửa trấn.

Hắn đem hoa đăng được giữ gìn kỹ lưỡng ở trong hầm, cẩn thận chỉnh trang, mỗi đêm đều treo trên cửa, trên đèn đôi bướm nô trắng, ánh sáng lung linh một màu, người kia đã từng nhìn nó cười.

Nhưng mà một đêm rồi lại một đêm, hắn thủy chung không đợi được người.

Hừng đông mừng năm tháng bảy ngày đó, Tô Nhạn Quy ngồi trên nóc nhà khóc.

Khóc gào một hồi, hắn mang theo đèn, ve vuốt dọc theo những con đường cùng Ninh Giản đi qua, nơi gặp lần đầu, đại thụ cửa trấn, đường cái duy nhất trấn trên, người qua lại trên đường, cùng hắn thoáng qua thì, hắn lại sinh ra suy tưởng về lúc bé.

Biết đâu một ai đó thoáng gặp qua hắn, là cha mẹ hắn.

Hay là... Tiếp theo đang tới, là Ninh Giản.

Đường càng đi càng xa, ra đến rừng cây khô phía Tây trấn.

Tô Nhạn Quy trong lòng khê động, bước chân nhanh hơn, mồ gờ nổi trên vách đá, cổ sức nhún xuống.

Cơ quan không bị phá hỏng, bên trong cánh cửa là một khoảng tối đen, Tô Nhạn Quy hít một hơi, thấp sáng hoa đăng trong tay, bước nhanh vào.

Trong núi rất an tĩnh, cũng không vì kho báu bị đào mà mất đi vẻ tự nhiên.

Tô Nhạn Quy tìm đường cũ vào, biết rõ cơ quan, tự nhiên sẽ không bị nhốt trên đường.

Đường dài vắng vẻ, cho dù hắn đi nhanh, chờ tới sơn động, có đầm nước thì, nên nơi hoa đăng cũng đã tắt, hắn cũng vừa đói vừa mệt, chẳng biết bên ngoài đã bao ngày đêm.

May mà cá trong đầm nước cũng không chạy mất, ăn xong nghỉ một chút, hắn mới hơi tỉnh táo lại, bắt đầu nghĩ về hành vi ngu ngốc cùng buồn cười của mình.

Hắn hoàn toàn không biết vì cái gì mình muốn vào đây, chỉ là khi ấy sinh ra một suy nghĩ ngông cuồng, khiến hắn nghĩ Ninh Giản hình như thực sự ở đây.

Nhưng mà một đường đi tới, vẫn như trước chưa từng thấy ai, lại đã tới điểm cuối.

Tô Nhạn Quy ngồi đó, từ từ ôm lấy đầu mình.

... Ta từ khi còn bé a, liền toàn tâm toàn ý muốn một gia đình. Có một căn nhà nho nhỏ, không lo ăn mặc, cưới một người vợ, nuôi một đứa con, để cha ta hưởng phúc, thật hay.

... Tuy rằng hiện tại không có vợ càng không có con, cha ta cũng đã mất sớm, nhưng hai chúng ta ở cùng một chỗ, cũng không khác lắm.

Khi đó nói, đều là thật lòng, thế nhưng người kia không hưởng ứng.

Cho đến tận giờ cũng không hưởng ứng.

“Người nói không sai a... Ninh Giản...” Đường như không cam lòng, hắn cúi đầu hỏi ra miệng.

Tiếng nói quanh quẩn trong sơn động, tuy rằng rất nhỏ, nhưng duy trì thật lâu.

Có cá trong nước nhảy lên lại rơi xuống, bọt nước khe khẽ bắn tung, lại phát ra một tiếng vang nhỏ.

Tô Nhạn Quy chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía đầm nước.

Một lát sau, hắn cuối cùng hít một hơi, đi tới bên đầm, lấy tay lau mặt, cắn răng nhảy xuống.

Suy cho cùng là bị thương mới khỏi, liên tục mấy tháng một đường bôn ba, màn trời chiếu đất, lại thêm bất an trong lòng, thủy chung không nghỉ ngơi tử tế, khi lặn xuống sâu thì, thể lực Tô Nhạn Quy có chút chống đỡ không nổi, chỉ là mù quáng mà muốn bơi lên trước, nhìn điểm sáng xa xa, ý thức cũng dần dần có chút không rõ ràng.

Dưới nước sóng ngầm càng hung hiểm, kéo người di động trong nước, dù cho hắn có am hiểu kỹ thuật bơi, cuối cùng cũng bị vướng phải, không sức thoát thân.

Ninh Giản, Ninh Giản...

Ánh sáng trước mắt dường như gần lại, trong luồng sáng dường như có bóng người lay động, Tô Nhạn Quy khôi phục nửa phần tỉnh táo, lại ra sức vùng lên.

Càng tiến lên, bóng đen lác lác trong ánh sáng càng thêm rõ ràng, Tô Nhạn Quy cũng phấn chấn, cố sức cản răng, liều mạng bơi lên trước.

Cuối cùng gấp gáp xông lên, người quẫy lên từ trong nước, gió đập vào mặt, khiến có cảm giác khôi phục sự thoải mái.

Tô Nhạn Quy cố sức chớp chớp mắt, mở ra thì, lại giật mình đứng yên không dám động.

Cách mấy bước, Ninh Giản một thân bạch y, nhìn hẩn không rời mắt, trên mặt hoang mang, tay phải cầm kiếm như dừng ở giữa không trung, dường như đang luyện kiếm thì bị kinh động, nhất thời đã quên buông xuống.

Tô Nhạn Quy đối mắt y, cũng không dám chớp mắt nữa, sợ khi chớp mắt xong, người trước mắt sẽ biến mất.

Qua không biết bao lâu, trong sơn động vang lên cực rõ ràng keng một tiếng, đoản kiếm trong tay Ninh Giản leng keng rơi trên đất, phá vỡ lặng yên của hai người.

“Ninh Giản!” Tô Nhạn Quy kêu một tiếng, trong giọng nói có ghen ngào cùng tủi thân không thể che giấu, tựa như đứa trẻ hoảng sợ.

Ninh Giản lui từng bước, từ từ trừng mắt nhìn.

Tô Nhạn Quy đứng phắt lên, ngã trên bờ, liền nghiêng ngả lão đảo vọt qua, ôm cổ Ninh Giản.

Tay Ninh Giản còn đang ở trong không trung, một hồi lâu mới từ từ buông, đầu ngón tay chạm Tô Nhạn Quy một chút, lập tức lại như phải bỏng mà rút tay về.

Tô Nhạn Quy nhanh chóng đưa tay bắt được đầu ngón tay hơi lạnh kia, rồi sau đó nhếch môi, bật cười ha hả, nước mắt ngay sau đó từng giọt từng giọt rơi xuống.

Đầu Ninh Giản hơi lệch một chút, vẻ mặt nghi hoặc, dường như hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào.

“Ninh Giản.” Tô Nhạn Quy lại gọi một tiếng, lật tay xoa xoa mặt, cười đến càng sáng lạn, “Ninh Giản.”

“Tô... Nhạn Quy.” Qua thật lâu, Ninh Giản mới gian nan sắp xếp ba chữ.

Tô Nhạn Quy cười nhìn y, rồi sau đó như nhịn không được, ghé qua nhẹ hôn lên trán y.

“Ta tìm người rất lâu.”

Rồi sau đó lại khẽ chóp mũi chạm chóp mũi, Ninh Giản theo bản năng mà khép mắt lại.

“Khắp nơi đều không tìm thấy người, sao cũng không tìm thấy... Ta sắp bị người dọa chết!”

Tiếng cuối cùng mang theo lên án, Tô Nhạn Quy dùng sức cắn lên môi Ninh Giản.

Vừa hôn lưu luyến triền miên, bắt đầu như chính là muốn đem đối phương gặm cắn nuốt vào, chỉ khi có được hưởng ứng rất nhỏ, Tô Nhạn Quy liền thả lỏng động tác, trúc trắc mà hăng hái chầm ngòi đầu lưỡi Ninh Giản.

Cho đến khi sắp hít thở không thông, Ninh Giản mới nhẹ tránh, trên mặt nhuốm đỏ, lại trợn trừng nhìn Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy cũng nhìn y, cuối cùng run giọng cười mắng: “Đồ ngốc người, sao lại trốn tới chỗ này! Còn nói với cữu cữu người cái gì mà không trở về...”

Ninh Giản cắt ngang lời hẩn, mở miệng giải thích lại có vẻ bình thản mà chân thật: “Nếu người trên giang hồ biết ta đoạt đi bảo kiếm cùng kiếm phổ, sẽ không làm khó dễ người nữa. Bọn họ tìm không thấy ta, liền không còn cách nào xác định ta có phải lừa gạt không, cho nên đành trốn đi.”

“Đồ ngốc người, vì cái gì phải trốn một mình? Vì cái gì không quay về tìm ta?” Tô Nhạn Quy lại mắng một tiếng, nắm lấy tay Ninh Giản càng chặt.

Ninh Giản chính là nhìn hắn, tựa hồ vô cùng nghi hoặc, cuối cùng hỏi rất chậm: “Vì cái gì phải tìm người?”

Tô Nhạn Quy nhất thời giật mình.

Ninh Giản hạ mắt, thấp giọng nói: “Người nói người không yêu ta.”

Cũng không phải lên án, chính là gần như hờ hững thuật lại, Tô Nhạn Quy cũng đau xót trong lòng, sau hồi hận đến nói không ra lời, đang muốn cãi lại, lại nghe Ninh Giản tiếp tục nói:

“Tuy rằng một mình rất khổ sở, nhưng nếu ngay từ đầu đã là một mình, nếu ngay từ đầu đã biết là một mình, sẽ không còn khổ sở nữa đúng không?”

Trong giọng y mang theo trống rỗng đơn độc, dường như cố gắng biểu đạt cái gì.

“Nếu lựa chọn một trong số rất nhiều lựa chọn, ngay từ đầu đã biết phải gánh lấy hậu quả gì, thì để không cho bản thân nói ra “hối tiếc”, sẽ không ngừng mà nói với mình, kết quả như vậy cũng không tồi. Hiện giờ mất người tốt rồi, tai cũng có thể nghe, người trên giang hồ sẽ không truy đuổi người nữa, người không yêu ta thì sẽ không vì ta mà giận dữ thương tâm, kết quả như thế, kỳ thực rất... Rất tốt.”

“Không tốt chút nào!” Tô Nhạn Quy nổi giận, hắn hoàn toàn nghe không hiểu người này đang nói cái gì.

Cái gì hối tiếc không hối tiếc, cái gì có được hay không... Cơ thể hắn còn chưa có chăm tốt, vì tìm y từ Nam chí Bắc chạy khắp nơi, mỗi ngày ăn không ngon ngủ không yên, vừa đau lòng vừa hồi hận, căn bản là khổ mình, mà người này còn nói thế là rất tốt?

Ninh Giản mắt vẫn tràn đầy mù mờ nhìn hắn như trước, dường như hoàn toàn không rõ hắn giận cái gì.

“Người nói chỗ này là chỗ sống tốt, đoạn tuyệt nhân thế, cho nên ta đã tới đây.”

Điều kiện tiên quyết khi nói lời này, là muốn ta với người ở bên nhau mà! Tô Nhạn Quy căm giận nghĩ.

“Hay là, ta lừa người một lần, người phải giết ta mới có thể hết giận?” Ngữ khí Ninh Giản cứ nhiên bình thản như trước.

Người đâu chỉ gạt ta một lần?

Tô Nhạn Quy càng lúc càng giận, cơ hồ muốn đem ngón tay Ninh Giản bóp nát.

Ninh Giản ăn đau đến chau mày, nhưng không giãy giụa: “Vậy cũng đúng. Dù sao Tam ca đã chết, độc của người đã giải, ta cũng không có việc gì cần hoàn thành.”

“Tam ca người... Tam ca người...” Tô Nhạn Quy cắn răng đọc hai lượt, cuối cùng chỉ ghen được một câu, “Người vì cái gì ở trước mộ hắn quỳ ba ngày?”

“Ta đi tìm Phượng Ninh An xin cổ Thiên Tâm, chính là y nói lúc trước vì kéo dài mạng sống Tam ca, đã dùng hết. Ta lúc ấy trầm nghĩ, nếu Tam ca dùng vô ích thì tốt rồi... Như thế không tệ.”

Tô Nhạn Quy nghe y nói, dần dần cảm thấy có chút không hợp lý, tức giận tan dần, hắn nhìn Ninh Giản: “Ý người là, lúc ấy người tình nguyện dùng cổ Thiên Tâm cứu ta, mà không phải cho Tam ca người kéo dài mạng sống, cho nên cảm thấy xấu hổ với hắn, phải đi quỳ trước hắn ba ngày?”

Ninh Giản lặng yên một hồi, hơi hơi gật đầu.

Tô Nhạn Quy ngay sau đó hỏi: “Người nói để ta giết người cũng được?”

Ninh Giản lại gật gật đầu.

“Bởi vì ngoại trừ Tam ca người, ngoại trừ ta, sẽ không có người đáng để người lưu luyến?”

Vẫn là gật đầu.

“Người tới nơi này, là bởi vì lời ta nói?”

Gật đầu.

“Một mình rất khổ sở?”

Ninh Giản do dự một chút, cuối cùng lắc lắc đầu.

Tô Nhạ Quy nôn nóng liếm liếm môi: “Người là vì để bản thân không cần hối hận, cho nên nói một mình sẽ không khổ sở... Vậy là nói, kì thật vẫn khổ sở, đúng không?”

Ninh Giản hạ mắt: “Không quá khổ sở, ngay từ đầu đã biết là một mình, cho nên không quá khổ sở.”

Tô Nhạ Quy đột nhiên từ bỏ dằng dai vấn đề này, hỏi ngược lại:

“Người thích ta sao?”

Ninh Giản gật gật đầu, sự thẳng thắn mau lẹ này khiến Tô Nhạ Quy thiếu chút nữa phản ứng không kịp.

“Người không phải đã biết rồi sao?” Ninh Giản nhìn hắn, cuối cùng khá chần chờ hỏi một câu.

Tô Nhạ Quy lúc này mới nhớ bản thân làm bộ không nhận ra y, đã từng ép hỏi y có thích mình không.

Thế là hắn hít vào một hơi: “Người yêu ta không?”

“Không phải như nhau sao?”

Tô Nhạ Quy tâm can hơi ru rẩy một chút, cuối cùng lui từng bước, ha ha cười một tiếng, sau đó thì cười như điên.

Ninh Giản đứng đó, không có tiến lên, chỉ là rất bị động nhìn hắn, vẻ mặt khó xử.

Tô Nhạ Quy có chút cam chịu số phận.

Tựa như khi đó nói với Kinh Thập, Ninh Giản của hắn là một mỹ nhân, muốn ôm được mỹ nhân về, luôn phải chịu thiệt.

Người này chính là gốc như thế, hắn còn có thể làm sao đây? Người ngay cả thổ lộ cũng không biết biểu đạt, hắn còn có thể làm gì y đây?

Một mình cái gì, hối hay không hối cái gì, có nói dối hay không, đơn giản mà nói, chính là...

Ta yêu người, nhưng người không yêu ta. Nhưng chỉ cần ánh mắt người ổn, tai người tốt, không bị người đuổi giết, sẽ không đau lòng, thế là tốt rồi. Tuy ta sẽ rất khổ sở, nhưng chỉ cần người ổn, ta tuyệt đối không hối hận, còn có thể nói với mình, này sớm đã biết, như vậy cũng đáng, cho nên một chút cũng không khổ sở.

Nhưng người này không biết biểu đạt.

Làm sai, y không biết vấn đề; yêu thương, không biết gắng sức thực hiện; rõ ràng cô đơn trợ trợ, cũng không biết phải nói ra như thế nào, cho nên y vẫn cứ một mình.

Ở trong cung như thế, ở núi Dịch Liên như vậy, cùng mình ở chung bao năm, chính là bây giờ, vẫn như trước.

Nhưng mà, y kì thực đều rất cố gắng.

Vì Tam ca, y từ bỏ hết thấy, cực kiên nhẫn mà giữ lấy một tiểu quỷ không liên quan gì tám năm; vì mình, y một đường tìm tới Tiêu Dao sơn trang, bảo vệ hắn, che chở hắn, cho dù khổ sở, cũng chưa từng từ bỏ.

Ngược lại bản thân ngu xuẩn tự cho là đúng, làm tổn thương người thật sâu, mà y vẫn trăm cay nghìn đắng tìm thuốc cho mình, thậm chí dẫn dụ sự truy sát, một mình trốn đi.

Nhưng khi gặp lại, y như trước không hề biết biểu đạt, lại thực sự giải bày tâm tình chân thật.

“Thực xin lỗi.” Tô Nhạ Quy thấy người đang khó xử trước mặt, cuối cùng cười vươn tay ôm y.

Ninh Giản khó hiểu trừng mắt nhìn.

“Ta sao có thể không yêu người chứ.”

Cơ thể Ninh Giản cứng đờ.

Tô Nhạn Quy cúi đầu hôn y một chút, nhấn từng chữ: “Khi mười hai tuổi, ngươi là sư phụ ta, đến năm mười lăm, ta liền nói với mình, không người nào quan trọng hơn Ninh Giản. Ta sao có thể không yêu ngươi? Tuy rằng ta luôn theo đuổi ngươi có chút chịu thiệt, nhưng chính là ngươi yêu ta nhiều hơn một chút thì tốt rồi.” Câu cuối cùng, trong ngữ điệu đã có vài phần vô lại.

Ninh Giản cũng rất thành thật mà gật gật đầu.

Tô Nhạn Quy nhin không được mà phì cười một tiếng, ôm lấy Ninh Giản không thêm nói nữa.

Không biết qua bao lâu, một cơn gió núi thổi qua, Tô Nhạn Quy mới run run một tẹo, vẻ mặt đau khổ nói: “Ôi chao, quên mất trên người ta vẫn ướt.”

“Không sao.”

“Không được, mặc quần áo ướt sẽ sinh bệnh.” Tô Nhạn Quy khá cương quyết, lại bắt đầu ba chân bốn cẳng cởi quần áo Ninh Giản, tay đụng tới hông Ninh Giản, nhin không được khe véo một cái.

Nhưng Ninh Giản bất ngờ lại chủ động, chỉ thấy y nhanh chóng lột quần áo mình, rồi sau đó bắt đầu cởi trên người Tô Nhạn Quy.

Tô Nhạn Quy nhin y trần trụi lắc trước mắt mình, bất giác có chút hoa mắt.

Mà bên kia Ninh Giản đã đem quần áo hai người cởi tệt, chỉ đứng đó, có chút mù mờ nhìn hấn.

“Ninh... Ninh, Ninh Giản...” Tô Nhạn Quy giọng run nhẹ vì kích động.

Ninh Giản tiến lên từng bước, Tô Nhạn Quy theo bản năng lùi từng bước, nhưng cảnh đẹp trước mắt thật sự rất mê người, thân thể hấn dần sinh ra phản ứng.

Tranh đấu một hồi, hấn cuối cùng không chịu nổi hấp dẫn, lại tiến lên từng bước: “Ninh, Ninh Giản.”

“Ừ?” Người trước mắt thực dụ ngoạn, hoàn toàn không còn vẻ sẽ tùy tiện rút kiếm dọa người như trước, thoát trông quả thực là một chú cừu đợi bị làm thịt.

Tô Nhạn Quy đánh bạo tiến lên, xoa khe vai Ninh Giản, từ từ dựa sát, ở trên chóp mũi y chạm một chút.

Ninh Giản không có kháng cự.

Tô Nhạn Quy dực vọng trong lòng đã sắp không thể đè nén, tay nắm lấy vai Ninh Giản lực cũng lớn hơn, cực cẩn thận ở trên môi y hôn một chút, rồi sau đó lại cúi đầu, ở trên cái cổ nhai nhui của y cắn một miếng.

“Đây là muốn... Giao hoan?” Hai chữ cuối cùng chần chờ một chút, trong lời Ninh Giản lại đủ khiến máu trong người Tô Nhạn Quy đồng thời dồn về một chỗ.

“Ninh, Ninh, Ninh...”

“Có thể, nhưng ta không hiểu lắm, ngươi thì sao?”

Người đối diện cư nhiên vẻ mặt còn rất nghiêm túc nói như thế, Tô Nhạn Quy thực sự nhin không được, như ra sức mà cắn trên xương quai xanh Ninh Giản, rồi từ từ ngời xồm xuống hôn thứ nổi lên trước ngực y.

Ninh Giản khe hít một hơi, cơ thể vận vận.

Tô Nhạn Quy lập tức vòng lấy eo y, đem y dán vào vách động, rồi sau đó ép cả người qua.

Nụ hôn dài khiến hô hấp Ninh Giản trở nên dồn dập, rồi những cọ sát khe, từ trước ngực xuống dưới, từ bụng một đường dằng dai đến rốn.

Đầu lưỡi ầm áp đảo quanh trên mặt, Ninh Giản cuối cùng hừ khe một tiếng, đầu dán lên vách động, không thể khống chế mà lệch sang bên, Tô Nhạn Quy càng hưng phấn, đỡ lưng y từ từ ngồi xuống, cuối cùng ngâm lấy thân dưới yếu ớt của y.

“A!” Ninh Giản khe kêu một tiếng, tay vô thức mở ra ôm lấy đầu Tô Nhạn Quy, theo sự mát mát của môi răng, cả người y đều căng thẳng, lực ngón tay cũng càng lúc càng lớn, đến cuối cùng túm tóc Tô Nhạn Quy, nắm chặt không buông.

đã quan tâm theo dõi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-hoa-huu-y>